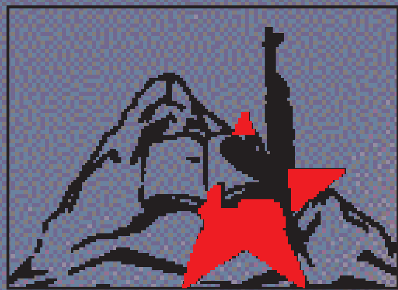

SERXWEBÛN

BI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 164 / Ağustos 1995 / 4,- DM

15 AĞUSTOS

Atılımı ikinci döneminde

VATANDA İKTİDARLAŞMA KURŞUNUDUR

Serxwebûn'dan...

15 Ağustos Atılımı ikinci döneminde
VATANDA İKTİDARLAŞMA KURŞUNUDUR

Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 11. yıldönümünü yaşıyoruz. Bizi halk olarak tarihten silmek isteyen faşist-Türk sömürgeciliğine karşı verdiğimiz kutsal ulusal kurtuluş savaşımız 12. zafer yılına giriyor. Dünyadaki en vahşi ve en barbar bir gücü hedefleyerek, tarihin tanıdığı en haklı ve en insani savaşlardan biri olan ulusal kurtuluş savaşımızın 11. yıldönümü halkımıza ve ilerici dünya insanlığına kutlu olsun.

Her biri diğerinden zorlu ve amansız geçen, her anı halkımızı derinden sarstığı gibi gittikçe dünyayı da derinden etkileyen 11 yıllık savaş tarihimiz bütünüyle hakkın, adaletin, gerçeğin ve insanlığın haykırılmasından başka bir şey değildir. Bir avuç öncü militanın, halkımızın en yiğit ve fedakar evladının Başkan APO önderliğindeki bu haykırışı en eşitsiz koşullarda geçen 11 yıllık savaş içinde öncü devrimci bir parti, sağlam bir Halk Kurtuluş Ordusu ve yok edilmek istenen bir halkın yeniden dirilişini yaratmıştır.

Geçen 11 yılın her günü "bitirdik, kökünü kazıdık" diyen TC sömürgeciliği ile Kürdistan ve Kürt halkının 11 yıl önceki durumuyla bugünkü durumu arasında büyük farklar var. Savaş ve ordu gerçeğimiz açısından 11 yıl önceki durumla bugün yaşadığımız durum arasındaki farkı görmek yararlı olur. 15 Ağustos 1984'te birkaç propaganda grubuyla başlayan ulusal kurtuluş savaşımız, uzun bir gerilla sürecini yaşayarak ve 1990'larda serhildanları yaratarak bugünkü deneyimli ve savaşkan bir gerilla ordusuna ve kurtarılmış bölgeler yaratan bir savaş düzeyine ulaşmıştır.

Hem düşman iddiaları bakımından, hem de sağladığımız gelişmeler açısından geçen son bir yıl önemlidir. Bilindiği gibi TC 1994 yılında devrimci ulusal kurtuluş savaşımızı bitirme temelinde bir soykırım savaşını yürütmüştür. 1994 yılı böyle keskin ve yoğun bir savaş yılı olarak geçti. Faşist-sömürgeci TC bu iddia doğrultusunda başta ABD ve Almanya olmak üzere bütün müttefiklerinin yoğun desteğini aldı. Bu azgın karşı-devrimci saldırıya karşı gerilla kuvvetlerimizin gösterdiği kahramanca direniş uluslararası gericiliğin ve TC sömürgeciliğinin emellerini kursaklarında bıraktığı gibi, aynı zamanda son bir yılı ulusal kurtuluş mücadelemizin en anlamlı gelişmeleri yaşadığı bir yıl haline getirdi.

1994 yılı aynı zamanda PKK 5. Kongresi'nin yapıldığı bir yıldı. Ordumuzun ve savaşımızın yöneticisi PKK'nin uzun bir hazırlık sonucu böyle görkemli bir zirve gerçekleştirebilmesi, ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı düzeyi göstermesi bakımından önemliydi. 5. Kongre'nin başlattığı partileşme, savaş ve ordu gücünü yeniden düzenleme hareketi, ordulaşmamızın ve ulusal kurtuluş savaşımızın gelişiminde yeni bir hamleyi gerçekleştirdi. Gelişen bu düzeltme ve yeniden düzenleme hamlesi yeni bir zaferi yaratma yolunda ilerlemektedir.

Son bir yılın ortaya çıkardığı önemli bir olgu da, sadece Kuzey Kürdistan parçasının değil, Güney parçasının da faşist Türk ordusuyla gerilla kuvvetlerimiz arasında yaygın bir savaş alanı haline gelmesidir. TC'nin Newroz'da başlattığı çelik operasyonu bu gerçeği ortaya çıkarmış ve Güney'deki savaş durumu günümüze kadar değişik biçimlerde gelmiştir. Böylece Kürdistan'ın Kuzey'iyle Güney'inin birleşmesi bizzat TC saldırılarıyla gerçekleşmiş, Kürdistan bütünlüğünü içeren bir askeri strateji ve taktik oluşmaya başlamıştır.

Gerilla kuvvetlerinin gösterdiği, TC saldırganlığının boşa çıkarılması ve Güney'in Türk ordusu için bir batak haline getirilmesi Kürdistan'ın Güney parçasında yepyeni bir durum yaratmıştır. Kuzey'de yürüttüğümüz devrim Güney'e de taşmış ve Güney'i etkisi altına almıştır. Güneyli halkımızın büyük desteği devrimimizden yana kayarken elverişli stratejik alanlar da gerilla kuvvetlerimizin denetimi altına girmiştir. Bu biçimde Güney'de yeni bir devrimci süreç işlemeye başlamıştır. Bu süreç aynı zamanda Güney'de ve Kuzey'de halk iktidarlaşmasının gelişmeye başlaması sürecidir. Artık Kürdistan'da işleyen gerçek budur. Bu gerçek gelişmenin kendi çıkarlarını yerle bir edeceğini gören emperyalistler ve sömürgeciler, alelacele bazı işbirlikçi çevreleri biraraya getirerek ulusal kutuluş mücadelemize karşı bir saldırı cephesi oluşturmaya çalışıyorlar.

Ancak bu tehlikeli karşı-devrimci çaba boştur, bunu dikkate alarak geliştirdiğimiz devrimci hamle bu tür oyunları bozacak ve sahiplerine hak ettikleri dersi verecek güçtedir.

PKK 5. Kongresi'nin geliştirdiği 1995 hamlesinin bahar ve yaz süreçleri Kürdistan'ın dörtbir yanına yaygınlaşmıştır. Zağroslar'dan Dersim'e, Toroslar'dan Serhat'a kadar her alana yayılan savaş faşist-TC ordusuna kahredici darbeler vurmaktadır. Kuzey ve Orta sahalarımızda yaygın gerilla vuruşlarımız gittikçe otururken, Botan ve özellikle Zağros'un fethi adım adım gerçekleşmeye başlamıştır. Süreç artık bu fetih hareketinin zafer çizgisinde yürüme ve kurtarılmış bölge ve halk iktidarı olgularının gerçeklik kazanma sürecidir.

SÜRECİN ÖZELLİKLERİ VE SAVAŞAN TARAFLAR

Ulusal ve uluslararası gelişmelerin boyutlarına nereden bakılırsa bakılsın, bir dönüm noktasını, onun olası sonuçlarını görmek mümkün. Bu yeni bir süreçtir ve uluslararası özellikler ulusal boyutla iç içedir. Geçtiğimiz Mart ayında TC ordusu tarafından gerçekleştirilen Büyük Güney Operasyonu ardından ortaya çıkan gelişmelere bakıldığında, bu yeni durumun nasıl şekillendiği daha iyi görülebilir.

Güney operasyonu, emperyalizmin de TC gibi umut bağladığı bir kapsamlı tasfiye hareketiydi. Bu yönüyle 11 yıllık emperyalist-sömürgeci politikanın son şansı ve toplu gücüydü. Ancak bu operasyon beklentilere cevap vermediği gibi, karşı-devrim cephesi için ağır bir yenilgiyi de beraberinde getirdi. Erken doğum ve ciddi bir taktik hataydı. Daha operasyonun ilk günlerinde bu farkedilince, sözüm ona emperyalist devletlerin **"geri çekil baskısı"** sonucu Türk ordusu Güney Kürdistan'dan geri çekildi; ardında yüzlerce kayıp bırakarak ve askeri ve siyasi alanda büyük yıpranarak.

Her şey, yeni arayış bu noktadan sonra başlıyordu. 1995 yılı diğer savaş yıllarından farklı olarak ele alınmıştı. Diğer yıllar üç döneme göre kirli savaş yaydırılarak PKK'nin yenilgi yılına dönüştürülmek isteniyordu. Özel savaş rejiminin bu tasfiye planı tutmuyor, kazanan PKK oluyordu. 1995 yılı da 1994 ya da diğer yıllar gibi götürülemezdi; geçmiş yenilgi yıllarından sonuç çıkarılıyordu. Bu nedenle de 1995 yılı üç aşamalı olarak planlanmıyordu. Tek aşamada, bahar sürecinde yılın kazanılması hedefleniyordu. PKK'nin 5. Kongresi'ni, yaklaşık bir yıllık hazırlık ardından 1995 yılının hemen başında gerçekleştirmesi ve önüne iktidarlaşma hedefini koyması, uluslararası yoğun destekli özel savaş rejimini erkenden sonuç almaya zorluyordu. Bir taşla iki kuş vurulmak isteniyordu. Birincisi, PKK'ye göz açtırmadan 5. Kongre'nin uygulama gücünü daha başında yok etmek; ikincisi büyük bir askeri harekatla PKK'yi Kuzey'den ve Güney'den iki ayrı cephe biçiminde sıkıştırmaktı. Böylece daha yılın başında üstünlüğü ele geçirerek, darbe üstüne darbeyle yılın sonuna gelindiğinde, karşı tarafta beli kırılmış, sömürgeci-emperyalist çözüme karşı direnemeyecek kadar zayıflamış bir PKK yaratılacaktı.

Bu sömürgeciliğin emperyalist destekli imha politikasının doruk uygulaması oluyordu. Amaç önce ezmek, ardından bazı kırıntılarla geriye kalanları sömürgeci sistemde eritmekti. Böyle bir hedefe ulaşılamadı. Yıl erkenden kazanılmak istenirken kaybediliyordu. Bu planın amacına ulaşmaması, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi için askeri ve siyasi sahalarda müthiş avantajlar sağlıyordu. Bunun yüzde ellisini PKK kendi gücüyle kazanmışsa, yüzde ellisinin kazanılmasında da özel savaş uygulamaları rol oynuyordu. Bu anlamda PKK, daha yılın başında müthiş kazanımlarla özel savaşta olduk-ça öne geçiyor ve hedefine ulaşmada arayı açıyordu.

Durumlar böyle gelişince hem TC'de, hem de Batılı müttefiklerde ciddi endişeler ortaya çıkıyordu. PKK'nin çıplak askeri şiddet ve imha yöntemiyle yok edilemeyeceğini, tersine güçleneceğini bir kez daha görmek zorunda kalıyorlardı. Yeni arayışlar, politik değişimler bu noktada başlıyordu. ABD **"PKK dünyanın en vahşi ve tehlikeli terör örgütüdür"** açıklamasını bu dönemde yapıyordu. Neden bu kadar öfkeli tanımlar yaptığı da, **"PKK bu tür askeri operasyonlarla yok edilemeyecek kadar yaygın ve dünyanın her yerinde hücreleri olan bir örgüttür"** şeklindeki değerlendirmesinden anlaşılıyordu. Avrupalı güçler bu tutumlarını, **"Türkiye'nin askeri şiddet politikası PKK'nin güçlenmesine yol açıyor; siyasi yöntemlerin devreye konulması şart"** sözleriyle yansıtıyor ve yenilgilerini bir çeşit itiraf ediyorlardı.

Bu durum, Türkiye'nin imha politikasıyla hedeflediği klasik askeri çözüm tarzının bitmesi anlamına geliyordu. Bir diğer yönüyle değerlendirilirse, emperyalist çözümün devreye girmesine yol açıyordu. Güney operasyonu ardından Türkiye zor durumda kalıyordu. Emperyalist müttefiklerinin kendi çözümlerini kabul ettirmek amacıyla geliştirdiği dayatmalarla karşılaşıyordu. Aslında Türkiye buna karşı direnmeye çalışıyor, ancak başaramıyordu. Emperyalizm, özellikle ABD ağırlığını koyuyor ve TC'yi bazı göstermelik adımları atmaya ikna ediyordu. Çünkü Türkiye, göstermelik bazı adımlar atmaktan bile çekiniyor, bunun sömürgeci sistemde yeni gedikler açacağından endişeleniyordu. Emperyalizm ile TC arasındaki bu çelişki, PKK'nin nasıl tasfiye edilebileceği ya da hizaya getirilebileceği noktasında düğümleniyordu. Türkiyevari yöntem Güney operasyonunda son şansını kullanmış ve kaybetmiş olduğundan, emperyalist yöntem baskın çıkıyordu.

Emperyalist çözüme göre, şiddet politikası sürdürülsün ama bununla birlikte kontrol altında bazı demokratik adımlarla işbirlikçi Kürt kesimlerine alan açılsın, bunlara parti kurdurulsun, kapatmak-yasaklamak yerine bu oluşumlar desteklensin ve muhatap olabilecek düzeyde güç kazansın. Düşünülen; bu adımlarla, bir yandan Kürt kimlikli muhataplar yaratılırken, diğer yandan PKK'ye karşı yürütülen imha savaşı, katliam uygulamaları hem maskelenir, hem de meşruluk kazandırılır. Sonuçta, PKK'nin **"terörist"** olduğu ve buna karşı şiddete zorunlu olarak başvurulduğu yönündeki iddialar güç kazanır. Bu konuda ulusal ve uluslararası düzeyde geliştirilecek PKK karşıtı kampanya etkili olur ve PKK de marjinalleştirilir.

Güney operasyonundan bu yana geçen süreç iyi irdelenirse, olayların ve olguların bağlantıları bilimsel ölçülere tam oturtulursa bugün ve bundan sonrası için nelerin yapılmak istendiği kendiliğinden ortaya çıkar. Özellikle bu dönemde MİT'in konuyla ilgili hazırladığı raporlar, Genelkurmaylığın brifingi

15 Ağustos Atılımı'nın 12. yılına her yönüyle avantajlı ve güçlü olarak giriyoruz. İktidarlaşma ve nihai kazanma şiarıyla başlattığımız devrim yürüyüşü, 15 Ağustos'un ikinci dönemidir. Biz kazanacağız, çünkü temsil ettiğimiz mücadele haklı ve kutsal bir dava içindir. Arkamızda halkımız ve insanlık vardır.

gözden kaçırılmamalıdır. Yine CIA başkanının Türkiye'ye giderek gizli görüşmeler yapması, hazırlanan sürecin ne kadar önemsendiğine bir ölçüdür. Anayasanın bazı maddeleri değiştirildi. Dersim'de terör estiren özel timler hakkında **"soruşturma"** açıldı. **"Doğu"**ya ekonomik yatırımlardan söz edildi. Buna benzer bazı taktikler, ABD-TC ortaklığıyla hazırlanan planın parçaları oluyordu. Aslında işlemez duruma gelen, aleyhte sonuç yaratan taktikler değiştirilmek zorundaydı. Ama bu böyle yansıtılmıyor, demokratik adımlar veya değişimler olarak hem iç, hem de dış kamuoyuna empoze edilmeye çalışılıyordu.

TC-ABD ortaklığıyla bunlar yapılırken, Avrupalı emperyalist güçlerin karşıtlığına yol açacak tutumlara girmemeye de özen gösteriliyordu. Türkiye bağımlılıkta ağırlıklı olarak ABD'yi tercih ederken, büyük tavizler karşılığında Almanya, Fransa, Rusya gibi güçlerin desteğini almayı da hedefliyordu. Aslında bütün temkinliliklere rağmen, Kürdistan sorununda ABD-Avrupa, Türkiye-Avrupa çelişkisi derinleşiyordu. Bu bir anlamda ilgili bütün güçlerin yeni Kürt politikasını geliştirmesi, çözüm yöntemlerinin çeşitlenmesi anlamına geliyordu. Çelişkiler çok belirgin, çok keskin olmasa da ABD-İsrail-TC bir tarafa, Avrupa bir tarafa kayıyordu. Rusya'nın da Kürdistan sorununa ilgisini arttırdığını unutmamak gerekiyor. Bu süreç hızla derinleşiyor ve olası yeni gelişmelerin zeminini hızla olgunlaştırıyor.

> "Her sahada fırtınalar esebilir. Ulusal ve uluslararası sahalar Kürdistan devriminin sarsıntılarını duyacak. Özellikle de Ortadoğu'da dengelerin değişmesini veya değişmemesini isteyen güçler, bu politikalarının pratik uygulamalarında aktifleşecekler. Askeri ve siyasi mücadele şimdi başlıyor, Ortadoğu'da savaş bulutları genişliyor. Karşı karşıya gelecek güçlerden hazır olanı, olası gelişmeleri sağlam kestireni, taktik esaslarını buna göre zenginleştireni kazanacaktır."

Bu arada belirtelim ki, TC'nin kemalist kaypak, çıkarcı politikası cumhuriyetin kuruluş yıllarındaki gibi tam depreşmiş durumda. Kim Kürdistan sorununa ilgi duyuyorsa TC oradadır. Bunu lehinde kullanmak için her türlü tavize hazırdır. Söz konusu büyük güçler arasında beliren çelişkileri iyi takip ederek hemen yararlanma yoluna gitmektedir. Açık artırmaya çıkarmış gibi kim yüksek fiyat verirse oraya satışını yapmaktadır. Bu anlamıyla TC'nin dış politikası, geliştirdiği diplomasi Türkiye'nin iyi pazarlanmasıdır, bunun ticaretinden kâr sağlanmasıdır.

Türkiye anayasada bazı değişiklikler yapınca, hem TC diplomasisi, hem de emperyalist müttefikler hemen harekete geçerek, PKK karşıtı kampanyaya hız kazandırdılar. Sömürgeci ve emperyalist medya kuruluşları PKK'yi teşhir etmeyi hedefleyen yayınlara ağırlık verdiler. Özellikle Alman cephesi daha hızlı ve açık hareket etti. Provokatif saldırıları yaygınlaştırdı. Kürt yurtseverler doğal savunma haklarını kullanınca, bu kez de koro halinde **"PKK Türkiye'deki demokratik gelişmeleri hazmedemedi"** propagandasını geliştirdi. Devlet güdümlü Alman-Türk medyası bu kampanyaya manşetten haber ve yorumlarla güç katmaya seferber oldu.

Bazı anayasa maddelerinin ne amaçla değiştirildiği böylelikle açığa çıkıyordu. ABD fazla kamuoyuna yansıtmadan politikasını daha alttan alta yürütürken, Almanya bu fırsattan en azami düzeyde yararlanmaya çalışıyor ve acemice davranıyordu. Kürtlere karşı pervasızca saldırıya geçiyordu. Bu durumdan bazı Türk işletmecileri ve kuruluşları, kendilerine ait işyerlerini **"PKK yaktı"** süsünü vererek yakıyor ve vurgunlar vurmaya çalışıyordu. Almanya bir de Türkiye'nin ABD tercihini değiştirmeyi hedefliyordu. Ancak Almanya'nın geleneksel gözükara politikacılığı bir kez daha tutmuyordu. Ne ABD'ye karşı, ne de PKK'ye.

Bütün bunlar, PKK'nin zafer hamlesinin kazanılan ve kalıcılaşan gelişmeleri üzerinde şekilleniyor. Görüldüğü gibi PKK'nin gelişmesi durdurulamadığı gibi hem Ortadoğu'yu hem de dünyayı hareketlendiriyor. Mevcut dengeleri, statükoları ve geleneksel ilişkileri bozuyor. Toplumda ideolojik-politik hattıyla ayrışma ve yenileşme yaratırken, uluslararası sahada da cepheleşmeler ortaya çıkarıyor.

"DOĞU RAPORU" VE OLASI GELİŞMELER

Bu rapor beklendiği gibi Türkiye gündemine oturdu ve yoğun tartışmalara yol açtı. Şaşırtıcı değil. Süreç doğru kavranılırsa, bu raporun zamanlaması ve amaçları güçlü yorumlanabilir. Değerlendirmelerde **"Doğu Ergil'in"** veya **"TOBB'nin raporu"** şeklindeki çarpıtmayı aradan çıkarmak gerekiyor. Özel savaş rejimi Misak-ı Milli'de neredeyse bir kuşun bile izinsiz uçmasını istemezken, böyle bir raporun bir kişi ya da bir kuruluş tarafından hazırlanıp kamuoyunda tartıştırma gücü yok. Özellikle bu kişi ve bu kuruluş TC'nin milli birlik ve bütünlüğünün amansız savunucularıyla, bu durum söz konusu bile edilemez. Dolayısıyla özel savaş devletinin ve hükümetinin bilgisi ve perspektifi dahilinde hazırlanmış bir rapordur. Bu böyledir diye düz bir yaklaşımla da ele alınamaz. Burada sorulması gereken sorular ve cevaplar vardır.

Her şeyden önce 70 yılı aşkın süredir yürütülen inkarcı kemalist politika iflas etmiştir. Dolayısıyla böyle bir politikayla ne Kürdistan elde kalabilir ne de TC'nin diğer sorunlarına çözüm getirilebilir. Bu kesinleşmiştir. Kemalist politika aşılmak zorundadır. Türkiye'nin aleyhine işlemeye başlamıştır. Bu kemalist iflas, PKK mücadelesiyle başlamış ve PKK mücadelesi sonucu Türkiye devletinin bitmemesi için zorunlu tedbirler arayışına girilmiştir. Zaman zaten geçmiştir, ancak daha fazla kaybetmemek için bu kadarlık bir değişikliğe ihtiyaç duyulmuştur.

"Doğu Raporu"nun Kürdistan halkının iradesini yansıttığını söyleyebilmek için Kürdistan ve Türkiye'yi hiç tanımamış olmak gerekiyor. PKK'ye karşı kurulmak istenen tuzak planın perspektifine göre araştırma yapılmış ve sonuçlar çıkarılmıştır. Ve burada yapılan **"Tespitler ve Teşhisler"** sıradandır.

Türkiye, **"terörü bitiriyorum"** vaadiyle 11 yıldır yürüttüğü politikayı olduğu gibi sürdürürse büyük kaybedecektir. **"Bu politika büyük kaybettiriyor"** ya da **"bu politikayla terörün üstesinden gelemedik, PKK büyüyor"** açıklamaları yapılırsa, Türk halkı yıllardır kaybettiklerinin hesabını soracak. Böyle bir çıkmaz nasıl aşılacak; bu politika dışında yeni arayışlar nasıl başlatılacak? **"Doğu Raporu"** buna bir cevap olarak geliştirilmiştir.

Bu rapora şiddetle karşı çıkanlar var. Böyle olmasaydı şaşırtıcı olurdu. Kamuoyu birden alıştırılamaz, zemin anında hazırlanamaz. Devlet yetkilileri bir anda farklı açıklamalar yapamaz. 11 yıl öncesiyle 11 yıl sonrası karşılaştırıldığında, o gün yasak olan, bugün nasıl bugünkü halini almıştır? O günün yokluğu bugünün varlığına nasıl dönüşmüştür.

Güney operasyonu ve sonrasındaki gelişmelerin neden ve sonuçlarının açıklanması, bu raporun değerlendirmesine de bir cevaptır. Gerçekten Kürdistan sorununun Kürt ve Türk halklarının lehine eşit koşullarda çözümlenmesi hedeflenmiyor. Ya da soykırım politikasından vazgeçilmek istenmiyor. Resmi ideoloji ve politika TC'yi kurtarma gücünde olmadığı, yine şimdiye kadarki politika bir sonuç alamadığı için bu arayış başlatılmak istenmiştir. Yeni türden taktiklerle TC'nin **"PKK belası"**-ndan kurtarılması amaçlanmıştır.

Elbette yeni arayışta eski politikaya yeni kavramlar eklenecekti. Bu bir lütuf değil zorunluluktur. Kürt gerçekliği insanların beynine ve ruhuna sinmiştir. Bu anketin sonuçlarında bile TC'den hiçbir çözüm beklentisi olmadığı görülmüştür. Zaten böyle olduğu için de bu rapor hazırlanmıştır.

Bir diğer nokta, mevcut askeri şiddet ve imha politikası çıplak bir şekilde sürdürülemez. Özellikle dış kamuoyunda büyük tepki oluşmuştur. TC müttefikleri kendi kamuoylarını Türkiye konusunda ikna etmekte alabildiğine zorlanıyorlar. TC'ye silah ve diğer alanlarda ambargo koyma dayatmalarıyla karşılaşıyorlar. PKK'ye, Kürdistan halkına ilgi ve desteğin artmasını önleyemiyorlar. Müttefiklere göre Türkiye bazı demokratik adımlar atmalı ki, PKK'ye karşı şiddet politikası meşruluk kazansın.

"Doğu Raporu", bu yönüyle Batılı müttefiklerin dayatmalarına bir boyun eğmeyi de ifade ediyor. Nitekim, bu raporun ABD kaynaklı olduğu konusunda iddialar var ki, gerçeklik payı yok değil. Raporda önerilen çözümler, PKK'nin şiddetle birlikte ek politik yöntemlerle tasfiye edilmesini içeriyor. Bu anlamda eskisinden daha fazla bir tasfiye savaşıyla karşı karşıya olduğumuzu görmek durumundayız.

Kaldı ki, bunun için yeni düzenlemeler yapıldı. Askeri Şûra toplantısında Kürdistan'daki gelişmeler ve PKK gerçeği dikkate alınarak, yani bunun tasfiyesi hesaplanarak yeni düzenlemeler yapıldı. Örneğin Kürdistan'da özel savaşın başında olan bütün komutanlar değiştirildi. Bunlardan Jandarma Genel Komutanlığı'na getirilen Teoman Koman eski MİT Müsteşarı'dır. İlk açıklamasında, şimdiye kadarki yöntemlerin etkili olmadığından, PKK'nin bunlardan yararlanıp amacına ulaştığını belirterek, **"Bundan sonra etkili yöntemlerle bölücü hainler ve destekçileri tarihten silineceklerdir"** diyordu. Olağanüstü Hal Bölge Asayiş Komutanlığı'na ise, geçen yıl bir açıklamasında Halepçe Katliamı'nı örnek göstererek, **"Benim yöntemlerim uygulanırsa Güneydoğu'da değil insan, ot bile bitmez"** diyen Altay Tokat getirildi. Bu ırkçı-faşist soykırımcı mantıkla hareket eden özel savaş komutanlarının Kürdistan'daki imha savaşının başına getirilmeleri bundan sonraki şiddet politikasının dozajını işaret etmektedir.

Geçerken, her şeyiyle kanla beslenerek bir drakulayı andıran Türkeş'in yeni dönem imha savaşına nasıl hazırlandığına dikkat çekmek gerekiyor. Türkeş ve partisinin ırkçılık ve kan dökücülük dışında hiçbir politikası yoktur. Bu faşist oluşumun varlık gerekçesi Kürt kimliğinin tarihten silinmesidir. Dikkat edilirse, Türkeş'in her iki kelimesinden biri PKK aleyhindedir. PKK'nin sloganlarını tersinden kullanarak etkisiz kılmayı hedefliyor. PKK, 5. Zafer Kongresi tanımlamasını yaptı ve dağda bunu gerçekleştirdi. MHP de Erciyes dağlarına çıkarak yaptığı kurultayı 6. Zafer Kurultayı olarak değerlendirdi. Yine PKK'nin **"İktidara yürüyüş"** sloganını da MHP kendisi için kullanıyor. Yani özel savaş rejimi tarafından bir gençlik partisi durumuna getiriliyor ve devrimcilerin sloganları gaspedilerek beyinleri yıkanıyor. Bu anlamıyla MHP, adeta yenilen ve dağılmayı yaşayan Türk ordusunun yedek gücü olarak hazırlanıyor. Zaten ömrünün son günlerini yaşayan ve PKK'nin yok edileceğini papağan gibi tekrarlayan Türkeş, özel timlerin MHP'li olduğuna dair iddialara karşılık, "Ulan, MHP'liyse ne olacak" cevabını veriyor.

Yine Türkiye'nin cumhurbaşkanı sıfatını taşıyan Demirel, gittiği Hacı Bektaş-ı Veli şenliklerinde yaptığı sahte-demagojik konuşmasında, **"Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti devleti!"** sloganını attırmaya çalışacak kadar basitleşiyor ve küçülüyordu. Ayrıca bir mülakatında, **"Bir Türkiye vardır. Yeterli değil midir? Neden başka Türkiye isteniyor? Bir Türkiye birilerine batıyor mu? Ben üniter Türkiye'yi savunuyorum. Bu temsil ettiğim devletin de görüşüdür. Başka bir şey tartışmıyorum"** sözleriyle kendi kişiliğinde TC'nin acizliğini ve sefaletini çok iyi sergiliyordu.

Türkiye Başbakanı Tansu Çiller ise, kişilik olarak yoktur. Bir hiçtir. Özel savaşın bir makyajı, bir maskesi, vitrindeki bir süs eşyası olarak kullanılıyor. Devleti, özel savaşı beğendirmeye çalışan bir manken rolündedir. Kişiliği satın alınmıştır. Özel savaşın maymunlaştırdığı kişiliğin sembolüdür. Faşizmin insanlık onurunu yok ettiği, her türlü kullanılmaya açık hale getirdiği bir kadın maketidir.

Bunlar cumhuriyetin yöneticileridir. Türkiye ve Türk halkının kaderleri bunların elindedir. Özel savaş kliği bunlarla PKK'ye ve Kürdistan halkına imhayı dayatıyor. Yürürlükteki soykırım politikasını da ancak bu kişilik onaylar ve uygular.

Emperyalizmin kendi çözümünde ısrar etmesi, TC'yi bu kadar korumaya ve kollamaya çalışmasının temel nedenlerinden ve kaygılarından biri de Türkiye'nin güven vermeyen ellerde olmasıdır.

Sonuç olarak: 15 Ağustos Atılımı'nın 12. yılına her yönüyle avantajlı ve güçlü olarak giriyoruz. İktidarlaşma ve nihai kazanma şiarıyla başlattığımız devrim yürüyüşü, 15 Ağustos'un ikinci

dönemidir. Biz kazanacağız, çünkü temsil ettiğimiz mücadele haklı ve kutsal bir dava içindir. Arkamızda halkımız ve insanlık vardır. TC böyle bir destekten yoksun ve çağın ölçülerine uyumsuz olan gayri meşru bir güçtür.

Savaşımız büyüyor, sonuca gidiyor. 15 Ağustos Atılımı ilk diriliş kurşunundan zafer kurşununa dönüşmüştür. Şimdi zaferin kurşunları sıkılıyor.

Sonuca gittiğimiz bu dönemde, Kürdistan'a ilgi duyan dost ve düşman güçler de hareketlenmiş durumda. Kendi çözümlerini geliştirme çabasındalar. Gerek ABD, gerekse de Avrupa vd. etkili güçler böyle bir sürece karşı seyirci kalmayacaklar. Her durumda Kürdistan devriminin değerlendireceği imkanlar, boşluklar ve fırsatlar vardır. Bu fırtınalı bir dönemdir. Her sahada fırtınalar esebilir. Ulusal ve uluslararası sahalar Kürdistan devriminin sarsıntılarını duyacak. Özellikle de Ortadoğu'da dengelerin değişmesini veya değişmemesini isteyen güçler, bu politikalarının pratik uygulamalarında aktifleşecekler. Bu anlamıyla da askeri ve siyasi mücadele şimdi başlıyor, Ortadoğu'da savaş bulutları genişliyor. Karşı karşıya gelecek güçlerden hazır olanı, olası gelişmeleri sağlam kestireni, taktik esaslarını buna göre zenginleştireni kazanacaktır.

DUBLİN'DEN KÜRDİSTAN VE ORTADOĞU'YA

İrlanda'nın başkenti Dublin'de ABD'nin arabulucuğunda ya da öncülüğünde YNK-KDP heyetlerinin bir araya getirilmesi, oldukça önemsenmesi ve nelerin nasıl yapılmak istendiğinin bilinmesi bir zorunluluktur. ABD'nin geçmişten bu yana Güney Kürdistan'a yönelik hesapları ve bu konudaki hükmediciliği biliniyor olması bu görüşmeye eskisi gibi, yani ABD'nin daha önceki Güney politikasından bir parça olarak bakmayı gerektirmez.

Değerlendirmeyi bugünün gelişmelerine dayandırmak gerekiyor. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşında bir dönüm noktası yaşanıyor. PKK Genel Başkanı, 1995 yılının başında, Kürdistan sorununda önümüzdeki süreçte seçeneklerin kesinleşeceğini, PKK alternatifine karşı reformist çözüme ağırlık verileceğini özellikle vurguluyordu.

Şüphesiz, 11 yıllık savaş pratiği ve siyasal sonuçları Kuzey Kürdistan'ın genel Kürdistan sorununun çözümünde belirleyici ve öncü role sahip olduğunu kanıtlamıştır. Buna göre Kuzey Kürdistan'da iflas eden sömürgeci-emperyalist politika, Güney Kürdistan'da da iflas eden bu politikanın diğer bir yüzüdür. Körfez Savaşı ardından ABD öncülüğünde geliştirilen Güney modelinin Kuzey mücadelesinin tasfiyesine yönelik olduğunu biliyoruz. Ardından geçen yıllar, Kuzey'de PKK önderliğinde özgüç temelinde kesintisiz yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, bu oyunu deşifre etti ve Kürdistan halkının sömürge statüsünün devamına bir maske olduğunu gözler önüne serdi.

Geçtiğimiz Mart ayında ABD'nin tam desteğine sahip olan Güney'i işgal harekatı, sömürgeci-emperyalist cephenin yansıttığının aksine, PKK'nin alternatif çözümünün Güney modelini iflasa götürmesine bir müdahaleydi. Bunda başarılı olunamadığı gibi, sömürgeci-emperyalist cephede çok ciddi askeri ve siyasi kayıplar ortaya çıktı. Bu PKK'nin geliştirdiği çözüm modelinin hem ulusal, hem de uluslararası sahada muazzam güç toparlamasıydı. Çok yönlü beklentilerin yanısıra Güney'in işgal edilerek PKK'ye tümden kapatılması, buradan da bir imha cephesinin açılması ve böylece PKK'nin tümden imha edilemezse de en azından sömürgeci-emperyalist çözüme çekilmesi hedefleniyordu.

Yanıldılar ve büyük kaybettiler. PKK bu oyuna karşı ilk defa bu kadar güçlü biçimde hazırlıklıydı; mevzileri iyi tutmuş, kazanımlarını yok edilemeyecek düzeyde korumaya almıştı. Sonuçta, Güney'de sarsılan ve işlemez duruma gelen PKK'nin konumu değil, sömürgeci-emperyalist politika oldu.

İşte Dublin görüşmesi, ABD tarafından son gelişmesi böyle olan bir sürecin ardından Kürdistan halkına dayatılmıştır. Evet, Kürdistan etrafında ortaya çıkan gelişmeler doğru anlaşılmak ve değerlendirilmek durumundadır. Kürdistan ulusal birliği Kürtlerin yaşadığı her alanda hükmünü icra ediyor. Son Temmuz eylemliliğinin de gösterdiği gibi ulusal ruh, ulusal eylemlilik, ulusal dayanışma atağa geçiyor. Dolayısıyla Kürdün yaşadığı kendi topraklarında ve dünyanın diğer ülkelerinde fiili bir devrim durumu gelişiyor. Bu gelişmelerin öncülüğünü yapan PKK, hem sömürgeciliğin, hem de emperyalizmin önünde politika yapıyor, yeni gelişmeler yaratıyor. Buna yetişmeye çalışan, gizli yöntemlerle ve komplolarla çözümüne gerçekleşebilir koşullar arayan emperyalist-sömürgeci sistem, PKK'yi sınırlandırmak, yayılmasını engellemek, uluslararası etkilerini kaldırmak, bu konuda hiç zaman kaybetmemek için yeni politikalara yönelmiştir. On yılı aşkın bir süredir hiçbir karşı-devrimci politikanın ezme ve bastırma hedefine ulaşamaması, ama buna karşılık PKK'nin yapmak istediğini adım adım başarabilmesi bu cephede müthiş bir yenilgi ve panik yaratmıştır. Bu sonuç, yeni durum değerlendirmesini zorunlu kılmıştır. Elden gitmekte olanın sadece Kürdistan değil, bununla birlikte Ortadoğu olduğu görülmüştür. Artık bundan sonrasının eskisi gibi olmayacağı anlaşılmıştır. Nedeni çok açık ve belirgin. Çünkü şimdiye kadarki bütün bilançolar, bir tarafın gelişen, diğer tarafın ise tükenen gerçeğini kesinleştirmiştir.

Dublin görüşmesi ardından yapılan açıklamaların, üzerinde anlaşmaya varıldığı söylenen maddelerin içeriğine bakıldığında bile, ABD'nin Kürdistan gerçeğinde yeni bir Ortadoğu politikası peşinde olduğunu görmek mümkündür. Kaldı ki, bu tür açıklamalar eskiden de var olan aynı sorunlar üzerine yapılıyordu. Bu kez gelişmesi daha büyük olan bir süreçte, ABD, **"önce birbirine karşı savaştır, güçsüz düşürt, ardından müdahale et"** politikasıyla soruna el atmıştır. Bu el atış özellikle yansıtıldığı gibi Güney Kürdistan'la sınırlı değil. Ayrıca CIA Başkanı'nın Türkiye'yi ziyaret ettiği, ardından **"Güneydoğu Raporu"**nun açıklandığı bir dönemde Kürt zirvesinin yapılmasının tesadüf olduğunu söylemek mümkün değildir. Öte yandan kamuoyuna duyurulduğu gibi Saddam'ın iki damadının aileleriyle birlikte Ürdün'e sığınması ve ardından ilgili açıklamaların yapılması ve tutumların geliştirilmesi, söz konusu gelişmeler zincirinden kopuk değildir.

"PKK, Güneyli güçleri dıştalama, özellikle ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesi önünde engel olmadıkça, düşmanla bir olup devrimci harekete saldırmadıkça, onları hedefleme derdinde değildir. Tersine birlik çağrısı, ulusal kongre veya ulusal cephe çağrılarını sıklaştırmıştır."

Bu zirveyle birlikte ABD'nin KDP ve YNK'den istedikleri, her zamankinden daha fazla ve bunun sorumlulukları oldukça ağır. Bir yerde her iki güç de gönüllü ve umutlu olarak bu görüşmeye **"evet"** dememiştir. Nitekim görüşme ardından Talabani yaptığı açıklamada, umutlu olmadıklarını, ABD istedi diye bu görüşmeyi kabul ettiklerini belirtmiştir. Bir dayatmanın olduğunu, yine Saddam canavarının bu güçlere karşı koz olarak kullanıldığını görmek zor değildir.

Geçerken belirtelim ki, işbirlikçiliğin ve dışa bağımlılığın sonu daha farklı beklenemezdi. Bu da Güney'deki modelin, yani federe hükümet statülü durumun karşılıksız yaratılmadığı, özgücün adeta satın alındığı, dahası bağımlı olunan gücün istemlerine mahkum olunduğu çok somut bir biçimde orta yerde duruyor. Bu çok kötü durum, bu işbirlikçiliğin sefaletini ifade ederken, aynı zamanda PKK'nin ideolojik-politik hattının doğruluğunu kanıtlamaktadır.

Her şeyden daha çok önem kazanan ve Kürdistan halkının tarihsel düşmanlarını oldukça ürküten ulusal birlik dönülmez bir noktaya ulaşmış ve sömürgeci-emperyalist **"böl-yönet"** politikası yerle bir olmuştur. Bir halkın bir ülkenin sömürgeleştirilmesinde ve bu sömürge statüsünün sürdürülmesinde esas olan ve vazgeçilmez olarak sarılan taktik budur. Dönemler değişir ama bu taktik yeni maskelerle özünü korumaya devam eder.

PKK ulusal birliğin öncü hareketi olarak, bu taktiği işlemez kılmış, Kürt ulusunun düşmanlarının elinden en temel kozu almıştır. PKK'ye karşı geliştirilen gözükara düşmanlığın temel nedenlerinden biri budur. Sömürgeci-emperyalist oyun sadece Kuzey Kürdistan'da değil, hep Kürdistan'ın diğer parçalarına karşı kullanılan Güney Kürdistan'da da bozulmuştur. Bu çok önemli ve ciddi bir düzeydir. PKK'nin başından beri ama ısrarla Güney'den uzak tutulmaya, kendisine her türlü saldırı ve kompoloyla Güney'in kapatılmaya çalışılmasının boşuna olmadığını iyi bilmek ve kavramak gerekiyor.

Bunun nedenlerini görmek kolaydır. Geçmişi bir yana bıraksak bile 1984'ten bu yanaki süreçte bu konuda yapılanlara, PKK'ye yönelik imha savaşlarına bakmak yeterlidir. Güney parçası, her zaman Kürdistan bütününün yumuşak karnı olarak emperyalizmin ve sömürgeciliğin elinde olası Kürt radikal hareketlerine karşı bir silah işlevini görmüştür. Sadece Kürdistan parçalarına yönelik çıkar hesaplarında değil, Ortadoğu geneli üzerinde oynanmak istenen oyunlara da alet edilmiştir. Güney'in diğer parçalara oranla daha fazla Kürtlüğü çağrıştıran bir statüde tutulması, onun emperyalist bölge politikalarında ve dengelerinde daha iyi kullanılması içindir. Daha iyi kandırmak, daha iyi yararlanmak için ağza çalınan bir parmak baldır.

Artık asla kabul edilemeyecek bu gerçeklik bütün halkımız tarafından görülmüş ve ibretle lanetlenmiştir. Tarihsel büyüklüklerin hareketi olan PKK'nin bir büyük başarısı da Güney'in oldukça halkımızın aleyhinde olan bu statüsünde kolay kolay kapatılamayacak, hatta daha da büyümesinin önüne geçilemeyecek gedikler açmasıdır. Özellikle en son yapılan büyük Güney operasyonunun, hatta Başkan APO'nun deyimiyle **"NATO savaşı"**nın PKK tarafından boşa çıkarılması, bir dönemin kapanmasına yol açtı. Bu çok yeni ve sömürgeci-emperyalist cephenin aleyhinde olan bir durumdur.

Bu yeni durumun özet tanımı ise Kuzey'den sonra Güney'in de elden gidiyor olmasıdır. Güney'in kurtarılması Kürdistan geneli için az önemli değildir. Emperyalizm ve sömürgecilik için ne kadar stratejik öneme sahipse, ulusal kurtuluş hareketi için de ondan daha fazla önemlidir. Düşünelim: Güney Kürdistan'a bağımsız ulusal kurtuluşçu siyaset ve mücadele yerleşirse, emperyalizm ve onun bölge jandarması Türkiye, Kürt ulusunun özgürlüğüne karşı İran denetimindeki Doğu Kürdistan'ı mı ya da Suriye denetimindeki Küçük Güney Kürdistan'ı mı kullanacaktır? Hayır, ikisini de değil. Neden bu iki parçaya karşı istediği zaman askeri operasyonlar yapamıyor? İran veya Suriye, Irak gibi sessiz mi kalır veya işbirliği mi yapar? Hayır. Bu tavır, hem TC'ye, hem de emperyalizme, özellikle de ABD'ye karşıdır. Kaldı ki, İran ve Suriye, ABD'nin **"Terörist ülkeler listesi"**ndedir. Bu iki güç; ABD'nin, Türkiye'nin ve İsrail'in Ortadoğu hesapları ve çıkarları önünde az bir engel değildir.

Bu gerçeklik göz önüne getirildiğinde, Güney Kürdistan'ın ABD ve TC için ne kadar hayati önemde olduğu daha iyi anlaşılır. Yine PKK'nin Güney'de de bir adım önde olması, oldukça Güney halkının desteğini almada mesafe kaydetmesi karşısında içine girilen tutum da daha iyi netleşir.

PKK'nin, aynı zamanda bir Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi olsa da, dar milliyetçilik peşinde koşmaması ve kendini bir parçaya sıkıştırmaması, Kürdistan ülkesinin uluslararası sömürge karakterinden, yani hem sömürgecilikten ve hem de emperyalizmden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle **"Güney'de PKK'nin ne işi var"** diye tepki gösterenlere, savaş açanlara **"PKK'nin yapacak çok işi var"** cevabından daha haklı ve yerinde bir tutum olamaz. PKK'nin yaptığı; dış güçlerin oyunları ve işbirlikçi önderliklerin aynı paralele düşüp alet olmaları nedeniyle üstüne düşen tarihsel sorumluluğu yerine getirmektir. PKK, Güney'deki halkımızın katledilmesine ve yine onun ulusal-demokratik çıkarlarının çiğnenmesine seyirci kalamaz. Tersine halkımız, insanlık ve tarih karşısında suçlu konuma düşmemek için tarihsel görevini ne pahasına olursa olsun yerine getirmek zorundadır. Bundan kaçınamaz, asla ve asla geri adım atamaz. Kuzey'de olduğu gibi, Güney'de de dikkate alınmak zorunda kalınan bir güçtür. Güneyli halkımızın ulusal-demokratik hakları için, bütün dış saldırganlara karşı tavır almayı ve savaşmayı hak sayar. Bu saldırgan TC olabilir, Saddam-Irak olabilir, ABD olabilir; hiç farketmez. Saldırı nereden gelirse gelsin, PKK halkımızı korumak zorundadır.

"PKK, Güney'deki halkımızın katledilmesine ve onun ulusal demokratik çıkarlarının çiğnenmesine seyirci kalamaz. Tersine halkımız, insanlık ve tarih karşısında suçlu konuma düşmemek için tarihsel görevini ne pahasına olursa olsun yerine getirmek zorundadır. Güneyli halkımızın ulusal-demokratik hakları için, bütün dış saldırganlara karşı tavır almayı ve savaşmayı hak sayar. Bu saldırgan TC olabilir, Saddam-Irak olabilir, ABD olabilir; hiç farketmez."

Hiçbir çarpıtmaya gerek yok; PKK, Güneyli güçleri dıştalama, özellikle ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesi önünde engel olmadıkça, düşmanla bir olup devrimci harekete saldırmadıkça, onları hedefleme derdinde değildir. Tersine birlik çağrısı, ulusal kongre veya ulusal cephe çağrılarını sıklaştırmıştır. Ulusal-demokratik talepler etrafında ve dış düşmana karşı olma temelinde her türlü birliğe ve ittifağa hazırdır. Bu dönemde daha fazla ihtiyaç durumunda olan ulusal birlikten kaçınmak halka ve tarihe karşı büyük suç işlemektir. PKK sürecin bu hassasiyetini dikkate alarak, bütün Kürdistanlı güçleri ulusal kongreye veya ulusal cepheye çağırmaktadır. Zaten Güneyli güçlerin Dublin'e çağrılmasının bir anlamı da, bu sürecin ulusal görevlerinin başarılmasının önüne geçme çabasıdır. PKK'nin hızla derinleşen ulusal ve uluslararası atılımına karşı alternatif çözüm (tasfiyeci nitelikte) üretmenin hummalı çalışmaları içerisine girilmiştir.

Kısacası, önümüzdeki zamanlarda gerek karşı-devrim ve gerekse de devrim cephelerinin yeni Ortadoğu hamlelerine tanık olmamız için yeterli neden ve işaretler var. Bu hamlelerin hem askeri ve hem de siyasi nitelikte olacağını da eklemek gerekiyor. Onun ayak sesleri yakından duyuldukça heyecan artıyor. Nitekim savaşın adeta bir kader gibi derinliklerine sindiği Ortadoğu'da karşı karşıya gelecek güçler de daha önceden tanıştıkları için birbirlerini çok iyi tanıyorlar.

HALK KURTULUŞ ORDUMUZ

İkinci 15 Ağustos Atılımı'nı binlerce Agit'le karşılıyor

1 YILLIK SAVAŞ BİLANÇOSU

Büyük zafer hamlesiyle 12. savaş yılına giriyoruz

8 Ağustos 1995 tarihi itibariyle 15 Ağustos 1994'ten sonraki bir yıllık süre içinde faşist TC ordusuyla, gerilla kuvvetlerimiz arasında yaşanan savaşın toplu bilançosu şöyledir:

Son 1 yıllık süre içinde TC ordusu ile gerilla kuvvetlerimiz arasında Kürdistan'da pusu, sızma, çarpışma, suikast ve mayınlama türünden toplam **3.881** çarpışma yaşanmıştır. Bu çarpışmaların yaklaşık üçte ikisinin TC açısından sonuçları kısmen veya tamamen tarafımızdan bilinirken, üçte birinin sonuçları ise bilinememektedir.

TC ordusu açısından sonuçları tarafımızdan bilinen çatışmalarda **209**'u subay, **19**'u uzman çavuş, **74**'ü özel tim ve **6.191**'i er olmak üzere toplam **6493** TC askeri öldürülmüştür. Yine **9**'u çetebaşı olmak üzere **1.099** çete ve **285** ajan ve kontra öldürülmüştür. Böylece öldürülen toplam silahlı gücü **7877**'dir. Bu süreçte **1**'i teğmen, **1**'i uzman çavuş **11**'i asker, **5**'i bekçi, **303**'ü çete ve **44**'ü ajan ve kontra olmak üzere toplam **365** düşman gücü de esir alınmıştır.

Geçen 1 yıllık süreç içerisinde TC ordusundan alınan çok sayıda askeri malzemeden bazılarının dökümü şöyledir: **10** adet ağır otomatik tüfek, **101** adet orta otomatik tüfek, **18** adet nişancı tüfeği, **594** adet piyade tüfeği, **122.868** adet değişik çapta mermi, **14** adet havan topu, **54** adet lav silahı, **27** adet roketatar, **195** adet değişik çapta roket, **6** adet bombaatar, **259** adet el bombası, **56** adet telsiz muhabere aracı, **12** adet ışıldak tabancası, **34** adet gece dürbünü, **97** adet gündüz dürbünü, **1194** adet mayın, **2** adet mayın arama dedektörü ve çok sayıda askeri malzemeler.

Son 1 yıl içerisinde TC ordusuna ait **2** uçak, **6** helikopter, **10** tank, **72** panzer, **204** askeri araç, **1** MİT aracı, çetelere ait **146** araç, devlete ait **69** araç, **59** trafo, **1** radar ve **2** radyolink istasyonu imha edilirken, **2** helikopter, **1** lokomotif ve **28** devlet kuruluşu da kısmen tahrip edilmiştir. Ayrıca, Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru hattına **11** kez sabotaj düzenlenmiştir.

15 Ağustos 1995'ten beri geçen süre içinde **4** düşman karakolu tümden imha edilirken. Düşman **8** karakolunu da kaldırmak zorunda bırakılmıştır.

1995 Newroz'undan bu yana **43**'ü Güney'de, **30**'u Kuzey'de olmak üzere toplam **73** köy TC ordusu tarafından boşaltılmıştır. Yine bu sürede **47**'si Güney ve **26**'sı Kuzey'den olmak üzere toplam **73** köylü TC ordu güçlerince katledilmiştir.

15 Ağustos 1994 tarihinden beri geçen 1 yıllık savaş sürecinde TC ordusuyla girdiğimiz çarpışmalarda toplam **1.286** savaşçımız şehit düşmüş, **399** savaşçımız da yaralanmıştır. Yine bu sürede **6** milisimiz şehit düşerken, **14** savaşçımız da yaralı olarak TC'ye esir düşmüştür.

ARGK Genel Karargah
Basın Bürosu

26 Temmuz 1995

■ Çatak-Çiyaye Bega'da gerilla pususu: 2 asker, 2 korucu öldürüldü.

■ Kaşuri-Elamun tepesine gerilla suikasti: 4 asker öldürüldü.

27 Temmuz 1995

■ Mişare'de çatışma: 1 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■ Çırav'da gerilla pususu: 7 asker öldürüldü.

■ Eruh'ta iştimadaki askerlere gerilla pususu: 4 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■ Mardin-Ömeryan'da çatışma: 2 asker öldürüldü.

■ Mardin-Habızbına'da gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı.

■ Midyat-Gercüş'de gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

28 Temmuz 1995

■ Botan-Zerinker'de gerilla pususu: 5 asker öldürüldü.

■ Behdinan-Museka'da gerilla pususu: 2 korucu öldürüldü.

■ Çukurca- Zap'ta çatışma: 10 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.

■ Garzan'da 2 korucu gerillalarca cezalandırıldı.

■ Dersim merkezde gerilla mayını: 8 asker yaralandı.

29 Temmuz 1995

■ Gabar-Zivingi'de gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü.

■ Cudi-Mele Gıryan taburuna gerilla sızması: 2 asker öldürüldü.

■ Şemdinli-Deman köyü yolunda gerilla mayını: 1 üsteğmen, 3 asker, 2 korucu ve 1 doktor öldü.

■ Yüksekova-More'de çatışma: 8 asker öldürüldü.

■ Yüksekova merkezde çatışma: 3 asker öldürüldü, 1 adet G-3, 6 adet G-3, 1 adet B-7, 1 adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Gırana-Rıze'de gerilla mayını: 4 korucu öldü.

■ Kulp-Hazro-Silvan arasında gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

■ Doğanşehir yaylalarında çatışma: 3 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

30 Temmuz 1995

■ Yüksekova-More'de gerilla pususu: 9 asker öldürüldü, 2'si subay 5 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla yaralandı.

■ Mardin-Kerboran'da çatışma: 1 korucu öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■ Ömeryan-Herbe karakolu çevresinde düşman güçleri kendi arasında çatıştı: 1 subay öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■ Sason-Serika korucu köyüne gerilla saldırısı: 6 korucu öldürüldü, 2 korucu ve 1 gerilla yaralandı 1 adet kalaşnikof, 1 adet telsiz, 300 adet BKC mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Sason-Batman yolunda gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 1 subay ve 3 asker yaralandı.

■ Bitlis-Mutki yolunda gerilla pususu: 4 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ İstanbul-Esendere'de Şirvanlı korucubaşı Enver Bitli gerillalarca cezalandırıldı.

■ Yayladere-Zeyneli'de gerilla sızması: 1 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ Karakoçan-Çan nahiyesinde çatışma: 2 asker öldürüldü.

■ Bingöl-Gares köyünde çatışma: 1 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

31 Temmuz 1995

■ Haftanin-Serbest-Vacip tepelerinde gerilla suikasti: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ Gerdi-Grana'da gerilla pususu: 4 korucu öldürüldü.

1 Ağustos1995

■ Genç-Zikte köyü yolunda gerilla mayını: 4 korucu öldü, 2 korucu yaralandı.

■ Bitlis merkezde gerilla saldırısı: 5 polis öldürüldü.

2 Ağustos 1995

■ Siirt-Çavcu köprüsünde gerilla pususu: 8 asker öldürüldü.

■ Eruh-Erz köyü yakınlarında gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■ Siirt-Eruh yolunda gerilla mayını: 5 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı.

■ Uludere-Kaşuri'de gerilla mayını: 1 adet askeri Reo imha oldu, 28 asker öldü.

■ Uludere merkezde bomba: 6 asker yaralandı.

■Mardin-Savur'da çatışma: 7 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

3 Ağustos 1995

■ Haftanin-Vacip tepesine gerilla saldırısı: 20 asker öldürüldü.

■ Şemdinli-Bezeni korucu köyüne gerilla baskını: 1 korucu, 3 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü 1 adet kalaşnikof, 7 adet kalaşnikof şarjörü, 2 adet bomba gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Gerdi-Begor korucu köyü yakınlarında gerilla mayını: 2 korucu öldü.

■ Muş-Hasköy'de gerilla mayını: 1 korucu öldü, 1 korucu yaralandı.

■ Piran-Serkom'da çatışma: 4 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı 1 adet dürbün, 1 adet şarjör gerillalarca kamulaştırıldı. Öldürülen asker künyeleri şöyledir:

Oktay Demirci (Sakarya, çavuş)
Zabit Özdemir (Elazığ-Palu, çavuş)

■ Genç-Avnik'te gerilla mayını: 4 asker öldü, 3 asker yaralandı.

■ Karlıova-Bıcek'te gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

4 Ağustos 1995

■ Sason-Batman yolunda gerilla pususu: 1 subay öldürüldü, 2 subay yaralandı 2 G-3 gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Mutki-Tapa yolunda gerilla pususu: 10 korucu öldürüldü, 3 korucu yaralandı.

■ Tendürek'te gerilla pususu: 10 asker öldürüldü, 10 asker yaralandı.

■ Doğubeyazıt-İnek köyüne gerilla sızması: 5 asker öldürüldü 4 adet G-3 silahı, 1 adet büyük telsiz, 1 adet dürbün gerillalarca kamulaştırıldı.

5 Ağustos 1995

■ Başkale-Haçka karakol tepesine gerilla baskını: 3 asker öldürüldü 1 adet MG-3, 2 adet G-3, 200 adet G-3 mermisi, 200 BKC mermisi, 2 adet BKC sandığı, 1 adet MG-3 sandığı, 1 adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Yedisu'da gerilla tacizi: 2 asker öldürüldü.

■ Hatay-Gözenek köyüne gerilla baskını: 14 korucu öldürüldü, 9 korucu yaralandı.

■ Dörtyol'da gerilla sızması: 15 asker öldürüldü.

6 Ağustos 1995

■ Gabar-Bayrak tepesinde gerilla pususu: 7 asker öldürüldü, 1 adet kalaşnikof, 5 adet kalaşnikof şarjörü, 60 adet M-16 mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

- Çırav-Merge taburuna gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 1 adet MG-3 silahı, 500 adet MG-3 mermisi, 1 adet lav silahı, 1 adet dürbün gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Eriş hareketli taburuna gerilla saldırısı: 7 asker öldürüldü.

■ Hozat-Çiçekli'de gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

7 Ağustos 1995

■ Eruh-Siirt yolunda gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

■ Gürpınar-Çiyaye Arabire'de gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■ Çatak-Gorani dağında çatışma: 12 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı 2 adet G-3, 1 adet B-7, 3 adet G-3, 2 adet lav silahı, 4 adet el telsizi, 2 gece dürbünü, 3 adet MG-3 yedek namlusu gerillalarca kamulaştırıldı. Çatışmada öldürülen asker künyeleri şöyledir: Tuncay Özdemir (Balıkesir), Halil Emret (Urfa)

8 Ağustos 1995

■ Gerdi-Rıze köyüne gerilla saldırısı: 4 korucu öldürüldü, 3 korucu ve 1 gerilla yaralandı.

■ Yüksekova-Keren alanında çatışma: 6 asker öldürüldü.

■ Yüksekova-Radyolik tepesine gerilla saldırısı: 10 asker ve 1 korucu öldürüldü, 1 adet A-6 silah, 1 adet BKC, 1 adet B-7 roketatarı, 2 adet G-3 silahı, 1 adet kalaşnikof, 2 adet lav silahı, 3 adet B-7 roketi, 1000 adet A-4 mermisi ve şeridi, 1 adet BKC şeridi, 350 adet A-6 mermisi ve şeridi, 1 adet radyo gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Yüksekova-Şilvan korucu köyüne gerilla baskını: 1 korucu öldürüldü, 8 korucu gözaltına alındı, 3 adet kalaşnikof, 1 adet 14'lü tabanca ve 9 mermisi, 1 adet dürbün, 1 adet telefon, 7 adet kalaşnikof şarjörü gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Gerdi-Ertuş'ta gerilla suikasti: 3 asker öldürüldü.

■ Hakkari-Perver-Şevdin'de gerilla pususu: 4 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı.

■ Yüksekova-Haruna'da çatışma: 14 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

■ Yüksekova-Wargenima'da gerilla pususu: 14 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■ Sivas-Divriği'de Demir-Çelik şantiyesine gerilla baskını: 1 kontra cezalandırıldı, 30 araç ve 9 bina yakıldı, 4 tabanca, 1 adet av tüfeği, 2 adet teyp gerillalarca kamulaştırıldı.

9 Ağustos 1995

■ Şemdinli-Karavela karakolu yakınlarında gerilla mayını: 3 asker öldü.

■ Mişare-Puşi köyünde çatışma: 2 asker öldürüldü.

■ Tatvan-Enkasor köyünde gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

10 Ağustos 1995

■ Muş-Kızılağaç'ta gerilla mayını: 1 korucu öldü, 3 korucu yaralandı.

■ Muş-Geliya Aliya'da gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı.

■ Hozat-Amutke karakolu askerlerine gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ Haftanin'de gerilla saldırısı: 8 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı.

■ Oramar'da gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü, 1 adet G-3, 1 adet telsiz gerillalarca kamulaştırıldı.

11 Ağustos 1995

■ Şemdinli-Gare'de gerilla saldırısı: 10 asker öldürüldü, 2 adet G-3 silahı, 4 adet lav silahı, 2 adet büyük telsiz, 3 adet el bombası, 3 adet dürbün gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Bagok-Pirinçik'te gerilla sızması: 3 asker öldürüldü.

■ Bingöl-Karlıova yolunda gerilla pususu: 4 korucu öldürüldü, 4 korucu yaralandı 2 adet kalaşnikof ve 7 adet şarjör gerillalarca kamulaştırıldı.

12 Ağustos 1995

■ Pervari'de çatışma: 14 asker öldürüldü.

■ Cudi-Pırıye Reş'de gerilla suikasti: 2 asker öldürüldü.

■ Şemdinli-Dure taburu yakınlarında gerilla mayını: 3 asker öldürüldü, 7 asker yaralandı.

■ Bitlis merkezde gerilla saldırısı: 2 cemse imha edildi, 20 asker öldürüldü.

■ Bitlis'te gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

■ Tatvan-Van yolunda gerilla mayını: 1 tank imha oldu, 4 asker öldü.

13 Ağustos 1995

■ Haftanin-Vacip tepesi askerlerine gerilla saldırısı: 20 asker öldürüldü.

■ Mışare-Puşi köyünde çatışma: 1 astsubay ve 4 asker öldürüldü.

■ Şirvan-Bedekni korucularına gerilla saldırısı: 5 korucu öldürüldü.

■ Karakoçan-Kiği yolunda gerilla pususu: 7 asker öldürüldü.

14 Ağustos 1995

■ Şemdinli-Gari köyüne gerilla saldırısı: 1 subay ve 10 asker öldürüldü, 1 subay

Devamı 27. sayfada

Mardin'de düşman büyük darbe ve büyük kahramanlık

12 Ağustos 1995 tarihinde Mardin Eyaleti güçlerinden bir grup gerilla, Habızbına'daki Mıdıbı köyüne yönelik sızma ve suikast eylemi yaptı. Gerilla güçleri eylemden sonra Aşkale alanına çekildiler.

13 Ağustos 1995 günü düşman güçlerinin kapsamlı bir operasyona çıktığını öğrenen Mardin Eyaleti gerillaları harekete geçerek, düşmanın bir kolunu çeşitli silahlarla yakın mesafeden vurdu. Birlik kayıp vermeden geri çekildi. Gerilla birliğinin geri çekilme esnasında iki gerilla gruptan koptu. Birlikten kopanlar için bir grup gerilla tepeci çıkarıldı.

Sabaha doğru gruptan kopan iki gerilla düşmanla çatışarak şehit düştü. Bu arada tepede bulunan gerilla grubu da düşmanla çatışmaya başladı. Çatışma 5-6 saat sürdü. Düşman güçleri tüm teknik ve askeri gücünü buraya yığmasına rağmen sonuç alamadı.

Çatışma uzun sürdü ve gerilla grubunun çevresi çok sayıda düşman askeriyle kuşatıldı. ARGK gerillaları son mermilerine dek çatıştılar.

Bir süre sonra grup komutanı olan Hamza yoldaş telsiz bağlantısı kurarak şahadetinden önce şunları iletti: ***"Düşmana büyük darbe indirdik, ancak mermilerimiz kalmadı. Biraz sonra elimizde bulunan tüm malzemeleri kullanılmaz hale getireceğiz. Sizinle bu konuşmamızdan sonra telsizi de kıracağız ve hepimiz bombalarımızı patlatarak şahadete beraber gideceğiz. Parti Önderliği'ne ve tüm yoldaşlara selamlarımızı söyleyin."***

Bu sözlerden sonra telsiz bağlantısı koptu. Bu alanda düşmanla çatışmaya giren toplam 11 arkadaş bombalarını kendilerinde patlatarak şehit düştüler.

ARGK gerillaları tüm teknik donanımlarına rağmen düşman büyük darbe vurdular. 50'yi aşkın asker öldürüldü. Çatışmada ölenler arasında Mardin Jandarma Alay Komutanı ve çok sayıda subay, astsubay da bulunmaktadır.

“Gücümüzle tarih sahnesine çıkacağız ve DİRENEREK SAVAŞI KAZANACAĞIZ”

Sabri Ok ve Muzaffer Ayata ile yapılan onbini aşkın PKK'li savaş esirinin açlık grevi üzerine yapılan röportaj:

- Eyleminizin amacını kısaca açıklar mısınız?

Sabri Ok: Eylemimizin amacı, mücadelemizin gelmiş olduğu aşamayla birlikte ele alıp değerlendirirsek daha iyi kavranabilir.

Bugün Kürdistan'da, partimizin öncülüğünde, halkımızın topyekün ayağa kalkışı söz konusudur. Bunun karşısında ise tarihin ve insanlığın en suçlu, en lanetli ve en vahşi rejimi olan TC'nin korkunç uygulamalarıyla, bir özel savaş yürütülmektedir.

Bugün inkarcı ve katliamcı özel savaş rejimi, Kürdistan'da en ufak bir insani; ulusal gelişmeye tahammül etmeyerek; ırkçı-şoven politikalarıyla, sivil ve savunmasız halkımıza karşı kuralsız ve acımasız kirli savaşı doruk noktasına çıkarmıştır.

Binlerce köy ve ilçe yakılıp yıkılarak insanlar göçe zorlanmış, köyler ve kasabalar boşaltılmıştır. Yüzbinlerce insan işkencelerden geçirilerek, tutuklanmış topraklarından sürülmüştür. Hâlâ kontrgerilla cinayetleri ve toplu katliamlarla bir soykırım politikası yürütülmektedir. Kürdistan coğrafyasına savaş uçaklarıyla her gün tonlarca bomba atılmakta, kasaba ve köylerimiz yakılıp yıkılmaktadır. Tahrip edilen, kirletilen doğasıyla ülkemiz adeta cehenneme çevrilmektedir.

Böyle korkunç bir savaş karşısında, dünyanın ilgisizliğinin yanında, çıkarı olan emperyalizm ve gerici rejimlerin, sömürgeci TC'ye destek olması, ayakta tutup yaşatması vardır. Diğer yandan ise, onbinleri aşan silahlı ordu gücü ve milyonları ayağa kaldıran örgütlü halk gücüyle partimizin geliştirmiş olduğu ulusal kurtuluş savaşı söz konusudur. Bu savaşın bir de zindan boyutu vardır. Onbine ulaşan tutsak kitlemiz, bugün TC'nin zindanlarında esir tutulmaktadır.

Askeri, siyasi ve diplomatik açıdan gelmiş olduğu aşama göz önünde bulundurulursa; bunun uluslararası hukuk ve TC'nin de altına imza attığı Cenevre Sözleşmesi gereği olarak tarafların kabul edilmesi gerçeğidir. Uluslar arası siyasi çevrelerin, bu çerçevede Kürdistan sorununa ve savaşına ilgi duyduğu açıktır. Bu konuda Başkanımızın sık sık yaptığı açıklamalar vardır. Bu açıklamalar Kürdistan sorununun, siyasi ve barışçıl yollarla çözüme kavuşturulması gerektiğini açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Kürdistan'daki savaşın; Bosna-Hersek, Kafkaslar ve dünyanın diğer yerlerinde gelişen savaşlardan daha boyutlu, anlamlı etkileri ve sonuçlarıyla daha büyük olmasına rağmen; dünya güçleri tarafından hâlâ görülmek istenmemektedir. Özellikle TC, tüm çıplaklığına rağmen savaşı gizlemeye çalışmaktadır. Partimizin geliştirmiş olduğu mücadele, artık her düzeyde taraf olarak kabul edilmemiz ve bu kabulün gereği olarak da uluslararası hukuk kurallarının, öncelikle de Cenevre Sözleşmesi'nin bizlere uygulanması gerekmektedir.

Eylemimizin amacına gelince; biz zindanlardaki PKK'liler, bu savaşın etle-tırnak gibi ayrılmaz parçasıyız. Doğal olarak mücadele alanı olan zindan cephesinde de gelişmelere, savaşın boyutlarına uygun bir siyasi eylemlilik çizgisini önümüze koymamız gerekiyordu. Amacımız tamamen Başkan APO'nun belli aralıklarla ve sık sık yaptığı açıklamalarda görüldüğü gibi, uluslararası siyasetin ve Cenevre Hukuku'nun Kürdistan sorununda ve savaşında uygulanmasıdır. Kürdistan sorununun siyasi ve barışçıl yollarla çözüme kavuşturulması için; koşulların yaratılması, zindandaki onbine yakın PKK'li tutsağa savaş esirliği statüsünün verilmesi gerekiyor. Birleşmiş Milletler, Cenevre vd. ilgili uluslararası güçlerin Kürdistan'a heyetler göndermesi, kirli savaşın son bulup, siyasi çözüm yollarının hayata geçmesi, özellikle zindanlarda işkence ve her türlü insanlık dışı uygulamalara son verilmesi gibi barışçıl ve insancıl taleplerimiz vardır.

Bu eylemimiz tamamen, partimizin dışarıda geliştirmiş olduğu siyasi, diplomatik atağa uygun düşen, denge sürecini yakalayan ve bunu giderek lehine sürdürmeye çalışan mücadelemizin bir yansımasıdır.

- Eylem cezaevleri dışında nasıl bir yankı yaratacak ve eylemin boyutu hangi düzeyde olacaktır?

S. Ok: Eylemimizin yankısı, zindan boyutunu aşacak ve büyük olacaktır. Önemli bir eylemdir. Onbin arkadaşın, mücadeleyle, savaşın dışarıdaki boyutlarıyla, bütünleşen amaçlarla eyleme girmesi vardır. Bu sadece parti ve halk tarihimizde değil, aynı zamanda insanlık tarihinde de ilk kez bu kapsam ve içerikte gerçekleşen, tarihsel anlamı olan bir eylemdir.

Eylemimizin sadece Kürdistan ve Türkiye değil, Balkanlar'da, Rusya'da, İskandinav ülkelerinde, Avrupa'da, Amerika'da, Avustralya gibi çok uzak ülkelerde, kısaca halkımızın bulunduğu her yerde yankısının olacağına inanıyoruz. Bu yankı; hem serhildan, hem kitlesel tepkiler biçiminde, daha çok da açlık grevleri biçiminde olacaktır. Böyle bir eylemde, gerek savaş esiri konumunda olan bizlerin direnişi, gerekse dışarıda söylediğimiz çevrelerde büyük ilgi ve tepkinin gelişmesiyle belli ölçülerde amaçlarımıza ulaşacağımıza inanıyoruz. Belirli beklentilerimiz vardır. Özellikle hümanist-demokratik çevrelerin, ilgili siyasi çevrelerin, insan hakları ve demokratik kitle örgütlerinin dikkatleri; biraz daha bu kirli savaşa, partimizin öncülüğünde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine çekilecektir.

– Eylem Kürdistan'da mı, Türkiye'de mi, yoksa Avrupa'da mı daha çok yankı yapacak, bu konudaki görüşleriniz nedir?

S. Ok: Kürdistan koşullarında çok yoğun bir saldırı, baskı ve terör var. Bunu görüyoruz. Ama halkımız buna karşı sessiz kalmayacaktır. Mutlaka tepkisini açığa vuracaktır. Çünkü neredeyse her aileden bir tutuklunun, bir şehidin olduğu bir ülke durumuna gelmiştir Kürdistan. Türkiye cephesinde ise devrimci-demokrat kesimlerden kitlesel destek ve katılım bekleniyor. Çünkü bize karşı eksik ve yanılgılı yaklaşımları hâlâ devam ediyor. Ama Türkiye metropollerindeki Kürdistanlı kesimlerin, halkımızın, yurtsever güçlerimizin ve tutuklu ailelerinin değişik etkinlikler biçiminde yoğun bir katılımının olacağını bekliyoruz.

Asıl yankısının ise dışarıda, başta Avrupa olmak üzere halkımızın olduğu tüm ülkelerde ortaya çıkacağını tahmin ediyoruz. Avrupa'da yoğun kitlemizin olması, partimizin buralarda örgütlü olması, demokratik kitle ve kuruluşlarla ilişkide olması daha çok buralarda yankısını bulacaktır. Türkiye'deki gibi katı bir baskı ve sansürün uygulanmaması nedeniyle, eylemimizin siyasi, diplomatik alanda, üst boyutta gelişeceğini, güçlü bir etkiye yol açacağını tahmin ediyoruz.

– Eylemin süresi neye göre belirlenecek? Yine beklentilerinize nasıl bir cevap bekliyorsunuz? Amaçlarınıza ulaşıncaya kadar mı eylem sürecek?

S.Ok: Bizim kamuoyuna yaptığımız açıklamalar vardır. Taleplerimiz, sadece TC'nin karşılayabileceği türden değildir. Aynı zamanda uluslararası kamuoyuna, siyasi çevrelere, ilerici insanlara hitap ediyor, sesimizi onlara duyurmayı amaçlıyoruz.

“Eylemimiz tamamen, partimizin dışarıda geliştirmiş olduğu siyasi, diplomatik atağa uygun düşen, denge sürecini yakalayan ve bunu giderek lehine sürdürmeye çalışan mücadelemizin bir yansımasıdır.”

İktidarda bulunan Çiller ve ekibinin hâlâ inkar ve imha politikalarından vazgeçmediği bütün tepkilere ve geliştirdiğimiz savaş karşısında tüm cephelerde çok ciddi sıkıntılar, zorluklar hatta yenilgiler yaşamasına rağmen savaşı tırmandırmakta ısrar ve inat ettiği bir dönemde, TC sömürgeciliğinin taleplerimizi hemen kabul etmesi düşünülemez. Öylesi bir beklentimiz de pek yoktur.

Partimizin dışarıdan geliştirdiği diplomasiye temel olan, ülkemizdeki savaşta güçlü halk iradesi ve güçlü bir mücadele temelinde TC üzerinde oluşturduğumuz baskılar var. Yine dünyadaki ilgili siyasi çevrelerin mücadelemizin şu anki boyutunu görmeleri, bu yönüyle de mücadelemizin tanınması ciddi bir sorun olarak uluslararası platformlara taşınması, öyle kolay ve basit değildir. Bunun için mücadele ve direnişle, sesimizi duyurmamız meşru davamızı kabul ettirmemiz şarttır. TC zindanlarında Kürt halkının meşru hakları için savaşırken esir düşen onbine yakın PKK tutsağı bulunmaktadır. Bu ciddi bir güçtür, ciddi bir sorundur. Onun için bu gücün dışarıdaki savaşın gelişme düzeyiyle ele alındığında uluslararası hukuka Cenevre Sözleşmesi'ne tabi tutulması gerektiğine inandığımız için bu taleplerimizle; halkımıza, dünyaya ve ilerici, demokrat, devrimci kesimlere hitap ediyoruz.

Taleplerimizin onlar tarafından anlaşılması ve gereklerinin yerine getirilmesi, bu konuda duyarlı yaklaşmaları gerekmektedir. Ne ölçüde bu gerçekleşebilir? Ne zaman eylemimiz sonuçlanır? Bunu daha çok gelişmelere bakarak söyleyebiliriz ve esas olarak da dışarıdaki savaş, mücadele ve partimizin bu konuda göstereceği tavır, bizim için geçerlidir.

Nasıl ve ne zaman sonuçlanacağı konusuna gelince; eylemi gelişme süreci içinde, daha değişik biçimlerde, boyutlandırarak tırmandırabiliriz veya belli noktalarda amacına ulaştığını görürsek sonuçlandırabiliriz.

Eylemi olduğundan fazla da abartmıyoruz. Çünkü esas savaş dışarıdaki savaştır, dışarıdaki parti ve ordu gücümüzdür, halkımızın gücüdür. İçeride şu anda geliştirdiğimiz eylem, sadece dışarıdaki savaşın tamamlayıcı unsuru olmaktadır. Partimizin, Başkan'ın bu konudaki perspektifleri, emir ve talimatları bağlayıcı ve esastır. Şunu da yanlış anlamamak gerekir. Zindan tarihimizde, mücadele ve eylemlilik sürecimizde, bazı yanılgılar, yanlışlıklar ortaya çıkmıştır. Özellikle zindan gerçekliğini görmeme, dışarıdaki mücadelenin, partinin bizler için esas güvence olduğunu yeterince bilince çıkarmama, yani eskiden olduğu gibi, bugün geliştirdiğimiz eylemle “şu hakkı elde edeceğiz” diye bir yanılgıya düşmüyoruz. Ondan çok ve onun da üzerinde dışarıdaki mücadele ve partimizin önüne koymuş olduğu amaç ve hedeflere kendimizi endeksleyerek, ona bağlı kalarak, böyle bir eylemlilik sürecinde bulunuyoruz.

– Talepleriniz arasında esirlik statüsünün tanınması da yer almakta. Bu talepten beklentiniz nedir?

Muzaffer Ayata: Türk devletinin ta-

rihine baktığımızda, halklara karşı, ezilen kitlelere karşı hep kaçak döğüştüğü bilinmektedir. Tarihi çarpıtmaya, saptırmaya, halkları sürüleştirmeye çok yatkındır. TC'nin böyle bir ideolojisi ve yapılanması vardır. Kemikleşmiştir. Bırakalım savaşı kabul etmeyi, bugün resmi olarak Kürt halkının varlığını bile kabul etmemektedir. 20. yüzyılın sonunda bu kadar ırkçılık ve inkarcılık temelinde bir halkı, vahşet ve terörle yok etmek dünyanın hiçbir yerinde görülmemektedir. Başka yerlerde de savaşlar vardır, çıkar çatışmaları vardır. Ama bu kadar koyu bir inkar, imha hiçbir halka dayatılmadı. Bugün Kürt halkının dili bile yasaktır. İnsanları diğer canlılardan ayıran temel bir etken düşünme ve onun da ifade aracı olan dildir. Tabii ki savaşı bu biçimde ele alan bir devlet dili de, halkı da, insanlığı da kabul etmez.

> "Eskiden olduğu gibi, bugün geliştirdiğimiz eylemle 'şu hakkı elde edeceğiz' diye bir yanılgıya düşmüyoruz. Ondan çok ve onun da üzerinde dışarıdaki mücadele ve partimizin önüne koymuş olduğu amaç ve hedeflere kendimizi endeksleyerek, ona bağlı kalarak, böyle bir eylemlilik sürecinde bulunuyoruz."

Savaşın kabul edilmesi; karşı cephenin Kürt halkının, onun meşru güçlerinin kabul edilmesi demektir. TC ise varlığını, Kürt halkının yok edilmesi üzerine inşa etmekte ve bu temelde bir ulus, bir devlet yaratmaya çalışan politikaya sahiptir. Hangi hükümetler gelirse gelsin, hangi meclisler olursa olsun; devletin değişmez, şaşmaz bu politikası uygulanmaktadır. İşte böyle bir politikayla, savaşın kabul görmediği bir noktada, savaş esirliğini kolay kabul etmesi beklenemez. Mücadelemizin ilk evrelerinde de TC, halkımızın varlığını kabul etmiyordu. Ancak biz savaşarak, direnerek, örgütlenerek, mücadele ederek nasıl ki tarih sahnesine çıkıyorsak, tarihimizi kendimiz yazmaya başlıyorsak; sömürgecilerin, yabancı, despot, imhacı güçlerin, bizi artık meşru görüp görmemesi, kabul edip etmemesi çok önemli değildir. Kendi gücümüzle kendimizi tarih sahnesine çıkaracağız. Direnerek kendimizi kabul ettireceğiz. Kendimizi örgütleyeceğiz. Halk olarak kurumlaşacağız. Dünya insanlığına kendimizi böyle kabul ettireceğiz.

Savaş esirliği, bizim açımızdan son derece gerçekçi bir taleptir. Kürdistan'da bir savaş var. Hem de öyle sıradan bir savaş değildir. Dünyanın en kapsamlı savaşlarından biridir. Çok bilinçli, çok yaygın bir gerilla savaşı yürütülmektedir. On yılı aşkın bir süre içinde, otuz binden fazla insan ölmüştür. Büyük bir yıkım yaşanmıştır. Türkiye'nin bütün kaynakları savaşa harcanmıştır. Ekonomi çökertilmiştir. Bir halk, bir ulus yerinden yurdundan kopartılmaya, sürülmeye çalışılmaktadır. Böyle büyük kapsamlı bir savaş, ancak tarafların savaş hukukunu ve tutuklular için de savaş esirliği statüsüne tabi olmasını zorunlu kılmaktadır. Türkiye kabul etmeyebilir, ancak zaman içerisinde değişik eylemlerle, savaşın boyutlanmasıyla, uluslararası arenada bu statü kabul edilecektir. Halkımızı örgütleyip savaştırdığımız oranda, Türk devletine de son noktada kabul ettireceğiz. TC, bu gerçekten kaçamayacaktır!

– Partimiz tarafından alıkonulan askerler esir muamelesi görürken, zindanlardaki PKK'lilere TC devleti hangi statüyle yaklaşıyor. Aradaki fark nedir?

M. Ayata: Bir asker savaş dışı kaldıktan sonra esir olan tarafın görevi onu insanca yaşatmaktır. Bugüne kadar, partimiz tarafından birçok asker esir alındı, sonra da bırakıldı. Gerillalar hangi koşullarda yaşıyor, ne yiyor, ne içiyorlarsa, bütün olanaklarından esir askerler de yararlanmıştır. Biz başından beri savaş esirliği hukukuna ve ölçülerine uyduk. Bunu hep gözettik. Savaşan taraf olarak iki tarafı ele aldığımız için başından beri savaş esirliği statüsüne tabiyiz ve kendi cephemizde de bunu uyguladık. Ancak TC'den bunu göremedik. En ufak bir yasal düzenleme, bir meşrulaştırma içine girmedi. Bu kadar inkarcı, halk üzerinde imhayı, katliamı, soykırımı geliştiren bir gücün; Kürt halkının savaşçı, militan, öncü kesimlerini savaş hukukuna tabi tutması, insanca muamele yapması, varlığını meşru görmesi, iradesini kabul etmesi beklenemez. Özellikle ırkçı-faşist Türk rejiminin karşı iradeleri varlıkları kabul etmeye tahammülü yoktur. Kendi iradesini esas alır. Ve o iradeyi kılıç gibi herkese dayatır, herkesi biçer. Yıllarca bizlere Türk olduğumuzu söyletmek için amansızca işkenceler yapıldı. Onlarca ceset cezaevlerinden çıktı. Kendini yakmalar, ölüm oruçları ve büyük direnişler sergilendi. Ama hâlâ bizi Türk saymakta, Türkleştirmekten vazgeçmiş değil. Böyle bir gücün PKK'yi, Kürdistan'ın silahlı askeri güçlerini taraf olarak ele alması beklenemez. Çünkü bizi suçlu ilan ediyor. Kendi ülkemizde sürek avına çıkar gibi, adeta yabani hayvanları avlar gibi, insanlarımızı öldürmektedir. Esir aldıklarını da vahşice işkencelere tabi tutmaktadır. Yine kendi mahkemelerinde insanlık karşısında büyük suçlar işlemişiz gibi, çok ağır suçlardan yargılamakta ve terörist diye damgalamaktadır.

Bizler özel yasalara tabi tutuluyoruz. Özel mahkemelerde yargılanıyoruz. Cezaevlerinde de özel bir infaz sistemine tabi tutuluyoruz. Türkiye'de mevcut bir hukuk bütünlüğü, insan bütünlüğü yoktur. Aslında mevcut uygulama 12 Eylül faşist anayasasına dahi aykırıdır.

Bizi Türk vatandaşı olarak gösteriyorlar. Yasalarına göre bizi suçlu görüyor ve bizi yasalarına göre yargılıyorlar. Anayasalarında görülen eşitlik ilkesini dahi ihlal ederek, tamamen çifte standartlı, ayrı ve özel bir uygulamaya tabi tutulmaktayız. Kendi anayasalarına bile uymuyorlar. Faşizmin karakteri gereği kendi koyduğu yasalara da uymaz.

– Şu an tek taraflı olarak uluslararası kuruluşlar ve kurumların partimiz nezdinde görüşmeler sonucu askerlerin güvence altına alınması ve bırakılması, Cenevre Sözleşmesi'ne bağlılığı söz konusudur. TC nezdinde de sizler için Kızılhaç vb. kuruluşların bu tür girişimleri sonuç verir mi?

S. Ok: Öncelikle bir şeyi tamamlayalım. Türk generallerinin "PKK elindeki askerlere iyi bakar" şeklinde esir asker ailelerine yaptıkları açıklamalar aslında tam da gerçeği ifade ediyor. Partimizin elindeki esir askerlere insanca ve Cenevre Hukuku doğrultusunda yaklaşılmaktadır. TC ordusunun kendi insan malzemesine hiçbir değer vermediğini biliyoruz. Ancak bu tür söylemlerle aileler susturulmak isteniyor. Örneğin İsrail ordusu bir askerinin cesedi için Filistinlilerle pazarlıklara oturmuştu. Ama TC ordusunun kendi askerine bir eşya gibi baktığı, beş paralık bir değer bile vermediğini bilmek gerekir.

Kızılhaç uluslararası bir kuruluştur. Bu kuruluşun dünyada gelişen olaylara karşı yükümlülükleri ve sorumlulukları vardır. Önce şunu bilmek gerekir. Bu kuruluşlar öyle tamıtamına bağımsız kuruluşlar değildir. Emperyalizmin yönlendirmeleri altında hareket etmektedirler. Bu onların kendi rollerini de yeterince oynamadıkları anlamına gelir. Eğer uluslararası ilke ve yasalarla belirlenen görev ve rollerini içtenlikle yerine getirmek isteseler inanıyoruz ki, TC üzerinde baskıları, yaptırımları daha etkili olabilecektir. Tam sonuç alıcı olmasa bile daha elverişli bir sürecin açılmasında katkıları olabileceği gibi, adım adım sonuç almaya doğru da gidilir. Kızılhaç'ın Avrupa ve ABD emperyalizminden önce Birleşmiş Milletler'in Kürdistan'daki savaşa yaklaşımından farklı, bağımsız hareket ettiğini düşünmek mümkün değildir. Bu konuda hiçbir görevini tam ve yeterince, bağımsız iradesiyle yerine getirmediğine inanıyoruz. Kızılhaç, nasıl ki ARGK'nin elindeki Türk esir askerlerine arabulucu olmak istiyorsa ve bu konuda sonuç alıyorsa (ki partimizin olumlu yaklaşımından dolayı sonuç alabiliyor) TC ne kadar ayak diretirse diretsin bir yığın etkinlik ve baskı unsurları geliştirilebilir. Kızılhaç'ın bunu yeterince yaptığına inanmıyoruz.

Eylemimiz aynı zamanda; Kızılhaç vb. kuruluşların bu görevlerini bir kez daha hatırlatmak, biraz daha kendi rollerini oynaması, çifte standartlı yaklaşımlardan vazgeçerek bağımsız hareket etmelerine bir çağrıdır. Kızılhaç'ın bu aşamada ne kadar sonuç alıcı ve görevlerine, yükümlülüklerine uygun hareket edeceğini sadece bizim eylemimizle sağlamak çok gerçekçi olmayabilir. Halkımızın ayağa kalkışı ve mücadelenin bütünlüğü içinde ele alındığında böyle bir kuruluşun kendi görevlerini savaşımımız karşısında da yerine getirmek gibi bir sorumluluğu vardır. Biz; başkaları bizi tanısın diye bir mücadele anlayışımız yoktur. Tam tersine haklı ve meşru olduğumuz bir mücadeleyi geliştiriyoruz. Direniyoruz, mücadelemizin kazanımlarını ortaya koyuyoruz. Güç olduğumuzu ortaya koyuyoruz. O zaman da bizi tanımak ve kabul etmek zorunda kalacaklar. Kızılhaç'ın durumu biraz böyledir. İleriki bir süreçte değil, gecikmiş de olsa bugün rolünü oynamak zorundadır.

– Cezaevlerinde onbine yakın savaş esiri var. Bu esirlerin tümü Kürdistan cezaevlerinde değil, bir kısmı da Türkiye cezaevlerinde tutulmaktadır. Ayrı ayrı coğrafyalarda yer alan cezaevleri arasında ne gibi uygulama farklılıkları var?

S. Ok: Özel savaş dışarıda çok kirli ve çok yönlü olduğu gibi cezaevleri boyutuyla da kirli bir savaş yürütmektedir. Türkiye alanında sömürgeci rejiminin hukuku, yasa ve uygulamalarıyla Kürdistan alanındaki hukuk, yasa ve uygulamalar oldukça farklıdır. Bugün Kürdistan'da her şey Türkiye'dekine göre farklıdır. Kürdistan'da kuralsız bir savaş yürütülmektedir. Bilindiği gibi sömürge valiliği denilen bir uygulama söz konusudur. Yine özel savaşın askeri, siyasi, bütün boyutlarıyla kurumlaşması söz konusudur. Bunlar Türkiye'de yok. Bu anlayış ve uygulamaların zindan cephesine yansıtılmaması düşünülemez. Kürdistan'daki cezaevleriyle Türkiye cezaevleri arasında uygulamalar her yönüyle çok farklıdır. Özellikle Kürdistan'daki cezaevlerindeki bileşim de önemlidir. Bugün cezaevlerinde onbine yakın tutsak vardır. Bunların ezici çoğunluğu halktan, sıradan insanlar ve mücadelemize sempati duyan insanlardır. Yeterli örgütlenme ve bilince ulaşmayan halktan kişilerdir. TC bu yetmezlikleri de kullanarak öncelikle Kürdistan'daki cezaevlerinde, Erzurum, Elazığ, Elbistan ve en başta da Diyarbakır'da görüldüğü gibi her türlü kaba, vahşi zor uygulamalar yanında insanları tek tek düşürmek, itiraflara sürüklemek için bildiği tüm yol ve yöntemlere başvurmaktadır. İnsanları birbirinden tecrit etmek, örgütsüz bırakmak, aileleri etkisizleştirmek, tutsakların tüm nefes borularını kesmek, iradelerini parçalayıp düşürmek için her türlü işkence, baskı ve uygulamalar tırmandırılmaktadır. Bunlar ilk bakışta göze çarpanlardır. Erzurum zindanında kendisini yakarak şehit düşen arkadaşlarımız oldu. Diyarbakır'da geçen yıl özel timlerin kurşunlarına hedef olup şehit düşen arkadaşlarımız oldu. Muş'ta, Elbistan ve Elazığ'da yine benzeri olaylar yaşandı. Bu olayların benzeri Türkiye'de yaşanmadı. Bu önemli bir fark.

Yine her türlü düşürme ve sinsi politikaların yanında gözle görülür, çıplak vahşi bir zor, bir baskı söz konusudur. İnsanlar tümüyle düşürülmek, davasına düşman hale getirilmek istenmektedir. Bu savaşın etkisidir. Özel savaşın yansımasıdır.

Türkiye cephesinde daha çok tutsakları düşürmenin başka bir yöntemi olan rehabilitasyon politikası vardır. Bazı imkanlar sunarak, insanları tekleştirerek, rehavete sürükleyerek, dışarıdaki mücadele ve halk gerçeğinden kopararak, ruhen, örgütsel ve yaşam tarzı olarak milim milim, saat saat düşme sürükleyen bir politika söz konusudur. Özünden boşaltılmış, dejenere edilmiş bir kişilik yaratılmak istenmektedir. Burada da baskı, zor, işkence uygulamaları vardır. Ama ağırlıklı olarak uygulanan politika Türkiye zindanlarında rehabilitasyondur. Bileşim açısından da Türkiye cezaevlerinde biraz daha tecrübeli, yıllarca zindanlarda yaşayan arkadaşlar kalmaktadır. Düşmanın bu politikalarına karşı partimizin geliştirdiği perspektifler, talimatlar vardır. Partinin yaşam, ilke ve ölçülerinden, siyasi kimliğimizden taviz vermeden, partileşme yönünde kendimizi örgütleyerek, bileyerek bu tuzağa düşmemeye çalışıyoruz. Fakat TC'nin bu konuda çok güçlü, çok sinsi politika uyguladığını da unutmamak gerekir.

M. Ayata: Arkadaş genelde açıkladı. Ancak tarihsel sürecini de eklememizde fayda var. Bilindiği gibi insanları kitlelerden, halktan tecrit etmek, koparmak için tutuklarlar. TC, kendi düzeni içerisinde insanları tutukladıktan sonra ıslah edip diz çöktürerek yola getirir. Düzen içi bir tehlike olmaktan, maddi güç olmaktan çıkarmayı amaçlar. Bizler için sadece bu boyutuyla ele alınmıyor. TC her şeyiyle bitirme, her şeyiyle karşıtına dönüştürme; sadece halktan tecrit ederek, kopararak, halkın örgütlenmesini, mücadeleden etkilenmesini engelleyerek ele almıyor, bizleri aynı zamanda ülkeden çıkarıp topraklarımızdan koparıyor. Nitekim Antep dışında Kürdistan'da bir tek hükümevi yoktur. Ceza alan herkes Türkiye'ye sürülüyor. Antep de en son geçen yıl boşaltılıp tutukevi haline getirildi. Fransa ve Hollanda gibi denizaşırı sömürgesi olan ülkeler sömürgelerinde ulusal kurtuluş mücadelesi veren ve esir düşmüş insanları adalara sürüyorlardı. Böylece kendi düzenleri için tehlike olmaktan çıkarırlardı. Osmanlı'da bu daha da yaygındı. Fizan adasına yapılan sürgünler üzerine çokça söylenmiş türkü, yazılmış öyküler mevcuttur. Bugün ise bizi Türkiye'nin en ücra köşelerine sürmektedirler. Olanakları olsa Türkiye'nin sınırları dışına bile çıkarırlar. Kürdistan'da ceza alan, cezası kesinleşen arkadaşlarımızın tümü Çanakkale, Bartın, Bursa, Aydın, Yozgat gibi cezaevlerine sürülmektedir. Nitekim 1985 yılında idamı kesinleşen beş arkadaş ilk olarak Diyarbakır'dan Sinop'a sürülmüştür. Yani ülke dışına sürmek devletin temel politikalarıdır.

– Kamuoyuna iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

M. Ayata: Halkımız açısından söyleyeceklerimiz özet olarak şunlar olabilir; Türk devleti ırkçı-faşist, imhacı politikalarıyla bizi yok etmek, dağıtmak, parçalamak, kendi ulusal bütünlüğünün bir parçası haline getirmek istiyor. Bize sürgün, göç, ölüm veya dağa çıkmak dayatılıyor. Bundan başka yol da tanınmamaktadır.

Türk devleti için en iyi Kürt ya ihanet etmiş, ya da mezardaki Kürt'tür. Kürdistan'ın varlığına tahammülü yoktur. Bir halka amansızca imha dayatılıyorsa o halkın yapacağı tek şey var: O da yurt dışında, Kürdistan'da ve zindanlarda birleşerek onurluca direnmek, özgürlüğüne, vatanına, toprağına, evlatlarına sahip çıkmaktır. Temel görev bu olmalıdır. Kürdistan'daki bütün güçlere çağrımız, Başkanımızın önderliğinde, şehitlerimizin manevi komutasında gerillalarımızın silahlarında, onuruna, vatanına, özgürlüğüne direnerek sahip çıkmasıdır. Nerede olursa olsun yapacağı ilk iş bu amaçlar doğrultusunda birleşmek ve örgütlenmektir. Mücadeleyi süreklileştirmenin, kalıcı hale getirmenin tek varlık nedeni olduğunu bilmelidir. Diğer demokratik güçlere söyleceklerimiz ise, insanlığın Kürdistan'da bu kadar ezilmesine, ayaklar altına alınmasına ve vahşice imhaların dayatılmasına artık seyirci kalmamalıdır. Emperyalistlerin ve onların güdümündeki medyanın basit, ekonomik, siyasi çıkarlarının, bir halkın özgürlük sorunundan çok daha önemli olmadığı anlaşılmalıdır. Bu engeller ayrışıp topyekün harekete geçirilmelidir. Dünyayı insanlık için halkların bir bahçesi, barış, mutluluk, özgürlük içinde yaşanabilir bir duruma getirmek gerekiyor. Eşitlik ve kardeşlik temelinde Kürt halkının da dostluğa, dayanışmaya, insani değere layık bir halk olduğunu görmek gerekir. Kürt halkı kölelik zincirlerini kırmıştır. Önderliğin çatısı altında direniyor, savaşıyor, kendisini güzelleştiriyor ve halklar ailesinin bir ferdi haline gelmeye çalışıyor.

S. Ok: TC zindanlarında bulunan onbine yakın tutsak kitlesi olarak tek yürek, tek beyin halinde tüm değerlerimizin en yücesi ve bileşkesi olan Başkanımıza bağlılığımızı bir kez daha burada yineliyor ve söz veriyoruz. Dışarıdaki savaşın her gün bizlerin omuzlarına yüklediği, önümüze koyduğu görevler olduğunu biliyoruz. Bunu belirleyici görüyor, kendimizi yenilemeye çalışıyoruz. Halkımız onbinlerce evladı kutsal Kürdistan topraklarına şehit vermiş onbine yakın tutsağı TC zindanlarında, onbinlercesi dağlarda olmaktadır. Büyük güvenle, büyük inançla ve büyük bir çabayla mücadeleye sahiplenerek zaferden başka hiçbir şeye fırsat vermeyeceğiz. Bizler zindan cephesinden sonuna kadar bu mücadeleye sahip çıkacağımızı bir kez daha belirtmek istiyoruz.

> "Büyük güvenle, büyük inançla ve büyük bir çabayla mücadeleye sahiplenerek zaferden başka hiçbir şeye fırsat vermeyeceğiz. Bizler zindan cephesinden sonuna kadar bu mücadeleye sahip çıkacağımızı bir kez daha belirtmek istiyoruz."

On binlerin direnişinde BÜYÜK ZAFER

“Yasalarınıza göre bize vereceğiniz cezanın bin beteri çektiriliyor. İşlenen bu büyük suçları, tüm engellemelerinize rağmen dünya kamuoyuna göstereceğiz.”

14 Temmuz 1982 tarihinde Diyarbakır mahkeme salonunda bu sözler yankılandığında tarihe yeni bir sayfa yazılıyordu. PKK-MK Üyesi **M. Hayri Durmuş** yoldaşın duyurduğu büyük ölüm orucu, sömürgeci zihniyetin dayattığı inkar ve imha politikasına vurulan büyük bir darbe oluyordu. 14 Temmuz bu tarihten sonra, Kürt halkı için

“Ulusal Onur Günü” olarak belleklere kazınıyordu.

M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz ve **Ali Çiçek** yoldaşların şahadetleriyle yaratılan 14 Temmuz direniş mirası, 13 yıl sonra, Kürdistan'da savaşın büyük boyutlara ulaştığı bir dönemde yeni ve daha büyük bir anlam kazandı.

Büyüyen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, sömürgeci TC'yi yurt içinde ve dışında her geçen gün daha da zorlamaktadır. Sömürgeci Türk devleti emperyalizminin çok yönlü desteğiyle halkımıza karşı azgın saldırılarını tüm hızıyla sürdürüyor. TC ordusu ve devlet mekanizması özel savaş yönetimiyle görülmemiş kirli bir savaş yürütüyor. Türk sömürgeciliği yaşanan savaşta hiçbir sınır, kural tanımıyor. Savaşta esir alınan ya da şehit düşen gerillalara her türlü işkence ve vahşi yöntemler uygulanmaktadır. Dışarıda kural tanımayan Türk devleti cezaevlerinde bulunan binlerce PKK'li savaş esirine karşı tarihin hiçbir döneminde görülmemiş bir kirli savaş politikası dayatmaktadır.

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş tarafından 1993 yılı başından bu yana TC'ye sürekli barış ve siyasi diyalog çağrıları yapılmaktadır. En son 23 Ocak 1995 tarihinde Uluslararası Kızılhaç Örgütü'ne partimiz tarafından yapılan başvuruyla Cenevre Savaş Sözleşmesi hukukuna uyacağını tek taraflı olarak açıklamıştı. Ancak savaşın bir tarafından böyle barış çağrıları yükselirken, diğer taraf inkar, imha ve yok etme politikasında ısrar etmektedir. Her türlü uluslararası hukuk kuralları ihlal edilerek, sadece uluslararası hukuk kuralları da değil, insanlığın kuralları hiçe sayılarak partimiz tarafından yapılan çağrıları geri çevirmektedir.

Kürdistan'daki savaş Bosna-Hersek ve dünyanın diğer alanlarında devam eden savaşlardan daha büyük ve daha yakıcı bir şekilde devam etmektedir. Kürdistan'daki savaş her cepheden devam ettiği gibi savaşın bir cephesi olan cezaevlerinde bulunan 10 bin PKK'li savaş tutsağı partimizin bu yeni dönem hamlesine cevap olabilmek, Başkan APO tarafından yapılan barış çağrılarına karşı gösterilen sesizliği bozmak, Kürdistan'daki savaşta tarafların Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne uyması ve cezaevlerinde bulunan binlerce PKK'li tutsağa **“savaş esiri”** statüsünün verilmesi amacıyla 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nun, 13. yıldönümünde Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde on binler büyük bir direnişe geçtiler.

14 Temmuz 1995 tarihinde TC'nin zindanlarındaki PKK'li savaş esirlerinin başlattığı açlık grevine ilk destek, Türkiye ve Kürdistan metropollerindeki tutsak yakınlarından geldi. 17 Temmuz 1995 tarihinden itibaren başta istanbul, Adana, Diyarbakır olmak üzere birçok şehirde çeşitli kuruluş ve partilerin şubelerinde dayanışma amacıyla açlık grevleri başladı. 17 Temmuz 1995 tarihinde Sağmalcılar Cezaevi önünde toplanan tutsak aileleri, açlık grevi eylemini desteklediklerini bir basın açıklamasıyla açıkladılar. İstanbul İHD ve HADEP, Ümraniye ve Bahçelievler şubelerinde başlatılan açlık grevleri giderek bütün ülke sathına ve yurt dışına sıçradı. İlerleyen günlerde İstanbul-Kadıköy ve Gebze, Adıyaman, Adana, Yüreğir, Diyarbakır, Batman, İzmir, Antalya, Malatya HADEP şubelerinde ve İstanbul DİSK, YDH Diyarbakır, İstanbul BSP binalarında açlık grevleri başlatıldı. Tutuklu aileleri ayrıca RP İstanbul il binasını işgal ederek eylemlerini burada da sürdürmek istediler. Ancak RP sömürgeci düzen içinde kendisine biçilen rolü iyi oynayarak, ailelerin üzerine polisi saldırttı.

Tutuklu yakını ve aileleri grev boyunca seslerini dünyaya duyurabilmek için çeşitli eylemlilikler de gerçekleştirdiler. İstanbul'da bir yürüyüş düzenleyerek, barış çağrılarını tekrarladılar. Binlerce kişinin katıldığı bu yürüyüşün sonunda polis kitleye saldırdı. Yaşlı analarıı copladı, yerlerde sürükledi. “Barış” çağırısına sömürgeci Türk devletinden “sizi yok edeceğiz” yanıtı geldi. Kürdistanlılar ve duyarlı devrimci-demokratlar yılmadılar. Cezaevlerinde artan baskıya rağmen açlık grevlerini kararlı bir şekilde sürdüren PKK'li savaş esirleriyle dayanışmalarını büyük bir kararlılıkla sürdürdüler. İstanbul Taksim Meydanı'nda uzun yıllardan bu yana ilk kez halkların devrimci sesi yükseltildi. Uzun yıllardan sonra Türkiye metropolleri böyle büyük ve kapsamlı eylemlere sahne oluyordu. Bu eylemler sadece Kürdistanlıları değil, Türkiye emekçilerini, devrimci-demokratlarını da harekete geçirdi, duyarlı hale getirdi.

Türk devleti hem cezaevlerindeki, hem de dışarıdaki açlık grevlerine yönelik baskıları uygulamaktan geri durmadı. Diyarbakır HADEP Bağlar şubesinin elektrik ve suyunu kestiler. Binaya şeker-tuz ve su sokulmasına engel oldular. Grevin büyük bir kararlılıkla sürmesi üzerine polis baskın düzenleyerek, zor kullanarak eylemi kırmak istdi. Ancak aileler bu kez başka bir binada eylemlerini sürdürerek polisi boşa çıkardılar.

Metropollerde süren açlık grevleri yurt dışına da taştı. Dünyanın dört bir yanına savrulmuş olan Kürdistanlılar açlık grevi dalgasına katılarak dayanışma eylemlerini düzenlediler. Berlin, Frankfurt, Moskova, Paris, Stockholm, Atina, Den Haag, Cenevre, Londra ve Washington'da Kürdistanlı kitleler açlık grevlerini başlattılar. İlerleyen günlerde Viyana, Libya, Mısır, Avustralya-Melbourne ve Danimarka'da destek eylemleri başladı. İngiltere ve Almanya cezaevlerinde bulunan Kürt tutukluların yanısıra Zaireli, Romanyalı, Yugoslav ve Türk tutuklular da açlık greviyle dayanışmada bulundular.

Yurt dışındaki açlık grevlerinde, Almanya her zamanki saldırgan bir politikasını izledi. TC, Türkiye ve Kürdistan'da açlık grevlerine saldırırken, Almanya devleti de Berlin ve Frankfurt'ta saldırıya geçiyordu. Açlık grevine yatan insanlarımız Alman polisin tarafından yerlerde sürüklenerek, joplanarak ve cezaevlerinde sinir gazı verilerek TC'yi aratmayan türden işkence yöntemleri uyguluyordu. “Barış” istemine Almanya'nın cevabı da “sizi ezeceğim” oluyordu. Tüm bunlara rağmen Kürdistanlıların Kürdistan-Türkiye cezaevlerinde ve metropollerde açlığa yatan insanlarımızla kurdukları yürek, beyin ve ruh bütünlüğü direnişi perçinlemiş, güç ve kararlılığı artırmıştır. Kürdistanlılar tüm engellemelere rağmen istemlerini kamuoyuna duyurmayı başarmışlardır.

14 Temmuz büyük açlık grevi eylemliliklerini yüce kılan şüphesiz verilen şehitler olmuştur. Yozgat Cezaevin'deki açlık grevinde yer alan **Fesih Beyazçiçek** büyük eylemin ilk şehidi olarak 14 Temmuz'un tarih sayfalarına geçti. Ardından Berlin'de Alman polisinin vahşi bir şekilde kitleye saldırması ardından direnen ve büyük bir kararlılık sergileyen, ***“Kürdistan için şehit düşmek istediğini”*** her fırsatta dile getiren yiğit Kürt kadını **Gülnaz Baghıstani** şehit düştü. Bu şahadetler kitleleri yıldırmadı, kararlılığı daha da kamçıladı. Daha fazla şehit düşmek gerektiği noktasında birleştiler. Kürdistan'da olduğu gibi Avrupa'da da şehit düşerek ancak seslerinin duyarabileceklerini çok iyi biliyorlardı Kürdistanlılar. Dünya kamuoyu TC-Alman dostluğunun insanlara acı vermekten başka bir sonuç yaratmadığını gördü. Ve tarih karşısında lanetlenen bu kanlı dostluk oldu.

Eylemler büyük bir inançla devam ederken, Amasya Cezaevi'nde tutuklu bulunan **Remzi Altıntaş** şahadete ulaştı. Fesih Beyazçiçek'in şahadetinde olduğu gibi Remzi Altıntaş'ın da şahadetinde sömürgeci Türk devleti vahşete sınır tanımıyordu. Dünyanın dikkatlerini çekmemek için vahşet politikası dışarıda olduğu gibi cezaevlerinde de gizli yürütülüyordu. Yabancı heyetlerin savaş esirleriyle ve dışarıdaki tutsak yakınlarıyla görüşmelerine engel oldu. Savaş esirlerinin dünyayla bağlantıları kesilmeye çalıştı. Tüm bu çağdışı uygulamalar yükselen barış çağrılarını susturmak içindi.

TC'nin uygulamalarını ana yüreğinin taşıdığı acıyla kınamak için bu kez 60 yaşındaki **Latife** ana şahadete yürüdü. **Latife Kaya** kendisini yakarak, ***“yaşamı uğruna ölecek kadar seven”*** evlatlarının taleplerini haykırmak için ateşe sarıldı. Fesih Beyazçiçek, Gülnaz Baghıstani, Remzi Altıntaş ve Latife ana şahadete ulaştılar. Her biri 14 Temmuz şehitler sayfasına eklenerek tarihe geçtiler.

Kürdistanlıların olduğu her yerde ulusal ruh, ulusal birlik bir kez daha bu eylemle yaratılmıştı. Hem de bir daha asla parçalanmayacak şekilde. Kürt ulusu ezilmişliğin, horlanmışlığın intikamını kusuyordu düşmanlara karşı. Sadece görünen düşmana değil, esas olarak kendi içindeki düşmana bu intikam kusuluyordu. Kürdistanlıların direnişinde sadece ulusal birlik, ulusal ruh yaratılmadı, enternasyonalizmin en güzel ve en anlamlı örnekleri ortaya çıktı. Meksika'dan Filiplinlere kadar dostlar Kürt ulusuyla dayanışma içerisine girdiler. Bu da Kürdistan devriminin sadece bir bölge devrimi değil, aynı zamanda uluslarası alanda Ekim Devrimi'nden daha büyük bir devrim olduğunu gösteriyordu.

Tüm 14 Temmuz şehitleri açlık grevi eylemliliği PKK'nin dikkate alınması

gereken bir güç olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. Emperyalist güçler bir kez daha bu eylemle PKK'nin gerçek gücünü görmüş oldular ve PKK'siz Kürdistan'da bir çözümün mümkün olamayacağını anladılar.

14 Temmuz 1995 tarihinde başlayan büyük açlık grevi eylemliliği sömürgeci Türk devletini teşhir etmiştir. Hiç kimse bu teşhiri gizleyemez. Sürekli barış çağrısı yapan PKK ve Kürt ulusu olmuştur. Sürekli buna karşı “sizi yok edeceğim” diyen ise TC ve müttefikleri olmuştur. 20 Ağustos 1995 tarihinde başarıyla sonuçlananan eylem, Hayrilerin, Kemallerin direniş anısı verilen şehitlerle daha bir yüceleşti.

KÜRT SAVAŞ TUTSAKLARI TARAFINDAN BAŞLATILAN AÇLIK GREVİNE İLİŞKİN DESTEK MESAJIMIZ

Biz, Filipin Adaları Komünist Partisi Merkez Komitesi olarak cezaevlerinde binlerce PKK'li tutsak tarafından başlatılan süresiz açlık grevi eylemcilerine militanca selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

Kürt siyasi tutsaklarının yalnız olmadıklarını belirtmek istiyoruz. Kürdistan, Türk sömürgeciliği tarafından bir zindana çevrilmiştir. Binlerce Kürt insanı, kadın-çocuk demeden, katliamlardan geçirilmekte, ülkelerinden göç ettirilmektedir. Yine binlerce insan gözaltına alınarak işkenceye tabi tutulmaktadır. Aynı zamanda Kürt halkına, kendi dilini konuşması, kendi tarihini ve kültürünü öğrenmesi, hatta Kürt kelimesini ağzına alması bile yasaklanmıştır.

PKK gerillalarına karşı Temmuz ayında Türk ordusu 30 bin askerle bir taarruzu başlattı. Türk devletine tüm emperyalist devletler ekonomik, siyasi ve askeri alanda her türlü desteği sunmuştur. Tüm bunlara rağmen Kürt halkı özgür bir Kürdistan için savaşmaktan vazgeçmedi.

PKK önderliğindeki Kürtler, düşmanlarına karşı sürdürdükleri silahlı mücadeleyle gün be gün kazanıyorlar. Uzun süredir bir halk savaşı sürdürdüğü, özgür, bağımsız ve sosyalist bir Kürdistan için savaştığı, ayrıca dünyada ezilen yoksul halkları temsil ettiği için PKK'nin gelecekte zaferi kazanacağı kesindir.

– Yaşasın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi!
– Yaşasın PKK!

FİLİPİN ADALARI KOMÜNİST PARTİSİ-MERKEZ KOMİTESİ

Meksika Bağımsız Demokrasi Hareketi

Gülnaz Baghıstani'nin baskıcı Alman devletin güçleri tarafından öldürülmesini acıyla ve hırsla öğrenmiş bulunuyoruz.

Meksika'nın tüm işçi, köylü, yerli halk, öğrenci, serbest meslek, öğretmen ve sağlık örgütleri adına mutlak ve sınırsız dayanışmamızı size iletmekteyiz. Aynı şekilde Alman emperyalizminin baskıcı ve ikiyüzlü politikasını reddediyoruz.

Kürt kardeşler, yalnız değilsiniz. Sizlerin yanındayız. Aynı düşmana karşı mücadele etmekteyiz. Kararlılığımız kesindir ve savaşımız zordur, ama zafer bizimdir.

Savaş tutsakları ileri! Duvarlar ve hücreler sizlerin adalet için kaygılarınızı hapsedemezler. Sizler dışarıda olup da haksızlığa, adaletsizliğe karşı bir şey yapmayanlardan çok daha fazla özgürsünüz.

– Bütün Kürt savaş tutsaklarına özgürlük, Gülnaz Baghıstani ve diğer Kürt şehitlerine ebedi şeref!
– Yaşasın Kürt halkının tartışmasız öncüsü PKK!

Kardeşçe

Almanya'da son gelişmeler ve gerçekler

Kani Yılmaz

> **"Almanya son dönemlerde, kontrolden çıkmış bir saldırganlık sergiliyor. Bu saldırganlığın öne çıkan tarafı yukarıda sözünü ettiğimiz bölgesel hesaplara dayanıyor. Her devletin kendi mantığı içinde faydacı davranacağını kabul etsek bile, günümüzde bu yolla kısa hesaplara yatabilirsiniz ama, uzun erimde kendi bindiğiniz dalı kesmiş olursunuz."**

Almanya, 50 yıl sonra ve hızla, Kürtlerin şahsında ikinci bir Yahudi soykırımının dolaylı-dolaysız gerçekleştirilmesi noktasına geliyor. Sadece zaman-mekan ve kavramlar farklıdır. Bu kez müttefik TC ve kurban Kürtlerdir. Çıkarları uğruna insanı insanlığından çıkarmak ve hiçbir rahatsızlık duymadan özgürlükleri ve değerleri paramparça etmek, Almanya'nın Kürtlere karşı olan tutumunda açığa çıkıyor. Anlaşılan, bugünkü Alman yöneticiler, tarihe bakmıyorlar ve Alman halkını insanlık ve tarih önünde ikinci defa utanç duyacakları bir sürece çekmeyi göze alıyorlar.

Kuşkusuz Almanya'nın tavrını, dar bir tanımlama çerçevesinde ele almak, bu tavrın sistemle ve Ortadoğu ile ilişkisini görmemek hem eksik ve hem de yanıltıcı olur.

Güçlü bir pazar ihtiyacını herkesten fazla hisseden ve Ortadoğu gibi önemli bir sahada güçlü olamamanın sıkıntısını yaşayan Almanya başta olmak üzere, Batı'da; insan hakları sözcülüğü ve demokrasi kavramı, bunları en fazla çiğneyenlerin savunma aracı haline getirilmiştir. Demokratik istemler, demokrasi kavramı öne çıkarılarak, acımasız bir emperyalist politika uygulanıyor. Gerçekleri çarpıtarak, özgürlük talebini "terör" olarak lanse ederek, medya kullanılarak topluma adeta yediriliyor. Politik çevrelerin açıklama ve dayatmalarıyla toplumun bunları sindirmesi sağlanmaya çalışılıyor. Ahlaki değerler ve sorumluluklar, daha çok demagojik ve iyi pazarlanan yöntemlerle gözden kaçırılıyor ve yok sayılıyor. İnsan ve yaşam, gerçekliklerinden kopartılıyor ve adeta zıddına dönüştürülüyor. Batı'nın iyi örgütlenmiş finans yapısı ve bu yapının koruyucu güçleri dayatma ve politikalarıyla acılara-yıkımlara ve ölümlere yol açıyorlar. Bir süre sonra, yine kendileri bu yıkımları onarma adı altında "insanileştirilmiş" gerçeklerle ortaya çıkıyorlar. Hedef seçtikleri coğrafya veya toplumda böylece, politik tercihlerini siyaset sahnesine çıkarmanın yollarını arıyor ve gerekirse sonuca ulaşmak için dolaylı ya da dolaysız zor kullanıyorlar.

Sermayesini hızla Ortadoğu'ya taşırmak isteyen Almanya, bu yönde en fütursuzca davranan devlet konumundadır. Ortadoğu'da tekli alternatife bağlı olmayan bir strateji oluşturan Almanya, farklı çevreler ve devletlerle ilişki geliştirirken, Yugoslavya'dan aldığı dersle hayli dikkatli davranıyor. TC, İran ve Irak'la ilişkilerini yoğunlaştırıyor. En fazla yatırım yaptığı ve beklentilerinin olduğu devlet ise TC'dir. TC aynı zamanda, Alman silahlarının Ortadoğu ve "Türki Cumhuriyetler"e pazarlanmasında rol oynuyor. Kürdistan'ı bölen üç sömürgeci devletle ilişkileri, Almanya'yı Kürt sorunu ile oldukça ilgili hale getiriyor.

Almanya, Kürt sorununu, gerçeğini ve yaşanan gelişmeleri en iyi bilen ve çözümün kaçınılmazlığını da en fazla gören Avrupa ülkesidir. Hatta çözümün kendisini de oldukça rahatlatacağının farkındadır. Bir koşulla; statükoya en uygun ve Kürt halkına haklarının en asgarisi verilerek çözüme gidilmesini istiyor. TC'ye eleştirileri ise, çözümün gecikmesinin, faturayı daha da ağırlaştıracağı noktasındadır. Esas olarak, Kuzey'de Kürt gelişimine PKK'nin damgasını vurması karşısında ciddi olarak rahatsızlık duyuyor. Müttefiki olan TC'nin bozuk sicili de, hesaplarını zora sokan ve bozan diğer önemli bir husus oluyor.

Güney Kürdistan'da KDP ile ilişkileri ilerleten, Sami Abdurrahman ile istihbarat örgütünü ilişkilendiren, Bonn'daki KDP bürosunu tamamen kontrole alan, hatta bu kanaldan H. Reşo'yu istihbari bilgi için Türkiye ve Kürdistan'a yollayan Almanya, Kuzey Kürdistan'da dayanacak güç bulamıyor. Güney'deki ilişkileri ABD'ye kaptıracağı da kesin gibi görünüyor.

Almanya bu sıkıntısını aşmak için PKK'yi tecrit etmeye çalışıyor. Son dönemlerde de işi o kadar ileri götürdü ki; İçişleri Bakanı Kanther, Kürtlerin PKK dışındaki örgütlere gitmelerini istiyor. Bu çağrıyı son dönemlerde sık yapmaya başladı. Neredeyse örgütün ismini açıklayacak noktaya gelip dayandı. Yine hükümet açıklamaları ile beslenen polis saldırıları, Türk ve Alman istihbarat çevrelerinin görüşme trafiği ile çakıştı. Aynı planın bir parçası olarak Türk basını yalana dayalı kışkırtıcı yayınlara, olumlu yazılar yazan bir kısım Alman basınını tehdite başladı. Beğenmediği Alman politikacıların telefon ve fakslarını yayınlayarak faşist çetelere hedef gösterecek kadar işi ileriye vardırdı. Bütün bunlara karşın, Almanya ve TC'yi esas rahatsız eden olgu ise PKK'nin hâlâ baş döndürücü bir hızla gelişip güçlenmesidir. Almanya'nın acelesi var, öte yandan da PKK sürekli büyüyor. Son haftalarda yoğunlaşan dernek ve ev baskınları, tutuklamalar, açlık grevi gibi barışçıl eylemlere yönelik saldırılar, ölümlere yol açan baskılar ve provokasyonların mantığı burada aranmalıdır.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Almanya'ya yaptığı barış ve gerginliği aşma çağrılarının ardından saldırı ve provokasyonların yoğunlaşması dikkat çekicidir.

Şimdi burada belli tonlara takılmadan, gelişmeleri etkileyen diğer hususlardan da söz etmek gerekiyor.

Almanya Anayasayı Koruma Örgütü son raporunda, PKK'yi değil; "PKK içinde bir grubu terörist olmak"la suçluyor. Bu, Almanya'nın 1990 öncesi savının tekrarıdır. Çünkü Almanya, PKK'ye milyonların desteğini, büyük ordu gücünü ve yüzbinlere varan kadro potansiyelini, onlarca kurumunu görüyor ve biraz da güya geleceğe açık kapı bırakmak üzere "ihtiyatlı" davranıyor.

Yine Başkan Apo'nun arka arkaya geliştirdiği siyasi çözüm ve diyalog çağrılarının yankısını önlemeye çalışıyor. Ama yine de bu yankının boyutunu ve oluşan uluslararası sempatiyi de ölçmeye çalışıyor. Özgürlük mücadelesinin genel diplomatik atağını ve KSP'nin hem etkilerini gölgelemeye çalışıyor ve hem de yarattığı sonuçları izliyor. Bütün bunlara, İçişleri Bakanı ve belli bir kadronun anti-PKK çabasını da eklemek gerekiyor. Anlaşılıyor ki Almanya, itaatkar bir Kürt örgütlenmesi istiyor. "Demokrasi"den bu kadar söz edenler, özgür bir halk iradesine tahammül edemiyorlar. Dinamizmden yoksun ve yetenekleri sınırlandırılmış bir Kürt gerçeği görmek istiyorlar. İşin ahlaki ve insani boyutu, hukuk kargaşası ile adeta boğuntuya getirilmek isteniyor.

Almanya, PKK ile Türk devleti arasındaki savaşı dikkatle izliyor. Mücadelenin izleyeceği seyre göre ya uzlaşmaya ağırlık verecek, ya da saldırıların zamana yayacaktır. Bu konuda da Alman stratejistlerin yanıldığını söyleyelim. Çünkü hem TC'nin belini doğrultması imkansızdır, hem de Almanya Kürtlerin nefretini topluyor. Yani iki taraflı bir kaybı göze almış oluyor.

Bu yalın gerçeğe karşın Almanya hâlâ, TC ile birlikte bir halkın özgürlük talebine merhametsizce yükleniyor. Biz Kürt politikacıların gereksiz olarak rehin almak istiyor. TC'nin Kürdistan'da sergilediği vahşi pratiğinin ve TC ordusunun dehşet boyutuna varan yıkımlarının üstünü örtmeye çalışıyor.

Örneğin Alman Dışişleri Bakanı Kinkel Lübnan'da; "PKK silah bırakmalıdır" diyor. Bu açıklama hakkını kendinde bulan bakan, Kürtlerin haklarına ilişkin tek bir laf bile etmiyor. Bu tam bir çifte standart değil midir? Kürtler zaten ateşkese hazır. Ama söyler misiniz, haklarımız için uluslararası güvence nerede?

Açık ki, halkımızın ortaya çıkan tercihine saygı yerine, onu boğmaya çalışmanın siyasi, insani ve ahlaki izahını kimse yapamaz. Çünkü resmi ahlak kuşatmasına alınarak güdülmek istenen ve köle konumunda tutulmak istenen Kürtler, hiçbir toplumun kendine layık olarak gördüğünün fazlasını değil, özgür olmak istiyorlar. Bedelini de zaten çok ağır ödüyorlar.

Yine bütün kamuoyu biliyor ki; gerçeğin yaratıcı ve ısrarlı savunucusu olan ve özgürlük mücadelesi ile insani bir ortama ulaşmak isteyen PKK; yaptığı çağrılarla, üstüne düşeni fazlası ile yerine getirmeye hazır olduğunu ortaya koymuştur. Almanya'da ortamı gergin tutmak isteyenler, bu çağrıları bir "zaaf" olarak değerlendiren ve yanılgılı bir beklentiye girenlerdir.

Almanya son dönemlerde, kontrolden çıkmış bir saldırganlık sergiliyor. Bu saldırganlığın öne çıkan tarafı yukarıda sözünü ettiğimiz bölgesel hesaplara dayanıyor. Her devletin kendi mantığı içinde faydacı davranacağını kabul etsek bile, günümüzde bu yolla kısa hesaplara yatabilirsiniz ama, uzun erimde kendi bindiğiniz dalı kesmiş olursunuz. Bunları söylerken, kuşkusuz gerçekçiyiz. Hataların keşfi ve bir vicdan doğruluğu beklemiyoruz. Ancak şunu söyleyelim: Ortadoğu gibi, pek çok mutaassıp unsurun köklü olarak toplum hayatına sindiği bir coğrafyada; demokratik yapısı nedeniyle Kürtler, çağdaş ve insani gelişimin güçlü mayasıdırlar. Bundan korkmaya gerek yok. Korkmanın faydası da yok. Bu özellik, özgürlük mücadelesiyle Kürtlerin maddi hayatına ve ruhsal biçimlenişine egemen olmuştur. Böyle bir güce ve taşıdığı özelliklere düşmanlık değil, dostluk göstermek Almanya'nın lehinedir.

Şimdi ortam daha fazla gerginleşmeden ve işler çığırından çıkmadan, mevcut sorunları karşılıklı aşmak mümkündür. PKK buna hazır olduğunu defalarca açıklamıştır. Eğer PKK, Türkiye tarafından zorlanır gibi bir mantıktan yola çıkılıyorsa, hemen söyleyelim; PKK bitirilemez, bitirilmesi için Kürtlerin bitirilmesi gerekir. Oysa Almanya giderek, Kürtlerin bilincinde ve vicdanında, nefretle anılacak bir iz bırakıyor.

Bu yüzden duygularla değil, oturup sakin sakin ve mantığımızla düşünelim. Şunlar önemli:

– PKK, özgürlük kararlılığından ödün vermez. Çünkü özgürlük Kürt halkının hakkıdır.

– Mevcut durumun sorumlusu TC'dir. TC, 20 milyonluk (Kuzey'de) bir halkı diliyle, kültürü ve adıyla inkar ediyor. Soykırım uyguluyor. Köy yakıyor. Çocuk-kadın demeden bir halkı katlediyor. İşkence yapıyor. İnsanlığı bitiriyor.

- PKK, Almanya'da gerginliği aşmaya hazırdır. Sadece Almanya'da değil, Kürdistan'da siyasal görüşmelere ve diyalog yoluyla çözüme ulaşmaya hazırdır.

- Almanya'da Türk MİT'i, Hürriyet, Milliyet ve Türkiye gazeteleri ırkçı, Kürt düşmanı, kışkırtıcı ve provokatif bir çaba içindedirler.

- En barışçıl eylemlere bile saldıran Alman polisi, Kürtlere yönelik tutumundan vazgeçmeli, tutuklama ve tehditler terk edilmelidir.

- Biz Kürt politikacıları, uyduruk gerekçelerle rehin alma mantığı bırakılmalıdır.

- Oturup konuşulmalı ve olaylara son verecek bir hava yaratılmalıdır.

Almanya'nın bu konudaki tutumu olayları provoke edip etmediğinin kanıtı olacaktır. Kuşkulara bir ölçüde de olsa açıklık getirecektir. Biz olayların bitmesini istiyoruz. Almanya da istiyor mu?

Sonuç olarak:

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle ve genelde Kürt sorunuyla yakından ilgili olanların sayısı hayli fazladır. Bu ilgi PKK'yi olduğu kadar, ekonomik-askeri nedenlerle TC'yi, yine hem ekonomik, hem de politik-stratejik özelliklerinden dolayı Ortadoğu'yu içine alıyor. Kürtler ilk defa örgütlü politik bir güç olarak Ortadoğu'da sahneye çıkıyorlar. Bu gücü tanımaya hazır olanlar var, bertaraf etmek isteyenler de var. Dengelerin kendi iç dinamikleriyle ve özgür biçimde oluşmasına izin vermek istemeyenler var. Kürtlerin gelecekte oynayacakları rol nedeniyle dostluk ilişkisine önem verenler var. Özcesi PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinin aktivitesi her kesimin tutumunu netleştirmeye zorluyor. Bu doğaldır. Doğal olmayan tutum ise, bu kadar haksız bir düşmanlık sergilemektir. Bu konuda Alman devletinin tutumu açık ki, Kürtleri oldukça rahatsız ediyor. Almanya'nın iç güvenlik kaygısı gerçekçi değildir. Bizim Almanya'nın iç güvenliğini bozmamız da mantıklı değildir. Tam tersine Kürtlerle çatışan Almanya'dır. Yalnız bu değil; diğer Avrupa devletlerini, PKK'ye tavır almaları için zorlayan da Almanya'dır. TC'nin vahşetinin üstünü örtüt, uluslararası kuruluşlarda temize çıkmasına çaba harcayan Almanya'dır. TC'ye en çok silah veren güç Almanya'dır. Almanya'nın, halk olarak katledilmemizde rolü vardır. Alman politikacılar yaptıkları açıklamalarla bizi kriminalize etmeye çalışıyorlar.

Gelinen noktada işin ciddiyeti kavranılmıştır. Bu nedenle mevcut sorunları aşmak mümkündür. Biz Alman halkının huzursuz olmasını istemedik, istemiyoruz. Biz katlediliyoruz ve ülkemiz ateş içindedir. Kürtler anlayışla karşılanmalıdır. Olumsuz durumlar varsa, oturup konuşulmalı ve üstesinden gelinmelidir.

> **"Gelinen noktada işin ciddiyeti kavranılmıştır. Bu nedenle mevcut sorunları aşmak mümkündür. Biz Alman halkının huzursuz olmasını istemedik, istemiyoruz. Biz katlediliyoruz ve ülkemiz ateş içindedir. Kürtler anlayışla karşılanmalıdır. Olumsuz durumlar varsa, oturup konuşulmalı ve üstesinden gelinmelidir."**

Ebubekir yoldaşın PKK 5. Kongresi'ne sunduğu özeleştiri raporu

"Başarıdan başka hiçbir şeye şans vermeyeceğim"

Uzun bir mücadele ve önemli gelişmelerin zirvesi olan 5. Kongremizin gerçekliği ve çözümleyici çizgisi karşısında kendi durumumu tüm yanlarıyla görmekteyim. Partiye gelmeyen, mücadelenin önünde engel teşkil eden ve sonuçta zararlara yol açan hastalıkları gidermeyi kaçınılmaz bir görev olarak görüyorum. Hem tarihsel gerçeklik, hem de 5. Kongre'nin yüksek kararlaştırıcı gücü bunu emretmektedir. Partimiz öncülüğünde gelişen, yeni bir boyut kazanan siyasi ve askeri savaşımın eski tarzla yürümeyeceğini, partinin önderliksel tarzıyla başarı kazanılacağını pratik bir kez daha kanıtlamıştır. Parti Önderliği'nin Politik Rapor'da dile getirdiği gerçekler temelinde ele almak, soruna köklü yönelmek her türlü yetmezliklerden arınmış bir devrimcilikle döneme yeniden başlangıç yapmak büyük önem taşımaktadır.

Kesintisiz başarı çizgisinde yürüyen ve zafere götüren önderlik yaşamı, onun çalışma tarzı ve temposuyla bunu ağırlaştıran, başarıya götürmeyen birçok gelişmeyi kendisinde daraltan tarzın ve yapılanmanın nedenlerini ortaya koymak ve gidermek tutarlı olmanın da ölçütüdür.

İçinde şekillenilen aile ortamı, daha sonra mücadeleye katılımı, pratik süreç içindeki yanılgılar kişinin gelişmeler karşısında durumunu da ifade eder. Her şeyden önce Kürdistan halkı ve toplum olarak ezilmişliğin, sindirilmişliğin derin etkisi altında bir hiçliği, yokluğu yaşaması ve süreç içerisinde bunu doğal görmesi vardır. Dış baskılar ve ekonomik zorluklar kendini ifade etmekten uzaklaştırmıştır. Alanda aşiretçilik bağları olmakla beraber feodal toplumun etkilerini yaşaması söz konusudur. Ailesel olarak kendi emekleriyle yaşayan, köy kavgalarından dolayı bir türlü kendi belini doğrultamayan bir yapıdadır. Köylünün tarlasıyla sınırlı olan ufku bu dar dünyasında hep çelişki ve çatışma ortamında tutmuştur. Daha küçük yaşlarda bu ortamda kendimi bulmam yaşamımı etkilemiştir. Bir yandan kavgalara sürüklenmem, diğer yandan sadece ailenin değil, tüm akraba çevresinin hizmetine koşmam söz konusuydu. Ayırım yapmaksızın bir çalışma içinde oldum. Salt aileden çok yakın akraba çevresinin bir çocuğu olarak büyüdüm. Bu geniş aile çevresinden hiçbiri ile kavga ettiğimi hatırlamıyorum. Hepsiyle uyumlu olmaya çalıştım. Aile ortamındaki olumlu-olumsuz durumlara müdahale etmediğim gibi taraftar da olmadım. Hep kendimi bunların dışında tutmaya çalıştım. Aileye bağlılık mücadeleye katılıncaya kadar devam eder. Çevrede tanınan bir aile oluşundan dolayı tüm çevreyle geniş bir ilişki içinde bulundum.

Ortaokul ve liseyi şehirde okudum. Ortalama bir öğrencilik düzeyim vardı. Okul yıllarında çalışarak aile ekonomisine katkıda bulundum. Lise yıllarında babamın cezaevine düşmesiyle hem ailenin geçimini üstlendim, hem de köyün kavgalı ortamına sürüklendim. Büyük zorluklar içinde geçen süreç yaşamımda derin izler bıraktı. Bir yandan okul, bir yandan da aileye bakma yükümlülüğüm benim açımdan zorlu bir dönem oldu. Lise yıllarında gelişen devrimci gençlik faaliyeti beni de etkilemişti.

Okulda yaşanan sağ-sol kavgaları ilgimi çekiyordu. Kürtlük duygularım ağır basıyordu. Duygu düzeyinde bir yurtseverlik vardı. Gelişen olayları hem öğrenmeye çalışıyordum hem de gün geçtikçe içine çekiliyordum. Devrimci bilinç anlamında daha genel bilgilerden öteye bir bilinç düzeyim yoktu. Süreç içinde okuldaki olaylara aktif katılmaya başladım. Bu sürede Türk sol gruplarının içinde yer almadım. Parti Önderliği'nin Kürdistan sorununa ilişkin tartışmalarını duymuştum. Partimizin grup çalışmaları döneminde de ilişkiye geçtim. Ortamın oluşturduğu birikimle grup faaliyetlerine doğrudan katıldım. Katılım tereddütsüz olmakla beraber çalışmaların amacı konusunda bilinç düzeyim yoktu. Grup devrimciliğinin kararlı yürüyüşü ve yoldaşlık bağları beni devrimciliğe götüren temel bağlar oldu. Uzun bir süre bununla yürüdüm. Belli bir bilinçlenme olduysa da her şeyin temeline duygu ve niyetleri koydum. Ailedeki biçimleniş durumu da buna eklenince uyumda bir sorunum yoktu. Bu durumla partiye sadakatle bağlı, onun her dediğini yapan bir kişi olarak kendimigördüm.

Önce aileye dayandım, ondan sonra gruba, partiye dayanarak yaşamayı esas aldım. Başından beri bu mücadelenin bir öncüsü olarak kendime yaklaşmadım. Onunla yürüyen, onun bir çalışanı gözüyle kendime yaklaştım. Devrimci mücadele geliştikçe benim bu yaklaşımımın derin yanılgısını ortaya çıkardı. Niyetlerle yüklü bir bağlılığın yarattığı zayıflık çelimsiz kalmayı doğurdu. Zamanından önce savaş ortamına doğru olmayan katılımım, onun peşinde sürüklenmem istikrarlı bir gelişmeyi sağlamadı. Grup devrimciliğinin bende yarattığı güven her türlü faaliyete katılmama yetiyordu. Mücadele süreci boyunca şu veya bu görev hesabım olmadı. Görevlerden çok, düz bir çalışmayı esas aldım.

Partimizin gelişimine paralel olarak hep görev ve sorumluluklar üstlendim. Baştan beri bende hakim olan yan, bir çalışma içinde bulunmaktır. Bu da grup döneminin derin izlerini taşır. Her işe koşma vardı fakat planlı programlı çalışma yerine amatör çalışmayı esas aldım. Bunun sonucu olarak hiçbir zaman başarılı, sonuç alıcı bir faaliyet ortaya çıkmadı. Esas olanla tali olan çoğu zaman birbirine karıştırıldı. İşler önem sırasına göre belirlenmedi. Bazen tali işler esas olanın önüne geçilerek sorunların çözüm yoluna gidildi. Bu da çözüme değil sorunun daha da ağırlaşmasına yol açtı.

İdeolojik grup döneminde daha çok Urfa, Antep alan çalışmalarında bulundum. Faaliyetler devrimci gençlik içinde propaganda yapmak ve eğitim-örgütlemeyi geliştirmekti. Bununla birlikte faşist-işbirlikçi ajan ve polislere karşı eylemliliği içeriyordu. Gönüllülüğe dayalı çalışma esasları ön plandaydı. Mevcut durumda bir zorlanma yaşanmadı. Gelişmeler inisiyatifimizde oluyordu. Dönemin suikast, eylem, bombalama vb. eylemliliği ilgimi çekiyordu. Çalışmanın diğer yanlarını ihmal ederek, çok dar bir eylemcilikle yetinme içinde oldum. Bu Parti Önderliği'nin amacına tam bağlı olmayan, işleri köylü isyancılığı düzeyinde ele alan ve sonuçta biten tarzın kendisidir. Mücadeleyi bir bütünlük içinde yürüten, partiye belli bir yararı olsa da kendi başına bir değer ifade etmeyeceği açıktır. Mevcut ortamı kabullenmeme, ancak bunu değiştirme gücünü de ortaya koymaktan uzak bir durum yaşanmaktadır. Düzene karşı çıkmaya cesaret edilmiş, düzenle nasıl savaşılacağını bilmeyen, örgütsüz kölelerin başkaldırısından öteye gitmeyen bir devrimciliktir. Şahsımda yaşanan ideolojik-politik derinlikten yoksunluk, örgütlülüğü esas almayan, kendi içinde dar, her yönüyle yüzeysel bir çalışma olmaktadır. Bu dönemde görev ve sorumlulukların bilincinde olma zaten söz konusu değildir. Daha önce bahsettiğim duygusal temeldeki bağlılıkla PKK devrimciliğine yürüme vardır. Plansız ve tedbirden uzak çalışmanın sonucu olarak, 1978'de yakalanma oldu. Dönem her açıdan mücadelenin atılım yaptığı, resmi parti kuruluşuna gidildiği bir süreçtir. Gelişmelere partinin kuruluşu ve örgütlü çalışmalarıyla cevap veren Parti Önderliği Kürdistan halkının kaderini belirleyen yeni bir dönem başlatır. Büyük gelişmelerle dolu geçen bu dönem fazla yaşanmadığı gibi, onun anlam ve önemini de kavramaktan uzak bir konum yaşanır. Kendi dar dünyasında mücadeleye bir bakış açısı hakimdir. Gelişmeleri yaşamadığım gibi düşman tehlikesini görme de yoktur.

> ❝ Kaderde olan ne ise o olur diyen bir köylünün her şeyini Tanrı'ya bırakması, Tanrı'dan beklemesi gibi bir yaklaşım içinde olundu. Tam kaderci bir mantıkla hareket edildi. Parti çevresinden de bunu bekledim. Parti ve hatta bireyleri kutsallaştırdım. ❞

1979'da partinin olanaklarıyla yurt dışına çıkış yapılmış, fakat süreçlere anlam verilmediği için, partinin bu çok önemli hazırlık sürecine de sıradan bir katılımla cevap verilmiştir. Dar bir kapasiteyle yaklaşıldığı, ilgi zayıflığı olduğu için partinin anlamlı süreçlerine doğru katılım sağlanılmamıştır. Halbuki Parti Önderliği bu dönemde büyük zorluklar içinde bir insanı yeniden yaratmak, tekrar ülke topraklarına ulaştırmak için yoğun bir mücadele veriyordu. Bu büyük bir savaşımın hazırlıklarıydı. Mücadelenin derin sorumluluğunu taşımadığımız için onun büyük çabasına girme de yoktur. Parti Önderliği'nin çalışma tarzına, azmine bakarak sonuç çıkarma yerine, kendi etrafındakilere göre ölçü belirleme, çalışmalarını buna göre düzenleme, çok geri, sıradan bir pratik sergileme söz konusudur. Parti ölçülerini tutturma gücünü kendisinde görmediği için başkalarında ölçü aramış, başkalarını kendine esas almıştır. Çoğu zaman da kendi bildiklerini partinin doğruları yerine geçirmiştir. Partiyi ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizgisiyle tanımaya, onun derinliğini yakalamaya yanaşılmamıştır. Kendine göre bir particilik yaşadım. Bana göre parti, her şeyin en iyisini bilir, dolayısıyla en iyisini yapar. Bizim görevlerimiz ona uymak, söylenenlere göre hareket etmektir. Yaklaşım böyle olunca herkesten dürüstlük ve doğru bir çalışma olması beklenir. Bu bakış açısı ve partiye müritçe olan bağlılık doğru bir partileşmeyi engelleyen en temel husustur. Objektif olarak partiyi de yadsımaktır. Kaderde olan ne ise o olur diyen bir köylünün her şeyini Tanrı'ya bırakması, Tanrı'dan beklemesi gibi bir yaklaşım içinde olundu. Tam kaderci bir mantıkla hareket edildi. Parti çevresinden de bunu bekledim. Parti ve hatta bireyleri kutsallaştırdım. Özünde gerçekliğini reddederek ulaşılmaz olarak gördüm. Partinin bir militan öncüsü olma, onun gereklerine göre hareket etmeyi aklımdan bile geçirmedim. Bana söyleneni yaparımdan öteye gitmedim.

Her dönemde parti bana görevler verdi. İleri düzeyde yetki tanıdı. Yaşadığım pratiğin başından sonuna kadar hiçbir zaman yetkiye dayanmadım. Partinin hayati sorunlarında bile yerinde ve zamanında yetkiye göre hareket etmedim. Bunun sonucu olarak da mücadeleye zararlar verdim. Komplocuların, provokatörlerin tehlikelerine açık kapı bıraktım. Eğer kendimi partinin bir yetkilisi olarak görseydim, partinin örgüt tarzını, onun gerektirdiği mücadelesini verirdim. Birçok şeyin önüne de geçebilirdim. Mevki, kariyerizm diye bir sorunum da yoktu. Partiyi göklere çıkarma, herkesten iyi niyet beklentisi parti ilkeleriyle hareket etmeyi ortadan kaldırmıştır. Yurt dışı süreci bu yaklaşımın daha da kökleştirilmesidir. Yurt dışının, cezaevinin var olan bu durumun derinleşmesindeki payı büyüktür. Bu Tanrı'dan başka bir dayanağı olmayan bir Müslümanın Tanrı'ya bağlanışıdır. Partiye olan bağlılık genellikle böyle bir çizgide yürüdü. Çalışmalarda kendini geriye çekme olmasa da parti imkanlarıyla ayakta durmaya çalışma, partinin başarılarını kendi başarısı olarak görme, uzun bir süre hatalı ve yetmez yanlarını görmemeye götürmüştür. Dolayısıyla yanılgılı ve yetmez kişilik özellikleri parti çalışmalarına yansımıştır. Parti çizgisi temelinde bir yaklaşımın

sahibi olunmadığından sorunlara eleştirel yaklaşılmamış, kendini doğal PKK'li olarak görmüştür.

Partimizin tarihi ülkeye dönüş kararına kadar var olan yetmezlikler kendini fazla dışa vurmamıştır. 1983 pratik mücadele sahasına girildiğinde mücadelenin ağır görevleri karşısında kendini sorumlu görme yerine bir savaşçının savaşma kararlılığının gösterilmesi vardır. Belli bir coşku ve istek olsa da dönemin bilincinde olma durumu zayıftır. Parti hep beni devrimci savaşımın bir yürüteni konumuna çekti. Ben yürütülen konumunda ısrar ettim. Yürütücü düzeyde görevlerim olmasına rağmen buna sahiplenmeyerek parti faaliyetlerini kendimde daralttım. Dar bir pratikçiliği esas aldım.

Dönem kısa süreli bir silahlı propagandayla gerilla hazırlıklarını yapma, gerillanın altyapısını hazırlama temelinde gerillaya geçiş yapmayı içeriyordu. Önderlik talimatları bu konuda atılacak adımların yoğun yöntemlerini belirlemişti. Dönem hassastı. Daha ilk adımda kaybetme tehlikesi vardı. Adımların cesurca atılmasını zorunlu kılıyordu. Bu atılımda savaş çizgisinin esasları da belirlenmiş olacaktı. Parti bunun başarısı için tüm imkan ve ola-

nakları sunmuştu. Bu dönem pratiğinde partinin bana atfettiği rolü oynamadım. Kendimi yanımdaki arkadaşlara göre ayarlayarak bir sınırlama içine girdim. İşin dar pratikçilik yönüne kaçtım. Ve başarısız bir pratiğin sahibi oldum. Savaşın pratik yanlarıyla uğraş olsa da savaş düzenini kuramadığımızdan taktiğin çok gerisinde bir yaklaşım içinde olundu. Dar pratikçiliğin her türlü zorluklarına katlandım. Ama pratik öncülüğe girmedim. Daha çok kendi dışımdaki arkadaşlardan bekledim. 15 Ağustos gibi birçok gelişme ve fırsatları ortaya çıkaran tarihi atılımın sonuçları yeterince değerlendirilemedi. Onun tarihi önemi tam kavranmasa da pratik sonuçları daha iyi bir gerillayı geliştirmenin her türlü olanaklarını sunuyordu. Sürecin doğru değerlendirilmemesinden dolayı 1985'te parti tehlikeye karşı karşıya bırakıldı. Çünkü düşmana saldırı imkanı verilmiş, güçler eski hareket düzeni içinde bırakılmıştı. Ben kendi görevlerime sahip çıkmamıştım. Yönetim içinde sorumluluklarına layıkıyla sahip çıkmayanlardan biri de bendim. Görev denilince tali işlerin peşinde koşma anlaşılıyordu. Ya da küçük görevler hoşuma gidiyordu. Parti bizden gerillanın oturtulmasını istiyordu. Biz ne doğru dürüst bir gerillayı uyguladık, ne de kurallarına uygun silahlı propagandayı yürüttük. İki biçim arasında gidip-gelen, dağınıklıktan kurtulamayan bir çalışma tarzı yaşatıldı. Bir düzene oturtulamadığımızdan emniyet tedbirleri de geliştirilemedi. İlkel, amatör çalışma tarzı gelişmelerin önünü kesen, onu zayıf düşüren faktördür.

Partinin 3. Kongresi'ne başarısız bir pratiğin sahibi olarak geldim. Pratik kendisinde var olan ama yansımayan yetmez ve hatalı yanlarımı önemli oranda dışa vurmuştu. Başlangıçtaki kendime olan güven sarsıntı geçirmişti. Kendi başarısızlığımın nedenlerini göremiyordum. Partinin sürece ciddi eleştirileri vardı. İlk defa partinin neresindeyim diye kendime sordum. Bu süreçte pratiğimi kavramaya çalışıyordum. Çünkü çizginin çok gerisinde bir pratik yaşanmıştı. Bunun yarattığı ezikliği derinden duydum. Daha çok sorunları ölçüp-biçiyordum. Fatma'nın kongreye dayattığı provokasyonda bana dayanmaya, zayıflıklarımı kullanmaya çalışması beni şaşırttı. Parti eleştirileri karşısında derin yanılgılarımı göreceğim yerde niyetlerle olaya yaklaştım. Partiye olan bağlılığım bilinmesine rağmen, neden benim için bunlar söyleniyor diyordum. Eleştirilere anlam veremediğim gibi yetmezliklerimi de görmek istemedim. Sorunun tehlikeli boyutunu kavramayarak dar bir yaklaşım sergiledim. Tamamen sınıf savaşımını reddeden bu düz mantık partiye zarar verdi. Partilileşmemiş, çizgiyle bütünleşmemiş kişilik provokasyonun zemini oldu.

❝ *Ordulaşan, savaşarak halklaşan, büyük gelişmeler karşısında kendini küçülten konumu reddederek, büyümeyi, ileri gelişmeleri kendisinde yaratan, görevlerin üzerine tutkuyla yürüyen, askerileşen ve askerileştiren bir çalışma ve yaşam içinde olacağım.* ❞

Geç anlam vermeye çalışsam da ilk ciddi derslerden birini aldım. Ciddi bir sarsıntı yaşadığımı belirtmeliyim. Partiye müritçe olan bağlılığımın sınıf savaşı noktasında hiçbir şey ifade etmediğini düşünsel anlamda da olsa anladım. Ancak kongrenin derin ve yoğun çözümleyiciliğine tam ulaşamadım. Çünkü karşı karşıya geldiğim niyetlerimle boğuştum. Sınıf savaşı karşısındaki tutumum partiyle ne kadar bütünleşmekten uzak olduğumun göstergesidir. Daha sonraki pratiğim de bunun izlerini taşır. Doğru parti tavrını sergilemediğim pratikte ortaya çıktı. Bir Hogir unsuruna, arkasında başkaları olsa da tavır koymamam, onu partinin başına bela etti. Örgüt kurallarıyla mücadele yerine sorunu bireyselleştirdim. Özünde sınıf savaşımının, hep çekinerek, dışında kalmayı yeğlemenin bir sonucudur. Hakim olan yaşam felsefesi ufku daralmış, ulusal çaptan yoksun güç olamayan bir kişiliğin yaklaşımıdır.

Pratik süreç içinde geri ve yetmez yanlarımı gördükçe parti mücadelesine zarar vermemek için dikkat etmeye başladım. Bunu dürüstlüğün bir gereği olarak yaptım. Fakat bu yaklaşım pratiğime sınırlamalar getirdi. Zaman zaman tıkanmaya yol açtı. Aşıldığı oranda ise gelişme ortaya çıktı. 4. Kongre'ye kadarki süreçte bunun ağır etkisi yaşandı. Hata yapma korkusu edilgenliği derinleştirdi. İlkel köylü yaşam tarzı birçok yönüyle etkisini pratik üzerinde gösterdi. Silahlı savaşım kendi dar sınırları içinde tutuldu. İdeolojik, politik, örgütsel düzeyin zayıflığı olayların derin boyutlarıyla ele alınmasını zorladı. Bir yandan kendini daraltma, diğer yandan düşünce zayıflığı nedeniyle hem fırsatlar doğru değerlendirilemedi, hem de gelişmeleri karşılamaktan uzak kalındı. Doğru ve yeterli bir partileşme yaşanmadığından taktik önderlik sahasına da girilmesi beklenemezdi. Bu düzeyde bir görev üstlenmiş olsam da, pratik olarak pratiğin düzenlenişi itibariyle bu alandaki görevlerimi dışlama vardır. Anlamsız gibi gelse de kendisine yakıştırılan küçüklük, önderlik çizgisine gelmeyi engellemiştir. Çalışma içinde olunmasına rağmen yüceliği kendisine yakıştırmama, eski gözle kendisine bakma, kişiliği önderlik normlarına göre ele alıp düzenlememektir. "İşte çalışıyorum, fedakarlıktan kaçınmıyorum" dercesine merkezi görevlerine sahip çıkmama gerilikleri sınırında seyrederek taktik önderliğe ve onun çalışmasına gelmeyi bir anlamda reddetmektir. Taktik önderliğin büyük düşünürlüğünden, büyük planlamasından, onun üslup ve eyleminden kaçıştır. Sömürgecilik tarafından bastırılmış, toplumda çıkış bulamamış, ailenin geleneksel değer yargılarına bağlanarak kendini sakatlamış, ezik, sindirilmiş kişilik bu yapısıyla halkın görkemli tarihi olaylarının içine giremez. Şahsımda yaşanan ve büyük çelişki olarak ortaya çıkan budur. Büyük bir cesaretle tarihin olayları üzerine iradeyle yürüyeceğine, burada kendini sonuna kadar yürüteceğine, bunun yerine "parti beni yürütsün" düşüncesi, bir yerlere dayanma, başkasından bekleme anlayışı hakimdir. Bu nedenle önderlik sahasına girmeme, girse dahi kendisinde yaşatmama, ortada sınırlı düzeyde kendine çeki düzen veren bir köylü gibi durma vardır. Parti Önderliği, devrimciliğin bir tutku meselesi olduğunu; önderlik tutkusunun, savaş tutkusu, iktidar, otorite tutkusu ne kadar önemli ve bir devrimci için gerekli olduğunu, tutkusuz yaşanmayacağını, dolayısıyla bu olmadan hiçbir şeyin başarılamayacağını net olarak belirtmiştir. İşi, tutku, hırs düzeyinde ele almamaktayım. Çok uluorta yaklaşımlarla yürüyebileceğime inandım. İddiasız, otoriteye gelen ama otorite, güç haline gelemeyen, gelmek istemeyen birinin başarılı olması düşünülemez. Toplumda düşman otoritesi bir boyun eğmeye götürmüş, isyan duygularını köreltmiştir. Kendini bu kadar teslim etmiş, yenilmiş bir kişilikle ayakta durmak bile zordur. Onun içindir ki, hep partiye dayanarak, onun gücüne sığınarak ayakta kalmaya çalıştım. Ayakta bir kalış varsa bu da parti sayesindedir.

Parti, gidilen her yerde önderlik çizgisi ve yaşamının oturtulmasını, bunun hayati önemde olduğunu vurgularken, önderlikten yoksunluğumuzu görerek endişelerini dile getiriyordu. Üstlenilen görevler de bunu zorunlu kılıyordu. Belirtilen temelde bir çalışma içine girmek, önderlik gerçekliğini şahsında temsil etmek, bu formasyona uygun bir ilişki düzeni, bir çalışma tarzını dalga dalga tüm alanlara taşırmak, onun emir düzenini yaratmak, üslup ve temposunu yakalamak başarılı bir pratiğin esaslarıdır. Yönetim tarzımda bu esasları görmek zordur. Başarısızlığa götüren de budur. Buna yönelirken gerilikleri öne çıkaran, iradi soruna yer vermeyen, koşulları olduğundan fazla abartan, buna takıldıkça takılan, öngörüden yoksun, pratik politikayı dışlayan bir yaklaşımın esas alınması vardır. Önderlik çizgisinden vazgeçmeyen ama gücünü de kendisinde görmeyen, kararsızlığı yaşayan, kendisiyle önderlik çizgisi arasında ortayol izleyen bir pratik sergilendi. Tempodan yoksun, önderlik üslubunu esas almayan, kendiliğindenci, gevşek, dağınıklığa yol açan, çalışan, ama çalışmanın sonuçlarını derlemeyen bir pratiktir. Çalışmaları bir düzenlemeye göre ele almayan kendi asli görevleri yerine her işe koşan, son derece amatör, gelişmeyi ortaya çıkarmayan bir çalışma tarzıyla partinin başarı düzeyini zayıflatmıştır. Uzun bir süreden beri içinde bulunulan bu durum yapıda bir kökleşmeye yol açmıştır. Bir süreden beri farkettiğim bu durumun daha fazla sürdürülemeyeceği, aşmanın gerekli olduğunun bilincindeyim. Hatta şahsımda ciddi bir gecikme ve ertelemenin yaşandığı, bunun da ne kadar anlamsız olduğu tarafımdan bilinmektedir. Büyük bir mücadeleyle iddialı olmayı, onda ısrarla yürümeyi ve süreklileştirmeyi temel almanın zorunluluğu vardır. Defalarca yönetim gücü oluşturulmuş, onun düzeni oturtulmadığı için yönetim gücü haline gelinememiştir. Sorunu kendisinde değil, hep dış koşullarda aramış ve çözüm bulamamıştır. Çözüm için kolektif çalışan, usta taktikleri geliştiren, yüksek bir öncülükle işlerin önünü açan bir önderlik ve yönetim tarzı sergilememiştir. Öngörülü politik yaklaşım yerine dar bir çerçevede herkesten iyi ve başarılı bir pratik beklemiştir. Bunu görmeyince tepkili davranılmıştır. Halbuki faaliyetlerin geniş bir saha üzerinde yayılarak gelişmesi, kolektif bir yönetimin çalışması daha da zorunlu hale gelirken, buna denk düşen ve gelişmeleri karşılayan bir kolektivizm sağlanamamıştır. Pratik süreç içinde bireycilik daha çok gelişmiş adeta özerk hal kazanmıştır. Kolektif çalışmaya gelmeme gibi bir durum olmasa da, doğru temelde bir yönetim gücüne ulaşamama ve onu yaratamama sonuç olarak bir tekleşmeyi doğurmuştur. Önderliksel yaşamın oturmamasının yarattığı ağır sorunlar savaş alanında da yansımasını bulmuştur.

Bilindiği gibi savaş, çalışmaların başarı ve başarısızlığın tayin eden bir faktördür. Bunun için savaşa kumanda eden mekanizmanın çok iyi kurulu olması gerekir. Tam askeri bir düzen içinde hareket etmesi zorunludur. Alt ve üst komuta yapısıyla yüksek bir disiplin altında koordineli olarak hedefe doğru ilerlenilmesi askeriliğin gereğidir. Her zaman olmasa bile komutanın tayin edici özelliği yaşadığımız savaşta da geçerlidir. Askerileşme, savaşa kuralına göre yaklaşma, savaşı savaş sanatına göre yapma komutanın işidir. Sorun bu kadar önemli ve aciliyeti de ortadayken dayatılan yaklaşımların, askerlik adına gösterilen davranışların bir kurtuluş savaşçısına yaraşmadığı, bir sıradanlığı ifade ettiği açıktır. Bizde savaş içinde kendi somutuna uygun ordulaşma, onun düzen ve disiplinini koruma çalışmasını kimse yadsıyamaz. Bu da askeri kişilik, askeri üslup ve askeri disiplin ister. Komutanlık her şeyden önce bunların adıdır. Parti, doğru bir savaş tarzını oturtma, ordu düzenini geliştirme konusunda her türlü imkan ve fırsatı sundu. Buna girmeyen, savaşı geliştirmeyen, geriye çeken kendi yaklaşımlarımıdır. Önemli bir tecrübe birikimi olmakla birlikte pratikte çekip-çeviren, ustaca ilerleten bir yaklaşım değildir. Her şeyden önce yaklaşımda ciddi noksanlıklar vardır. Gözünü büyüğe dikme, büyük savaş, büyük ordu çalışmasına yönelim yoktur. Görevim olmakla birlikte onun sahibi olarak kendini görmeme, burada da kendini sıradanlığa düşürme, tek düze bir çalışmayla işin ucunda tutma vardır. Savaşın içinde olmayı isteme, hatta savaş sorunlarına ilgi duyma var. Fakat bir kurmay düzeyinde ele alma ve yürütme sorununa gelince aynı düzeyde ilgi duyma, ustalık sergileme yoktur. Çoğu zaman kişiliğe takılmış, büyümeyi kendisine yedirmemiş, başkasından beklemiş, koşulları önüne bir engel olarak sürmüş, dolayısıyla çok geride seyreden bir pratik sergilemekten öteye gitmemiştir.

❝ *Parti hep beni devrimci savaşımın bir yürüteni konumuna çekti. Ben yürütülen konumunda ısrar ettim. Yürütücü düzeyde görevlerim olmasına rağmen buna sahiplenmeyerek parti faaliyetlerini kendimde daralttım.* ❞

Yaklaşımda bu ciddi yetmezlikler olduğu için, savaşın ve komuta sorununun esaslarıyla uğraşacağına hamalvari bir yaklaşımla tüm işlerin içine girmiş, temel ve tali işleri birbirine karıştırarak, zorlanmalar karşısında çaresizliğini ifade etmiştir. Bu kişiliğin yaptırım gücü zayıftır. Komutanın keskinliğini şahsında somutlaştırmadım. Ordunun emir düzeni yerine gönüllülük yanı ağır basan, yarı-gönüllü, yarı-emir düzeni diyebileceğimiz yaklaşımların askeri

Devamı 27. sayfada

Başkan APO'nun 15 Ağustos Atılımı'nın 12. yılına girerken halka yaptığı çağrı:

SİZLERİ DAHA FAZLA SAVAŞAN BİR HALK OLMAYA ÇAĞIRIYORUM

"Kürdistan savaşı dünya devriminin şeref savaşıdır, sosyalizmin onur savaşıdır, demokrasinin savaşımıdır."

Değerli halkımız!

15 Ağustos Atılımı'nın 11. yılını geride bırakıp, 12. yılına girdiğimiz bugün, hepinizi büyük coşkuyla; 12. yılın zafer yılı olması için başarı sözünü tekrarlıyor ve sizleri selamlıyorum.

Siz halkımız bu yılda daha büyük bir savaşı yaşadınız. Düşman geçtiğimiz yılı büyük bir umutsuzluk, karanlık ve başarısızlık yılı haline getirmek için tarihinin en büyük kirli özel savaşını uyguladı. Bu kirli savaşı sürdürmek için elinden ne geliyorsa onu yaptı. Bütün iç dış olanaklarını seferber etti. Hiçbir savaşta kullanılmaması gereken kirli savaş yöntemlerini halkımıza dayattı. Düşman, eğer bu kirli savaşı yakın süreçte kazanamazsa, barbar-faşist tarihinin başına büyük bir bela olacağını çok iyi biliyor. Bunun için de duyduğu derin korkuyla, eceli gelmiş bir canavarın son çırpınışları gibi kirli savaşı uygulayarak halkın başına çullandıkça çullanıyor.

Tüm yaşamı yerle bir eden, insanlık tarihinde bir eşi daha görülmemiş bu canavarca yükleniş karşısında büyük dayanmak zorundayız. Şunu çok açıkça vurgulamak isterim ki, bu yıllar öyle kolay yaşanan ve kolay savaşılarak kazanılan yıllar değildir. Bu yıllar büyük sabır, büyük inat ve büyük direnme istediği gibi, aynı zamanda düşman karşısında kolay yenilmemek için de çok usta olmayı dayatıyor. Biz bunların anlaşılabilmesi için partimiz ve ordumuz içinde büyük çabalar harcadık. Eğer büyük hatalar yapmış olsaydık, en önemlisi de yaratmış olduğumuz parti ve yaşam tarzımızı sürdürmemiş olsaydık, bugün her şey elden gidebilirdi.

Sizler de çok iyi biliyorsunuz ki, bütün içtenliğinize, fedakarlığınıza rağmen düşmandan daha kötü bozguncular, işi boşa çıkaranlar kendi içimizde çıkıyorlar. Ulusal kurtuluş saflarında, hatta parti içinde bela olan, neye nasıl hizmet ettiğini doğru dürüst bilmeyen kişilikler birçok rarlar verdiler. Geçmiş tarihimizdeki isyanlarda olduğu gibi bu son kutsal umut isyanını, tek yaşam kavgasını, belki de çok basit bir nedenle ve iyi niyetlice boşa çıkarabilecek çok sayıda kişilik ortaya çıktı. Bu nedenle düşmandan daha çok bu kişiliklere karşı akıllı, sabırlı, inatçı ve hem de ustaca bir mücadele vermesini bildik. Geçmiş mücadele yıllarında olduğu gibi bu son yılda da bu kişiliklere karşı büyük bir savaş verdiğimizi rahatlıkla söyleyebilirim.

Siz değerli halkımız!

Bugün, mücadelemiz yenilmediği gibi, kazanım ve zafer sürecini yakalamış bulunuyoruz. Düşman geçen birkaç yıla bir halkın son kurtuluş umutlarını yerle bir etmek için müthiş yüklendi. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan parçalarında nihai çöküş için amansız bir kirli savaş politikasını yürüttü. En tehlikeli bir katliam tarzını esas alarak, haince, gizlice ve ikiyüzlüce bu imha politikasını yürütmek istedi. Hiç kimse bunu gözardı edemez ve anlamazlıktan gelemez.

Eğer uyanan bir halk, hatta savaşan bir halk en temel savaş gerçeğini görmezse kötü kaybetmeye mahkum olur. Şimdiki zorluklardan daha fazla zorluğu, şimdiki işkenceli, katliamlı yıllardan daha işkenceli, katliamlı ve acılı yılları, bitiş yıllarını yaşamak mümkündür. Neden dünyanın en gerisinde olan bir halk durumuna düştük? Düşmanımız kadar, ona karşı savaşmayı bilemediğimiz, örgütlenemediğimiz, ordulaşamadığımız ve doğru savaş tarzına sahip olamadığımız için kaybettik ve bu durumlara düştük. Bazıları "benimle ne olabilir, zaten kaybeden bir halkın dirilişi, kurtuluşu sağlaması mümkün mü?" diyebilir. Biz bunu çok duyduk. İlk günlerimden bugüne kadar, parti içinde ve dışında hâlâ şu sesi duyuyorum: "Benimle ne olur, bizimle ne olur?" Bu kadar kendini unutmuş, özüne ters düşmüş bir insan veya bir halk lanetlidir. Dünyada hiçbir şeye sahip olamaz.

Çok sıkça sorduğumuz ve bugün daha çarpıcı soracağımız soru şudur: Neden bu savaş? Bu kadar katliam ve işkenceye rağmen neden daha büyük direniş? Her şeyden önce bu savaş olmazsa bizler bir hiçiz. Çok iyi biliyorsunuz ki, eğer dünyada bir adınız varsa, bu savaşla yaratılmıştır. Kendi öz savaşımını vermesini bilmeyen bir halk, ülkesini bir hiç uğruna terk eden bir halk, ardına bakmadan vatanından kaçan bir halk çok kötü biçimde düşmüş bir halktır. Daha düne kadar yaşadığınız kötü gerçek buydu. Şimdi güçlü bir vatanseverlik gelişiyor. Vatan sahibi olmak, özgür vatanda özgür yaşamı karşılamak duygusu, çabası hepinizde gelişiyor. Giderek önünde durulamaz bir sel gibi kaynağınıza döneceksiniz. Bundan kuşkumuz yok. Ama unutmayalım ki, daha düne kadar ülkeden kaçan kaçanaydı. Şimdi ise herkes gözünü ya düşmanın bir beldesine, ya emperyalizmin bir metropolüne dikmiş gidiyor. Ülke dışına savrulan halkımıza soruyorum: Bu yaşamı beğeniyor musunuz? Rezillik şimdi daha fazla değil mi? Vatansızlık, onursuzluk ne kadar kötü bir şey! İşte bütün bunlar için "savaş" diyorum. Ekmek-sudan daha önce bu özgürlük savaşı gelir.

Savaş köle halklar için bayramdır

Kesin bir zafer kazanmadık (kimse de ucuz ve kesin bir zafer beklememeli), ama zafer kadar ve hatta ondan daha da önemli kazandıklarımız var. Savaşı yakalayan, savaşan bir halk olmak zafer kazanmaktan daha değerlidir. Bizim için, koşulları sizin gibi olan bir halk için savaşmak, kendi başı-

na zafer kadar değerlidir. Savaş köle halklar için bir bayramdır. Şu anda sizler her gün bu bayramı yaşıyorsunuz. Bu doğrudur ve öyle de olmalıdır. "Neden kolay bir zafer kazanmadık" diye beklenti içinde olmaya hiç gerek yoktur. Bu savaş daha 10 yıllarca sürebilir, ama yeter ki savaşmasını bilelim ve bu savaştaki bayramı yaşayalım. Bize gerekli olan budur. Siz bu şansı elde ederek böyle bir halk oldunuz.

Savaşımımızın bu yılında, ardı arkası kesilmeyecek bir savaşı sağlam temellere oturttuk. Savaşı sağlam temellere oturtmak ve süreklileştirmek elbette ki, cesaret, fedakarlık ve daha da ötesi siyaset, hazırlık, mevzi ve çok büyük çaba ister. Geçmişte, düşmana boyun eğmeyen, direnen tarzdaki bir bakış bile büyük cesaret isterdi. Bir jandarma karşısında kırk büklüm, teslim olmadan bakmak, kendi adını söylemek bir onurdu. Hele "benim de bir vatanım olmalı" diyebilmek daha büyük bir onurdu. Bugün bunlar bazılarının kazanım olarak görmeyeceği şeylerdir. Ama ben yıllarca bir adınız için, bir cesaret yaratmak için, bir fedakarlık duygusunu kazandırmak için hangi çabaları harcadığımı çok iyi biliyorum. İnkarcı olmamak gerekir. Herkes kendini mutlaka doğru tanımlamalı. Siz nereden nereye, neyle, nasıl geldiğimizi bilmezseniz, parti nedir, önderlik nedir, şehit kimdir, işkence nedir anlayamazsanız savaş olmaz. Savaşı anlamadan da yaşam, şeref ve haysiyet olmaz. Artık bu kelimeleri kendimize yakıştırmalıyız. Bu dönemde ve önümüzdeki yıllarda; ne mutlu ki kesin bir zafer kazandınız demeyeceğim, ama ne mutlu ki ardı arkası kesilmeyen bir savaşı gerçekleştirdiniz diyeceğim.

Mükemmel kişiliği savaş potasında yaratıyoruz

Ucuz zafer sağlayacak bir savaşa kuşkuyla bakmalıyız. Savaşın potasında çelikleşmeyen bir kişilik her zaman kaybetmeye mahkum bir kişiliktir. Mükemmel, yenilmez kişiliği savaş potasında çelikleştireceğiz. Yenilmez, çelikleşmiş bir halkı, onun siyasi gücünü, bu savaşta, hatta daha fazlasını bu önümüzdeki yıllarda yaratacağız.

Yenilmez bir halk olduğumuza artık düşman da inanıyor. Bugünlerde MİT raporlar yayınlıyor. "Ya bitecekler, ya bitecekler" diyenler bugün; "devlet PKK'yi bitiremez, bu halkın savaşımını yenemez" diye rapor yayınlıyorlar. Çaresizler. Bu halkı kabul edecek durumları da yok. Düşman büyük bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Dünyanın hiçbir zaman kabul etmeyeceği kirli bir savaşı daha fazla entrikayla, ikiyüzlülükle gizleyerek sürdürmeyi, kendi dostları ve müttefikleri bile kabul edemez duruma gelmiştir. Artık Amerika'ya, Almanya'ya dayanarak bu savaşı yürütemez. İçeride de demagojiyle, birlik-bütünlük ayaklarıyla halkı kışkırtarak bu savaşın kirini saklayamaz. Düşman bu noktaya gelmiştir. Biz ise direnerek bu noktaya geldik.

Size açıkça kendi raporumu veriyorum: Düşman kadar ondan daha da tehlikeli bir biçimde savaşmasını bilmeyen, kendisini partilileştiremeyen, ordulaştıramayan, hatta halklaştıramayan kişilikler nedeniyle savaş sanatını tam anlamıyla geliştiremiyoruz. Bazıları çok daha kötü oynuyor. Bunları gördük ve amansız bir savaşım verdik. Düşmanı nasıl daralttıysak, dayattığı tehlikeli savaşı sınırlandırıp durdurduysak, içimizdeki düşmanın dolaylı müttefiklerini, kimisi iyi niyetli, kimisi bozguncu, kimisi serseri, biçimi ne olursa olsun, partinin, ordunun başına bela olma durumlarını sınırlandırdık. Bu ne demektir? Bu, bundan sonra daralan düşmana daha da daraltıcı savaşı dayatmaktır. Savaşı içimizde daraltan, durduran çok çeşitli anlayış ve kişiliklere karşı, daraltıcı ve engelleyici durumları boşa çıkararak, savaşı içte de müthiş geliştirmek demektir. İşte bu yıl bunu büyük bir başarıyla yaşadık. Şimdi de yeni savaş yılına bu temelde giriyoruz.

Savaş özgürlüktür, bağımsızlıktır, kurtuluştur

Fazla umut vaat etmek, müjdeler de vermek istemiyorum. Şunu söyleyebilirim ki, önümüzdeki savaş yılında ben dahil şahadetler olabilir, ama asla yenilgi olmayacaktır. Halk savaşının yenilgisi, onun her türlü engel ve tehlikeleri bertaraf edilmiştir. Halk savaşı önümüzdeki yıl hem içte, hem dışta kendini arındırarak geliştirilecektir. Nicelik ve nitelik olarak çok çarpıcı bir tarzda savaş devam edecektir. Bunu küçümsememek gerekiyor. Gelişen savaş gelişen kurtuluştur, özgür insandır. Daha fazla savaş, daha fazla özgürlüktür, daha fazla bağımsızlıktır. Hiç kimse savaştan çekinmemelidir. Önümüzdeki yıl sizleri daha fazla savaşan bir halk olmaya çağırıyorum. Savaşın korkusu yıkıldı. Savaşın fedakarlığı kanıtlandı. Savaşın bir yaşam tarzı olarak kabulü gerçekleşti. Bunun için daha fazla savaş; savaş için daha fazla örgüt, eğitim ve propaganda diyoruz.

Herkesin her yerde, ailede, tarlada, fabrikada, camide, kilisede, yurt içinde, yurt dışında, dağlarda, şehirlerde, köylerde yapacağı çok şey vardır. Herkes bir taştan tutalım, en ağır silahı kullanmaya, bağlı olmaktan tutalım bir kılıç darbesine kadar, duruma, koşullara göre elinden ne geliyorsa, yeteneği neye el veriyorsa savaşı büyütmeye tutkuyla devam etmelidir.

Biz düşmana siyasi çözüm için çağrılar yaptık. Bu çağrıyı tekrar yineliyorum. Yine 14 Temmuz direnişi adına onbinler direnişe yattılar. Başta kahraman onbinlerin zindan direnişçiliğini, açlık grevini ve siz halkımızın da dünya çapındaki bu direnişe katılımınızı selamlıyorum. Bu direniş bir barış çağrısıdır. Biz kirli savaş yerine uygar bir çözüm için siyasi diyalog yoluyla sorunları tartışalım çağrısını yapıyoruz. Siz halkımız da bu çağrıyı açıkça yaptınız. Ama görünen o ki düşman anlamak bile istemiyor. Yüzyıllardan beri devam eden bu kirli savaşı yürütmekte ısrar ediyor. Bunu hepimiz anlamalıyız. Anlamakla yetinmemeli, karşı durmalı, kendi savaşımımızı geliştirmeliyiz. Savaşı çok keyifli bulduğum için "savaşın" demiyorum. Karşımızda barbar bir savaşla her şeyi halledeceğini, hatta siz halkımızı ortadan kaldıracağını sanan bir düşman var. Yüzyıllardan beri bunu böyle yaptı, şimdi de hiçbir dünya ulusunun kabul etmeyeceği bir biçimde, dünyanın gözleri önünde "ben seni yiyip bitireceğim" diyor. Ne cüretle bu sözü söyleyebiliyor! Ne hakla, hangi insanlık adına bunu söyleyebiliyor! Bu kimlerin kanunudur! Eğer insanlık onurunu kaybetmemişsek, kahraman zindan direnişçilerimiz, dağ direnişçilerimiz kadar siz halkımız da boyun eğmez, baş eğmez ve "artık bir şeyler yapmak gerekir" diyorsanız, ben de diyorum ki, yeni bir serhildanlar dönemine, halkımızın yedisinden yetmişine kadar her şeyiyle bir isyan dönemine, hem de bayram coşkusuyla girmenin tam zamanıdır. Düşmanın böyle kirli savaşına karşı böyle ayağa kalkalım diyoruz. Bundan daha değerli, daha yüce bir yaşam düşünülemez.

Ne mutlu ki, bu savaşı artık yaşayabilecek duruma geldiniz. Daha fazla savaşla daha fazla onuru, özgürlüğü elde edebilecek tarihi sürecin içine girdik. Daha dün adını bile ağzına almaktan çekinen, adeta öcüden, vebadan kaçar gibi vatanından kaçan bir halkın, bugün ruhunu vatanına bağlaması ve onun için en büyük fedakarlığı göze alan bir halk haline gelmesi ne kolaydır, ne de küçümsenebilir. Eğer biraz daha halk gerçeğinizi, onun özgürlük bilincini, ordusunu, savaşımını tam anlamıyla anladıysanız, en büyük kazanımı şimdiden yaşıyorsunuz demektir. Biz bununla yetinmiyoruz. Düşmana karşı ısrarlı olan bir halkı, hem de ondan daha amansız bir halkı yaratıyoruz. Çünkü haklı olan, vatanımızda özgürce yaşamak zorunda olan biziz. Eşitlik ve kardeşlik temelinde birlik kadar özgürlük isteyen biziz. Bunun için savaş gerekir.

Daha fazla savaşla daha fazla onur

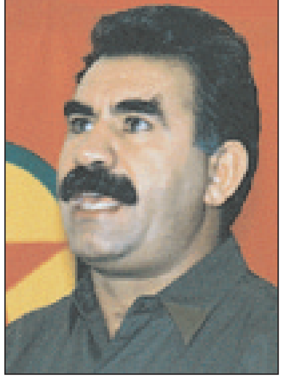
Değerli halkımız!

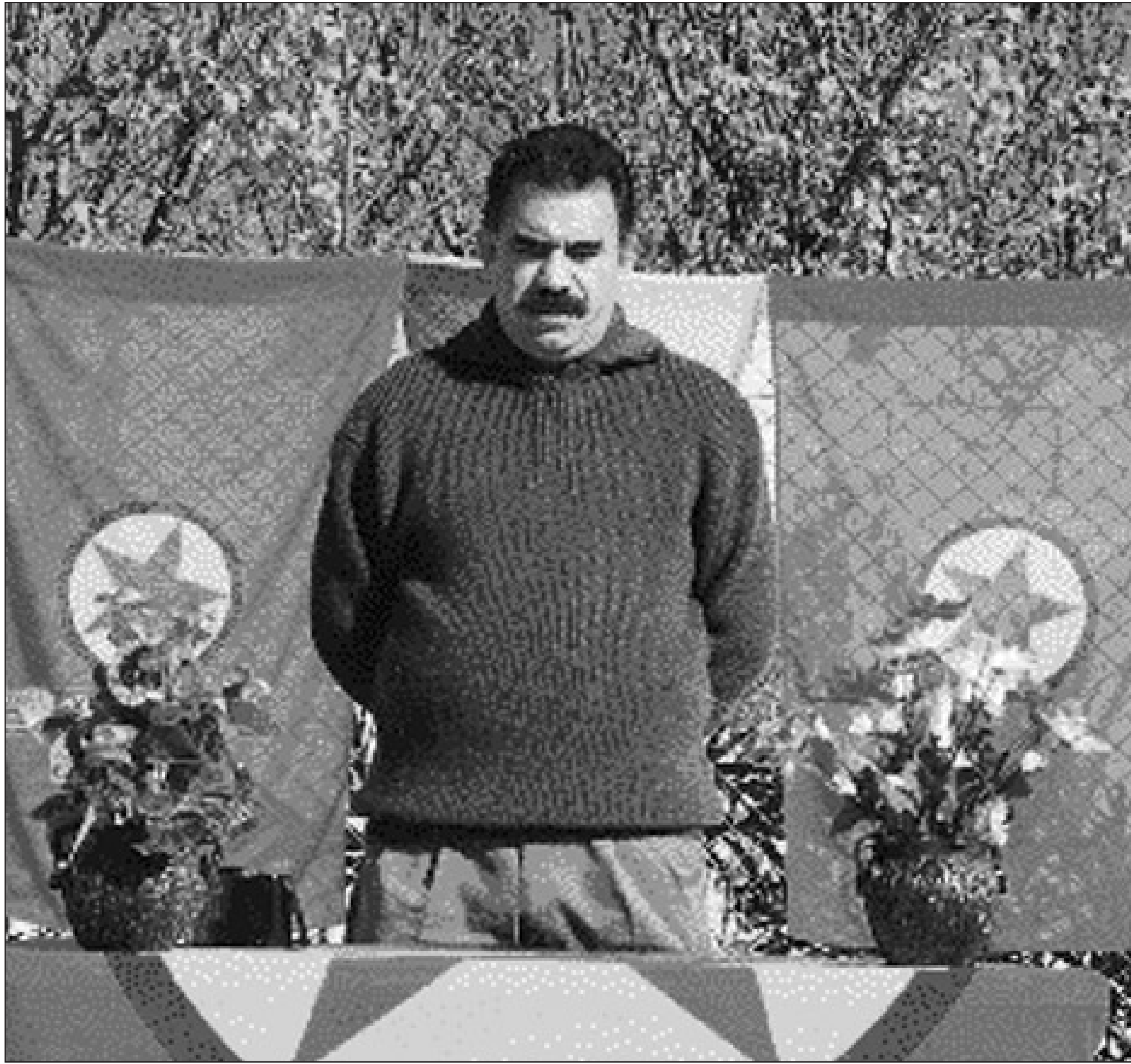
Çok iyi biliyorsunuz ki, hemen her yerde yaşam sizin için bir zindandır. Savaştan daha zordur. Bilakis savaş, yaşamın çekilebilir, kabul edilebilir bir biçimi haline gelmiştir. Savaş artık kabul edeceğiniz bir yaşamdır. Bu anlamda sizi kabul edilebilir bir yaşama çağırıyorum. Bunun zevkini, tutkusunu duymaya çağırıyorum. Savaş kurtuluştur, savaş maddi-manevi olarak bütün kaybettiklerimizi gün be gün kazanmamızdır. Bundan daha değerli bir uğraş, değerli bir meslek olamaz. Kendi öz savaşımınızı yıkılmaz, yenilmez bir biçimde elde etmiş bulunuyorsunuz. Bundan daha önemli bir şey olamaz. Benim size müjdem ve sizin adınıza bir savaşçı olarak, destek de katkı da demeyeceğim, görevim budur.

Savaşa daha fazla katılacaksınız. Önümüzdeki yıllarda "daha fazla savaş" diyeceksiniz. Bu daha fazla iş-ekmek, manevi-ahlaki gelişme demektir. Bunu sonuna kadar anlamalı ve hiçbir şeyle değiştirmemelisiniz. Sizi bunu her zamankinden daha fazla anlamaya ve gereklerini, gerekirse en şiddetli savaşla yerine getirmeye ve kazanmaya çağırıyorum. Partimiz buna öncülük ediyor.

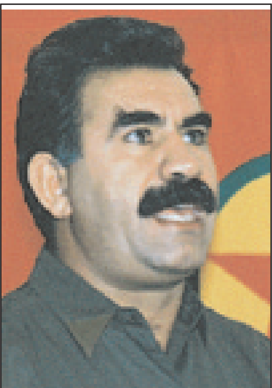
Partimiz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kendini arındırmıştır. Savaş tecrübesini kazandığı gibi dünyada sosyalist temellerde, tüm engellemelere rağmen kendini içte ve dışta geliştirerek kanıtlayan ve zafere yürüyen bir parti olduğunu kesinleştirmiştir. Bu parti sizin savaşınıza öncülük ediyor. Böyle kendini kazanan, her koşul altında başarıya giden bir partiyi esas almaya devam etmelisiniz. Bu partinin öncülüğünün ge-

"Savaş gelişen kurtuluştur, özgür insandır. Daha fazla savaş, daha fazla özgürlüktür, daha fazla bağımsızlıktır. Hiç kimse savaştan çekinmemelidir. Önümüzdeki yıl sizleri daha fazla savaşan bir halk olmaya çağırıyorum. Savaşın korkusu yıkıldı. Savaşın fedakarlığı kanıtlandı. Savaşın bir yaşam tarzı olarak kabulü gerçekleşti. Bunun için daha fazla savaş; savaş için daha fazla örgüt, eğitim ve propaganda diyoruz."

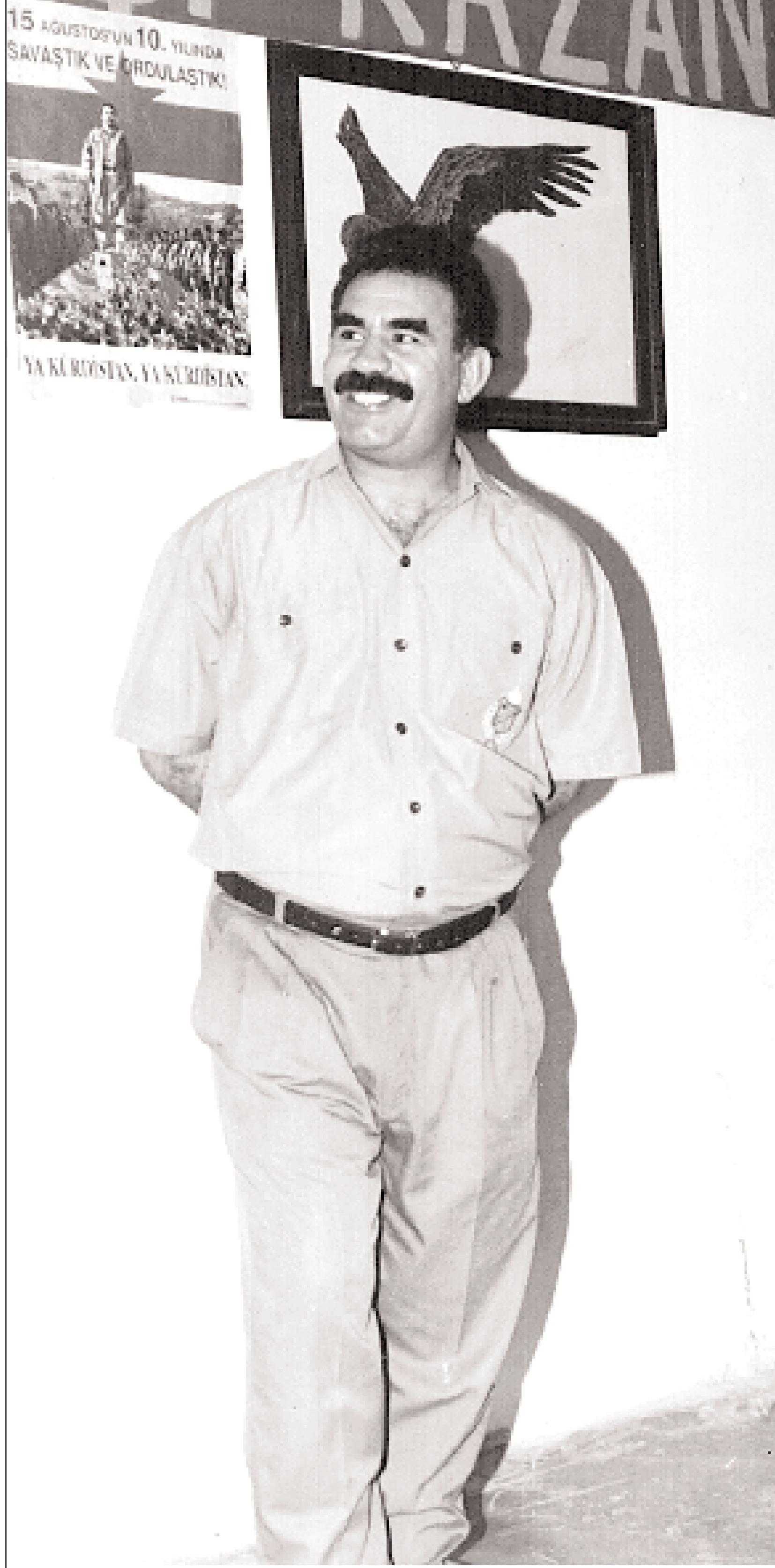

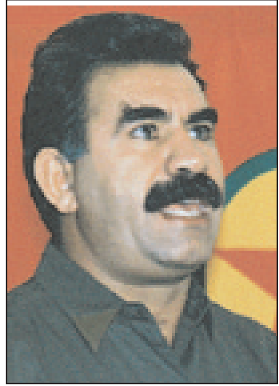
"Savaş köle halklar için bir bayramdır. Şu anda sizler her gün bu bayramı yaşıyorsunuz. Bu doğrudur ve öyle de olmalıdır. 'Neden kolay bir zafer kazanmadık' diye beklenti içinde olmaya hiç gerek yoktur. Bu savaş daha 10 yıllarca sürebilir, ama yeter ki savaşmasını bilelim ve bu savaştaki bayramı yaşayalım."

reklerine uymalı ve gereklerini yerine getirmek için doğru parti kavrayışı, doğru önderlik istemelisiniz.

Partililer de gerçekten verdikleri savaşın bu anlamda bir halk savaşı olduğunu, geliştirilmesi gereken onur, özgürlük, bağımsızlık, maddi-manevi zenginlik olduğunu ve öncülük rollerini oynamaları gerektiğini kesinlikle bilmelidirler. Öncülük rollerini bu doğrultuda oynamalıdırlar. Bunun dışında hiç kimse PKK adına öncülük iddiasında bulunamayacağı gibi, kabul de göremez. Bu anlamda bütün PKK'lileri de halk savaşımızın gerçeklerine göre kendilerini biçimlendirmeye, düzeltmeye, sağlam, öncülük esaslarında tamamlamaya ve başarmaya çağırıyorum.

"Sizi kabul edilebilir bir yaşama çağırıyorum. Bunun zevkini, tutkusunu duymaya çağırıyorum. Savaş kurtuluştur, savaş maddi manevi olarak bütün kaybettiklerimizi günbegün kazanmamızdır."

Hiç şüphesiz en temel gücümüz ordu gücümüzdür. Ordu gücümüz halkımızın en savaşkan, en cesur, en fedakar öncü koludur. Ordumuz içinde halk savaşı hem uzun vadeli hem kısa vadelidir. Bu geçen yıllarda "Nasıl savaşmak gerekir?" sorusuna cevap bulduk. Yanlış ve hatalardan uzaklaşmak kadar doğruları da her zamankinden daha fazla egemen kıldık. ARGK artık kendi işlerini zafer temelinde yürütecek güce kavuşmuştur. Niceliğini ve niteliğini her tür düşmana göre başarıyla geliştirip pekiştirecek duruma gelmiştir.

ARGK savaşçıları ve komutanlıklarına!

Bu kadar tecrübeden sonra tarihimizde çok ucuzca kaybettiğimiz durumlara bir daha düşmeyeceğiz. Oldukça anlaşılır kazanma esaslarına bağlı kalmaya, gerçek bir halk ordusunun kişiliğine, onun disiplinine, sabır, inat, inanma gücüne ve ustalığına ulaşalım.

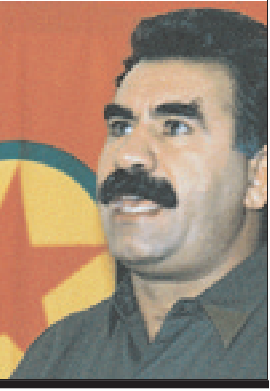
Her koşul altında doğru savaşma gücünü günlük-yıllık olarak geliştirelim. Komutanlar olarak, yine bilinçli savaşan savaşçılar olarak bu önümüzdeki süreçte daha da önünde durulamaz bir ordu haline gelebilmek için kendimizi gerektiği kadar gözden geçirelim. Kendimizi yeniden kararlaştırmaya, tam zafer temelinde bir militan haline getirmeye büyük özen gösterelim, bunun gereklerini mutlaka yerine getirelim. Ordu gücümüzü, tüm ARGK komuta ve savaşçı yapısını bu temelde kazanmayı her koşul altında esas almaya, bunun engellerine karşı ister düşmandan kaynaklansın, ister iç nedenlerden kaynaklansın doğru tavır almaya, zafer doğrultusunda savaşın kendi savaşı olduğunu bilerek yüklenmeye ve kazanım adımlarını pekiştirmeye çağırıyorum.

Kirlenmemek için kirli savaşı durduralım

Tüm değerli dostlarımıza! Başta Türkiye halkının bu kirli savaşa karşı olan güçlerine ve kendi kurtuluşunu halkımızın kurtuluşunda gören bütün devrimci-demokrat ve sosyalistlerine şunu söylemek istiyorum: Bu kirli savaş bizim halkımızdan daha çok sizin halkınızın acı çekmesine, sizin kirlenmenize yol açıyor. Kirlenmeyi durdurmak için bu savaşı durdurun. Bu savaş sizin savaşınız değildir. Ne ulusal savaşınızdır, ne sınıfsal savaşınızdır. Bir avuç işbirlikçiye, vatanınızı satan, emeğinizi sizden çalan, bütün toplumsal mücadeleler üzerine en büyük kirli savaşı yürüten bu büyük vatan hainlerine, halk düşmanlarına artık karşı çıkmayı becermelisiniz. Size dayatılan bu kirli savaşı bir ulus, bir halk savaşı olarak asla görmemelisiniz. Kürdistan halkının bu savaşımını kendi öz savaşımınız haline dönüştürerek ve tarihinizde, halkımız kadar isyan edip de başaramadığınız kendi savaşımınızı bu vesileyle, bu büyük enternasyonal dayanışmayla birlikte verin. Türk halkının nihai kurtuluşu bu savaştadır. Bunun olanakları fazlasıyla vardır. Başta tüm devrimciler ve özgürlük isteyen Türkiye halkı bunu görmeli, anlamalı, gereklerini yerine getirmelidir. Ben her zamankinden daha açıkça söylüyorum ki, savaşımımız Türkiye halkının savaşımıdır, başarımız Türkiye halkının başarısıdır. Bunu anlamaya ve gereklerini yerine getirmeye, tüm Türkiye halkı ve onun devrimci, demokrat, ilerici, aydınlık güçlerini kendi cephelerini örgütlemeye, başarıya olan inançlarını daha da kesinleştirerek, önümüzdeki yılı ve yılları kendi öz savaşım yılları haline getirmeye, başarıyla savaşan bir halk ve öncü güç haline gelmeye, başarmaya çağırıyorum.

Dışımızdaki çok çeşitli Kürdistanlı güçlerin de, diğer parçalar da dahil olmak üzere, ulusal birlik ve dayanışma günlerine anlam vermeleri gerekiyor. Onları artık kesin bir ulusal kurtuluş savaşı olmaktan da öteye, bir varlık-yokluk savaşı haline gelmiş bu savaşımı anlamaya, ona karşı durmamaya çağırıyorum. Onlara sonuna kadar destek sunacağız. Askeri cephesine katılmıyorlarsa siyasi cephesine, yurt içindeki cepheye katılmıyorlarsa yurt dışındaki cepheye katılmaya, ama hiçbir engel teşkil etmemeye, yurtseverlik görevlerini bu savaşla çelişmeden yerine getirmeye, bu temelde geçmiş olumsuzluklara kimden kaynaklanırsa kaynaklansın bir daha düşmemeye, büyük bir ulusal ruhla önümüzdeki kutsal direnme savaşına kendi güçlerince katkıda bulunmaya, gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum.

"Kesin bir zafer kazanmadık, ama zafer kadar ve hatta ondan daha da önemli kazandıklarımız var. Savaşı yakalayan, savaşan bir halk olmak zafer kazanmaktan daha değerlidir."

Dostlarımızın da her zamankinden daha fazla bu savaşımımızı anladıkları ve destek vermek istediklerini görüyoruz. Savaşımımızın en anlamlı bir enternasyonal savaşım olduğu kesindir. Günümüzde Kürdistan savaşı dünya devriminin şeref savaşıdır, sosyalizmin onur savaşıdır, demokrasinin savaşımıdır. Dostlarımızın da savaşımızı bu temelde değerlendirdiklerini ve bundan gurur duyduklarını görüyoruz. Bundan sonra dostlarımızı desteklerini, dayanışmalarını daha da geliştirmeye, küçümsenemez adımları daha da atmaya ve başarılı olmaya çağırıyorum.

Mezarda bile olsam bu savaş kesin kazanacak

Siz değerli halkımız!

Savaşsız ne yaşanılabilir, ne de nefes alınabilir. Yorgunlukmuş, yıpranmakmış, bunların hiçbiri bizim için önemli değildir. Tam tersine bizim yorgunluğumuz, yıpranmamız savaş durursa olur. Savaş geliştiği için zorlanmıyorum, savaşta engeller çıktığı zaman, savaş yavaşlatıldığı için zorlanıyorum, yıpranıyorum. Şunu çok iyi gördüm ve size gösteriyorum ki, savaşın gelişmesi kişinin gelişmesidir. Benim böyle gelişmem bu savaşı biraz bilmekten ve gereklerine uymaktan dolayıdır. Savaşın neye kadir olduğunu, halk savaşının ne destanlar yazabileceğini görerek, bunun kendi gerçeğimize göre, halkımızın özelliklerine göre nasıl olması gerektiğini hem çok iyi bilince çıkarıp hem gereklerini yerine getirmek gerekiyor. Şimdiye kadar savaşı bu düzeye getirmeyi başardık. Savaş bundan sonra daha fazla başarıyla yürütülecek bir noktayı yakalamıştır. Fiziksel olarak kayıplar olabilir, ben olsam da olmasam da, bir kurum olarak önderlik bu savaşı başarıyla yürütecek düzeye gelmiştir. Kişilere bağlı kalmak yerine, kişilerin düşüncelerine, kişilik tarzına, onun savaş tarzına bağlı kalmak daha önemlidir. Benim fiziki varlığımdan ziyade, temsil ettiğim düşünce gücü, moral gücü, siyasi-askeri savaş tarzını anlamak daha önemli ve gereklidir. Bu, sizin kendinizi kazanmanız demektir. Bana bağlanmaktan ziyade bu gerçeklere bağlanın. Bunlar sizin zafer gerçeklerinizdir. Ama yine de açıkça ve her zaman olduğu gibi, sadece söz veriyorum da demeyeceğim ve sadece fiziki olarak yaşıyor olmamdan dolayı değil, öyle bir tarz yarattık ki, mezarda bile olsak bu ülkede bu savaş yürüyecektir. Doğal sonuçlarına, amaçlarına ulaşıncaya kadar sürecektir. Biz bu temelde bu savaşa anlam verdik, buraya kadar getirdik. Bundan sonra da götüreceğiz. Bunu herkes böyle anlamalıdır. Dünya da, halkımız da ve parti-ordu gücümüz de böyle anlamalıdır.

Bizimle bu savaşı yürütmek durumunda olan bütün önde gelen kadrolarımız da artık şunu kesin anlamak durumundadırlar; bir halkı ayağa kaldırmak için yıllarca tek başına bir savaşı yürüten biri olarak savaşı buraya kadar getirdik. Bunun nasılını artık anlamalısınız. Bir önderlik buna kendini nasıl verdi ve gerçekleştirdi, görüp değerlendirmeli ve gerçekten yol arkadaşlığını doğru yapmalısınız. Yapmazsanız kabul göremezsiniz. Benim halkla hiçbir sorunum yoktur. Hatta düşmanla da fazla bir sorunum yoktur. Onun anladığı dilden ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyorum. Benim sorunum daha çok, bizimle yol arkadaşlığını yaptığını sananlara ve özellikle de en çok (savaşçılara benim bir eleştirim, onlarla da herhangi bir sorunum yoktur), savaşın kurmaylığını paylaşmaya, komuta-kadro gücü olmaya çalışanlara yükleniyorum. Önderlik gerçeğini, komuta gerçeğini doğru kavramak zorundasınız. Bizimle doğru bir savaş yaşamını paylaşmayı bilmelisiniz. Asla aldanma-aldatma olmamalıdır. Ciddi yetersizlikler kabul edilemez. Zamanında, yerinde komuta kişiliği sergilenmeden komuta gücü haline gelinemez. Hele hele ağalık-bürokratlık hastalıklarına tutularak hiç mi hiç militanlık-komutanlık yapılamaz. Bu anlamda bütün önder güçlerimizi, kadrolarımızı doğru önderlik tarzını kesinlikle anlamaya, gereklerini mutlaka yerine getirmeye çağırıyorum. Size çok müsamaha gösterdik, çok yanlışlıklarınıza, belki göz yummadık, ama sinemize yedirdik. Ama bunu daha fazla böyle sürdüremeyiz. Savaşın acımasız kurallarını sizler için de yürütmek zorunda kalacağız. Hazin sonuçlarla karşılaşmamak için, ucuz kaybetmemek için insanlığa güvenin, kendinize güvenin, kişiliğinize güvenin. Kazanabilen bir komutan olmanın özelliklerini her sahada temsil eden bir önder kadro olmanın gereklerini artık kavrayın. Bunun için çok kapsamlı çözümlemeler kadar, imkan ve fırsatları seferber ettik. İsteyen dev gibi bir yürüyüşün sahibi olabilir. Sizleri bu temelde, önderlik gerçeğini kavramaya, özellikle komuta ve önder kadro olmaya, onun gereklerini derinden, büyük bir ciddiyetle ve sorumlulukla kavramaya, gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum.

Biz bu temelde önümüzdeki savaş yılının üzerine yürürken hem heyecanlı, hem coşkuluyuz. Kazanmak için hazırlıklarımız tamdır. Her cephemiz savaş yürüyüşü içindedir. Bu daha da devam edecektir. Düşman çağdaş çözüm yollarından anladığı sürece bu savaş yürüyüşü amansız bir biçimde devam edecektir. Eğer düşman kör şiddette diretiyorsa, halkların amansız şiddetinin ne olduğunu anlayıncaya kadar bu yürüyüş devam edecektir.

Bu temelde tüm halkımızın, 15 Ağustos Atılımı'nın 11. yılını kutlarken, 12. yılının da üstün başarılarla dolu geçmesini diliyorum. Halkımızın her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlük için savaşan bir halk haline gelmesi, hem de kendi öz savaşımıyla bu yılı kazanması için daha fazla fedakarlık, daha fazla cesaret ve daha fazla savaş için ileriye atılmasını ve başarmasını dilerken, sonsuz selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

– Yaşasın Halk Savaşı!

15 Ağustos 1995

ARGK Genel Karargah'ın *15 Ağustos Atılımı'nın 11. yıldönümüne ilişkin Başkan APO'ya mesajı*

"Karanlığın hiç olmadığı güneş dünyasını yaratacağız"

Önderliğinizde gerçekleştirilen 15 Ağustos Atılımı'nın 11. yıldönümünde ulus olarak ne kazandığımızı daha iyi görüyoruz. Halk Kurtuluş Ordumuzun 11 yıldır sürdürdüğü savaş, yalnızca düşmanı çözülüşe götürmekle kalmadı, halkımızın özlemlerini, umutlarını, değer yargılarını kökten değiştirdi. Sömürgeci sınırları parçalayarak, tüm parçalardaki Kürt halkını duyguda, düşüncede, yürekte birleştirecek ulusal birliği çok güçlü biçimde sağladı. Kesintisiz sınıf savaşımımız ulusumuzu çok güçlü moral değerlerle donatarak, düşmanın saldırılarını boşa çıkaran bir güce ulaştırdı. Ulus olarak tüm bu gelişmeleri Kürt halkının tarih bilinci olan Başkomutan Başkan APO'ya borçluyuz.

"**Savaştılar kaybettiler**" biçiminde yazılan tarihimizi, "**Savaştılar kazandılar**" biçiminde değiştiren ordumuzun başkomutanı ulusumuzun önderi Başkan APO'dur. Başkan APO Kürt halkının bilinci olarak yenilgisizliğe ulaşmıştır. Kürt ulusunu 11 yıldır kesintisiz, TC gibi militarist bir sömürgeci güce karşı savaştırmada başkomutanlık yapması bunun kanıtıdır. ARGK ve Kürdistan halkı Başkan APO şahsında zaferi bugünden güvenceye almıştır. Bugün ordumuz ve halkımız zaferin tarihini yazmak için, Başkan APO komutasında savaşını inatla sürdürmektedir.

Başkomutan Başkan APO kendini yalnızca partileştirmemiş, halklaştırmamış, vatanlaştırmamış, aynı zamanda kendini daha ilk çıkıştan itibaren ordulaştırmıştır. Böylece Kürtlerin savaşmama ve ordulaşmama gerçeğini de değiştirmiştir. Başkomutanımızın ordulaşma konusundaki ısrarı, her geçen gün ordulaşmamızı, dolayısıyla zafer kazanma koşullarımızı daha da artırmaktadır.

Başkomutanımız büyük bir tempo, yoğun bir çabayla hiç beklenmeyen bir anda, halk ordulaşmamızın çekirdeği olan Hêzên Rizgariya Kurdistan'ı (HRK) ortaya çıkarmıştır. Böyle bir dönemde zafer ateşini yakarak, Ağrı isyanından sonra "**Muhayyel Kürdistan burada meftundur**" diyerek halkımıza çıkarılan ölüm fermanını yırtmıştır. Böylece Kürdistan'ın henüz yaşayan yanının olduğunu tüm dünyaya, sömürgecilere ve düşmana göstermiştir.

Düşman dün Ağrı Dağı'na yazdığını, bugün tüm dağlara yazmak istemektedir. Birinci 15 Ağustos'ta Ağrı Dağı'na yazılan ölüm fermanı nasıl yırtıldıysa, düşmanın ikinci 19 Mayıs harekatına karşı da ikinci 15 Ağustos Atılımı başlatılarak tüm ülkeye çıkarılan ölüm fermanı yırtılmıştır. Başkomutan APO'nun yenilmez savaşçıları olduğumuzu komutanıyla, savaşçısıyla göstermeye and içtik.

Başkomutan APO'nun ulusa ve ordumuza verdiği moralle ulusumuz ve ordumuzun kazanma azmi daha da artarken, Türk ordusunda komutanından askerine kadar bu savaşı kaybettiklerinin duygusu her gün derinleşerek sürmektedir. Türk ordusunda savaşı sürdürecek manevi unsur kalmazken, halk ordumuzun ise, zaferi görmenin coşkusuyla, manevi moral değerleri her gün yükselmektedir. Sömürgecilik bu savaşı kaybetmiştir. Ordumuz ve halkımız bu bilinçle Başkomutan Başkan APO'nun talimatlarını eksiksiz yerine getirerek, manevi olarak yıkılmış düşmanı yere serecektir. Kaybetmenin ağır bedelini artık ulusumuz yaşamak istememektedir.

Savaşımızın yenilmezliği sömürgecilerin yaptırdığı kendi anketlerinde bile ortaya çıkmıştır. Yine Kürdistan halkının çoğunluğunun federasyon ve bağımsızlık istediğini ortaya koyması, 15 Ağustos'un özgürlük duygusuyla dolu bir halkı yarattığının da göstergesi olmaktadır. Savaşımız yenilgisizliğe ulaşmış, Başkan APO'nun tüm ulus tarafından ulusal önder olarak kabul edilmesinin diğer bir ifadesi olmuştur.

15 Ağustos'un 11. yıldönümü, Halk Kurtuluş Ordumuzun önüne kurtarılmış bölge, iktidarlaşma ve ulusun yaşayabileceği güneş ülkesini inşa etme görevini koymuştur. Daha bugünden birçok alan halk ordumuzun kontrolündedir. Başkomutan APO'nun "**Güneş ülkesini yaratın**" talimatını komutanlarımız ve savaşçılarımız büyük bir coşkuyla karşılamışlar, güneş ülkesini yaratarak tarih yazıcıları olma heyecanını güçlü bir biçimde duyarak, ikinci 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirecek pratiğe yönelme içine girmişlerdir. Ordumuz Başkan APO'ya bu konuda söz vermiştir. Başkan APO'ya verilen söz vatana ve ulusa verilen sözdür. Bu nedenle verilen sözün gereği yerine getirilecektir.

TC'nin kök kazıyacağına artık dünyada yaşayan herkes gülüyor. Bu topraklara kök salan Kürt ulusunun kökünün kazınamayacağı kesindir. Köksüz olan sömürgeciliğin kökünün kazınması ise, yakın zamanın sorunu olarak önümüzde durmaktadır.

Yalnız sömürgecilik değil, tüm Kürdistan'daki işbirlikçiler de ayakta duramaz hale gelmişlerdir. Halk Kurtuluş Ordumuz tüm parçalardaki ulusumuzun umudu haline gelmiştir. Başkan APO ise, tüm parçalardaki ulusun önderi olarak yüreklere yerleşmiştir. Bugün Ortadoğu'daki cumhurbaşkanları, başbakanlar da dahil, hiçbir önder ve politikacı Başkan APO kadar politik bir güce sahip bulunmamaktadır. Yenilgisizliği yakalayan ARGK Başkomutanlığı, tüm ulus için zafere inanç gerekçesi ve güvencesi olmuştur.

Başkan APO'nun başkomutanlığında ordumuz umutlara ve beklentilere karşılık vererek güneş ülkesini yaratacaktır. Tüm insanlığı ve ulusu kendisine çekecektir.

Bu özlemlerin ve umutların büyüklüğü, verilen sözlerin gerçeği, ulusumuzun düşmanlarına karşı vuruşlarımız keskin olacaktır. Başkomutanımızın tarzı, temposu ve yaşam çabası ordulaşmamızda zaferin garantisi haline getirilecek, düşmanın üzerine büyük bir öfkeyle yürünecektir.

Ordumuzun varlığı, şehitlerimizin umutlarını, özlemlerini gerçekleştirmek içindir. Bu şehitler ordusu, şehitlere bağlı fedailer ordusu olarak başkomutanlık talimatlarında adı zafer olacaktır.

Şehitlerimiz ve Başkomutan APO, ordumuz ARGK'nin önünde yürüdükçe, yalnızca güneş ülkesi yaratılmayacak, hiç karanlığın olmadığı güneş dünyasına ulaşmada da hızlı adımlar atılacaktır.

Başkomutanımız APO'nun "**ikinci 15 Ağustos'u yaratın**" talimatını yerine getirmek için, komutanlarımız ve savaşçılarımız and içmiştir. Bu andın zafer olacağı konusunda Başkan APO'ya söz veriyoruz.

Başkan APO öncülüğünde 15 Ağustos ruhu sonsuza dek ARGK tarafından yaşatılacaktır.

Halka ve kamuoyuna 13. nolu açıklama

Güney Kürdistan'da ikinci 15 Ağustos Atılım kurşunu

Kürdistan kendi tarihinin en anlamlı dönemini yaşıyor. Halkımız kaderini köklü bir biçimde değiştirecek, önemli bir tarihsel süreçten geçiyor. Uluslar ve uluslararası koşullar ülkemizin kurtuluşu ve halkımızın özgürlüğü için son derece elverişli bir ortam ve zengin olanaklar sunuyor. Her şeyden önce sömürgeci devletlerin Kürdistan üzerindeki egemenlik sisteminin temelleri çatırdıyor. Devletlerin Kürdistan politikalarında sağladıkları uyum ve birlik günümüzde geçerliliğini artık yitirme noktasındadır. Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi bir yandan soykırım politikasını ısrarla sürdüren faşist Türk devletini geriletirken, diğer yandan Kürdistan'ın bütün parçalarındaki halkımızın birlik ve özgürlük doğrultusundaki mücadelesine güç katıyor. Devlet sınırlarını fiilen ortadan kaldıran bu mücadele Kuzey'iyle, Güney'iyle ülkemizi birleştirmiş bulunuyor. Kaldı ki sömürgeci Türk devleti sınır tanımıyor. Bu temelde hem ulusal imha amaçlı saldırılarını Güney Kürdistan'a taşırırken, hem de burada koruculuk sistemini örgütlüyor. Sadık uşağı ve piyonu haline getirdiği aşiretçi, feodal KDP çetesini halkımızın özgürlük savaşını boğmakta kullanmak istiyor. TC'nin çılgınca emirlerine tam bir uyum içinde hareket eden bu hain-işbirlikçi çete bütün uyarılarımıza rağmen ihaneti oynamakta ısrarlı görünüyor. Halk düşmanlığı geleneğini sürdürerek halkımızın özgürlük ve birlik savaşımının karşısına dikiliyor.

Lanetli işbirlikçilik ve ihanet çetesinden gelen bu büyük tehditi bertaraf etmek isteyen ve bunda kesin kararlı olan Halk Kurtuluş Ordumuz 26 Ağustos tarihinde işbirlikçi ve hain güçleri etkisizleştirmeye yönelik geniş kapsamlı bir operasyon başlatmıştır. Öncelikle Güney Kürdistan'da yeni bir demokratik federasyon oluşumunu hızlandırmayı amaçlayan bu operasyon, söz konusu atılımla kuruluşunu ilan eden ARGK'nin 1. Yıldırım Tugayı tarafından gerçekleştirilmiştir. Operasyonun ilk gününde KDP ihanet çetesine ait 21 karakol ile değişik birçok hedefe yönelim olmuştur. Bu karakollardan 18'i tamamen ele geçirilmiş, yakılmış veya tahrip edilmiştir. Zaxo KDP il komitesi etkili bir biçimde darbelenmiştir. Zaxo çevresinde işbirlikçi çeteye ait televizyon ve radyo yayını için kullanılan bir radar tahrip edilmiştir.

Tüm bu eylemler zincirinde 2'si yönetici olmak üzere 62 çete mensubu tutuklanmıştır. Tutuklananlar arasında mahkeme başkanlığı yapan bir çete sorumlusu da ilerlemiş yaşı dikkate alınarak serbest bırakılmıştır. İşbirlikçilere ait 10 araç vurulup tamamen tahrip edilmiştir. Bunların yanısıra çetelerin üzerinden 2 adet uçaksavar, 4 adet dolu zincir, 1 adet ağır otamatik tüfek A4, 1 adet BKC ve 600 mermisi, 64 adet kalaşnikof marka piyade silahı, 4 adet roket, bu silahlara ait 111 adet şarjör, 3620 adet mermi, 43 adet tabanca, 3 adet Burno marka tüfek, 1 adet 60'lık havan topu ve 35 roketi, 40 adet 82'lik havan roketi, 2 adet B-7 roketatar, 3 adet roket ve havşesi, 19 adet el bombası, 4 adet sis bombası, 6 adet telsiz, 1 adet telefon, 3 adet dürbün, 3 adet kasatura, 1 adet jenaratör, 2 adet akü, 6 adet radyo, 1 adet teyp, 2 adet TV ve 1 adet vido gerillalar tarafından kamulaştırılmıştır.

İhanet çetesini ve işbirlikçi güçleri etkisizleştirme operasyonu daha da yoğunlaşarak, halkımızın katılımıyla devam edecektir. Bu operasyonun ilk gününde birliklerimizden 4 savaşçımız şehit düşmüş, 2 savaşçımız yaralanmıştır.

KDP eğer saldırımızın son bulmasını, uzlaşmaya gidilmesini istiyorsa, bunun için halkın demokratik federasyon talebini değerlendirmek, PKK'yi daha fazla ciddiye almak, TC ile içine girdiği ihanet ilişkilerine kesin bir sınır getirmek zorundadır. Yine halka baskı uygulamaktan ve yurtsever güçlere saldırmaktan vazgeçmelidir. Halkımızın aleyhine çeşitli dış güçlerle geliştirdiği ikili ajanlık ve işbirlikçilik ilişkilerine kesin olarak sona erdirmek, yurtseverlik saflarında birliği tercih etmek zorundadır. Onu halkın öfke selinden boğulmaktan ve yok olmaktan kurtaracak tek yol budur.

ARGK Merkez Karargah
Basın Bürosu

"Bu tarihi anlamda yeni bir başlangıçtır. İkinci bir 15 Ağustos Atılımıdır. Güney'deki halkımızın yeni bir devrim tarihinin başlangıcıdır. Nasıl ki 15 Ağustos Atılımı Kuzey Kürdistan'daki halkımızın tarihinde büyük bir diriliş ve kurtuluş anlamına sahipse, 12. yılında 2. 15 Ağustos Atılımı da Güney halkımızın içine düşürüldüğü muazzam çürüme biçimindeki olumsuz yaşamına son verecek, yeniden diriliş, birlik, demokratik kurtuluş yol açmada rolünü mutlaka oynayacaktır. Yine Güney halkının devrimci-demokratik iktidarının oluşumuna en büyük katkıyı biz yapacağız. Bu atılım son 30 yılın en temel devrimci atılımıdır."

Başkan APO

İLK KURŞUN

saplaşmayı göze almayanları ve bunu, günlük çıkarlar, siyasal kaygılar, politikalar üzerinde değil, toplumsal devrim doğrultusunda geliştirmiş olmalıdır.

"Kürdistan'da amansız bir yargılama süreci yaşanıyor, yargılama sadece sembolik burjuva hukuku veya TC vahşet hukuku seyrinde yürümüyor; yaşamın her düzeyinde yürüyor ve bir hesaplaşma vardır. Her şeyde bir yargılama söz konusu. PKK'nin özü gereği istediği bir sonuç da budur. Kürdistan'da şimdi beşikteki bebekten mezara dek bir yargılama yaşanıyor. İyi bir yargılamadır, sonuçlandırmak büyük çaba ister."

PKK ile yakalanan, **"tarihle hesaplaşma, düşmanla hesaplaşma, kendimizle hesaplaşma şansı çok iyi şanstır."** Unutulmamalı ki, tarihle hesaplaşmayı, düşmanla hesaplaşmayı ve kendisiyle hesaplaşmayı doğru yapamayanlar kaybetmişlerdir. Kaybettikleri ise, sadece bir an değil, tüm bir toplum, tüm bir gelecek olmuştur.

Frantz Fanon, bir Fransız sömürgesi olan Martinik'te doğmuş ve büyümüş bir zencidir. 1950'li yıllarda Cezayir ulusal sindirilmiş, devamlı korkuyla yaşayan ezik kişiliğini öldürüyor. İlk kurşunla birlikte kişi, yeni bir insan olarak doğuyor. Artık kendini ve ulusunu olağanüstü derecede küçük görmez, sömürgeci güçleri olağanüstü derecede büyük görmez. Her şeyi yerli yerine koyar. Kendi gücünü ve düşmanı hesaplar, ona göre tavır ve davranış geliştirir.

15 Ağustos Atılımı ilk kurşundur. Sıkılan kurşun, düşmanı, düşmanın Kürdistan toplumu ve halkında yarattığı gerilikleri vurduğu kadar, gerillanın ve onun şahsında Kürt insanının kendisine de vurmuştur. İlk kurşunla kendini vuran Kürt insanı, tarihle ve düşmanla, kendinde yaratılan düşman özellikleriyle hesaplaşma şansını da bulmuştur.

Bu anlamda 15 Ağustos Atılımı, yeni bir dönemi de açıyor; ulusal sorunu değişik bir aşamaya, kurtuluş aşamasına götürüyor. Bu özelliğiyle Kürdistan'da tüm dengeleri, kurulu düzenleri, ilişki ve yaşam tarzını altüst ediyor. Bu özellik, 15 Ağustos'a, en tarihi, en sonuç alıcı ve mutlak atılması gereken bir adım niteliğini kazandırıyor.

"İyi sözler adanmış bir yaşam ister. Bir yaşam; 24 saat eğitilerek, gece-gündüz pratiğin engin uğraşısı içinde hazırlanarak elde edilir ve bu sözün gerekleri yerine getirilebilir."

Sözüne, emeğine sahip çıkamayanlar korkaktır. Bu tarz korkaklık, siyasal komedyaya yol açar; sözün, eylemin sahibini bitirir.

Cesaret; söylenen söze, gerçekleştirilen eyleme sahip çıkmaktır. Siyasal cesaret; bir eylemin sürekliliğini sağlamak kadar, söze ve eyleme, değişen koşullara ve şartlara göre biçim vermek, koşulların esiri olmadan, yeni biçimlerle devrimin hizmetine koşmaktır.

Cesaret, sağlamlık ister. En büyük sağlamlık; devrim yürüyüşünde, sınıfsal duruşu doğru yapabilmek, devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın yoğunlaşarak odaklaştığı noktada, ileriye doğru hamle yapabilmektir. Sözünün eri olanlar; sözü onur bilenler, söz onurdur onuru çiğnetmeyenler bu çatışma noktasında kazanımlar elde ederler.

"Sözünün eri olmak, ayaklanmış kişilik ister." İlk eylemlerine, ilk sözlerine sahip çıkamayan kişilikler, kendilerini istedikleri kadar devrim dalgasının görkemli bayrağına sarmış olsunlar, birer toplumsal maskara ve yüzkarası olmaktan kurtulamazlar, kurtulamamışlardır.

"PKK'de silah patlatmak kötü değildir. Fakat bunu hazırlamak ve sürekli kılmak müthiş bir görevdir." İlk sözü söylemek, ilk eylemi yapmak ama eyleme süreklilik kazandırmamak; sözü ve eylemi gerçekleştirmemek siyasal pişmanlıktır, teslimiyettir.

Sonuç kaybetmektir. Çok yiğitlik tasarlanır, ama hepsi yiğit davasından kaybeder" der.

Direnmek, uygun kişilikler ister. Gericiliğe karşı direnmek, tarihsel hesaplaşma içinde olmak, süreklilik kazanmış bir savaşı yürütmek, uygun kişiliklerle mümkündür. Çünkü direnmek demek; davada kapasite kazanmak, ilişki kazanmak, devrimin yol ve yöntemini geliştirmektir. Tarihsel direnişler ve haklı savaşlar, bu anlayış ve yaklaşım temelinde geliştirildiği oranda başarıya ulaşabilmiştir.

PKK büyük bir eylemdir. Eylemci gücü; PKK'yi yaratan tarihsel kişilikler kadar, bu kişiliklerin eylemci özelliklerinden gelir.

Eylem; yaratıcılığa, üretime dönük olan harekettir. PKK'nin eylemci özelliği, onun en büyük üretim gücü olmasından gelir.

PKK'de söz söylenmiştir ve sözün gereği yapılmıştır.

Disiplin, söz ile eylem, söz ile davranış bütünlüğüdür; yoğunlaşmış politik mücadeleye adanmış yaşamdır. Bu anlamda PKK, bir adanmışlar hareketidir. Sözün gereğinin yerine getirilmesi, adanmış yaşamla mümkün olabilir.

Haki'nin Kürdistan'da hamallığı, adanmış yaşamın onurlu eylemidir.

Haki'nin bu davranışında saklı olan, bağımsızlık ve özgürlük tutkusudur. Bu tutku, Haki'yi, özgür bir Kürdistan yaratma savaşımında emekle buluşturmuştur. Kürt insanına ulaşabilmek, ideolojiyi taşıyabilmek, Kürtlük bilincini geliştirmek için emeğe, emek gücüne dayanmıştır. Dayanakları sağlam bulmuştur.

Mazlum, çeliğe su vermek için marksizmleninizme sarılmıştır. Marksizm Mazlum'da somutlaşan parti ideolojisidir. Mazlum, ideolojiyi özgül koşullara uyarlamak, güce dönüştürmek için Kürdistan'da seyyah olmuştur. Dağ gibi tutkuları, özlemleri vardır. Bunun için tıpkı Haki gibi emeğe dayanmıştır. Duruşu sınıfsaldır ve sağlamdır.

Hayri, bir başka seyyahtır. Güç olmak gerektiğinin bilinci ile yollara düşmüştür. Parçaları toplamak, birleştirmek, parçalardan güç yaratmak ve devrimin hizmetine sunmak gerçek bir emekçi tavırdır. ***"Devrim özgüce dayanmalıdır"*** gerçeğinden hareketle, dağılmış, iradesi kırılmış Kürdistan toplumunda iradeleşmeyi sağlayıcı bir örgütlülüğü amaçlamıştır. ***"Ulusal kurtuluşçular"*** sömürgeciliğe karşı ilk ciddi örgütlenmedir. Örgütlenme, damla damla büyümüş ve gelişmiştir. Hayri bu gelişmelerin önder gücüdür. Önderliği altın değerindedir, sağlamdır.

Kemal; Haki, Mazlum ve Hayrileri tamamlamıştır. PKK ve Kürdistan devrimine enternasyonal rengini vermiştir. Kemal'in yaşamında emeği sahiplenme, emeği eyleme-ürüne dönüştürme vardır. Yaratılan değerleri eyleme dönüştürmek, devrimi eylemle geliştirmek Kemal'in düşünüş ve yaşam tarzıdır. Yaşam tarzı militancadır.

14 Temmuz, parti adına, halk adına, ülke adına bir direniş çiçeklenmesidir. Çiçek, ulusal renktedir. ***"Bu insan çığlıklarını unutmayınız, Kürdistan Vietnamlaşıyor!"*** çığlığı, faşizmin zifiri karanlıklarını delerek halkımıza güneşin sıcaklığını müjdelemiştir.

"Biz partimizden vazgeçmeyiz, biz halkımızın ve ülkemizin gerçekliğinden vazgeçmeyiz. Bu bir gerçektir. Gerektiğinde hayatımızı veririz."

"Adına onur dediğimiz sıfata ulaşmak, insan olmak ayakta kalmak isteniyorsa, tarihin bu döneminde şerefli bir söz, bir-iki cümle bile

Yeni toplum, yeni insanın özgürlük eylemidir

Her tarihte karar, tarihsel bir hesaplaşmayı, yargılamayı gerektirir. Tarihsel karar ve bu kararlara dayalı geliştirilen uygulamalar, tarihsel hesaplaşma ve yargılama temeline oturtulmadıkça devrimci gelişme ve ilerlemelere yol açamazlar.

İlerlemek; tarihsel kararların kaygısız tarzda uygulanmasıyla ortaya çıkar. İlerlemek isteyenler, tarihsel kararlara varmak ve kararları kesintisiz bir uygulama gücüne dönüştürmek durumundadırlar.

Uygulama; tarihsel hesaplaşma ve sorgulamayı göze almayı gerektirir. Tarihsel sorgulama ve hesaplaşmayı göze almayanlar, tarihsel hesaplaşma içerisinde yeni olana ivme kazandırmayanlar devrimci olamazlar ve devrim yapamazlar.

Devrimcilerin ayırt edici özelliği, tarihsel hekurtuluş mücadelesinde yer almıştır. Fanon, sömürge halkları örgütlemenin, silahlı mücadeleye çekmenin zor olduğunun bilincindedir. Çünkü Fanon sömürge halklarının sinmiş, korku içindeki yaşamlarını görmüştür. Baskı, zor ve zulmün, insanlarda derin bir ruhsal çöküntü yarattığının bilincindedir.

Sömürge insanı bu toplumsal ve ruhsal çöküntü içerisinde, ulusal ve sınıfsal gerçekliğine yabancılaşmış, kendi olmaktan çıkmıştır. Bu anlamda Fanon, ***"bütün bu koşulların üstesinden gelip herhangi bir kişi örgüte kazandırılabilir"*** der. Ve şu tarihsel saptamayı yapar: ***"Bu militan sömürgeci ve emperyalist devlete karşı ilk kurşunu sıktığı zaman, aslında kendisini öldürür."*** Fanon'a göre ilk kurşun kişinin köle, sinmiş,

Devrim sürekliliktir. Devrimcilik; devrimci savaşta süreklilik sağlayan eylemci kişiliktir. Eylem, tarihsel gerçeklik içinde, uygun zamanlama, uygun planlama, uygun güç, yöntem ve uygun önderlik altında gelişirse süreklilik kazanabilir.

İlk kurşunu sıkmak, ilk eylemi gerçekleştirmek, büyük bir sorumluluk ister. Sorumluluk, sıkılan kurşun, gerçekleştirilen eylemin yaratacağı sonuçlara hazır olmak, hazırlıkları buna göre yapmak, eylemin yaratacağı güçlükleri kararlılıkla omuzlamaktır.

Bu anlamda devrimci eylem; koşullara denk düşen, amaca uygun geliştirilen harekettir.

Yine Parti Önderliği; ***"Unutmayalım ki, bizde herkes çok şey yapmak ister, hatta kahraman da olmak ister. Ama körce vurur ve vurulur. bırakılmak isteniyorsa direnmek gerekiyordu. İşte yapılan da buydu. Özellikle 14 Temmuz direnişçilerinin doruklaştırdığı direniş hamlesinin en özlü ifadesi buydu. Bunlar tarihin bu döneminde bir ulus için, bir insanlık kesimi için söylenmesi gereken en temel birkaç sözü söylediler. Ama bunlar öyle sözlerdir ki, eğer söylenmezse bir parti hiç olup gider, bir ulus hiç olup gider. Ve diğer şeylerden de artık bahsetmenin anlamı kalmaz. Bu anlamda duraktır, en belirleyici olan sözlerdir, tavırlardır ve direnişlerdir diyoruz."***

En yakıcı ve en büyük savaş da budur.

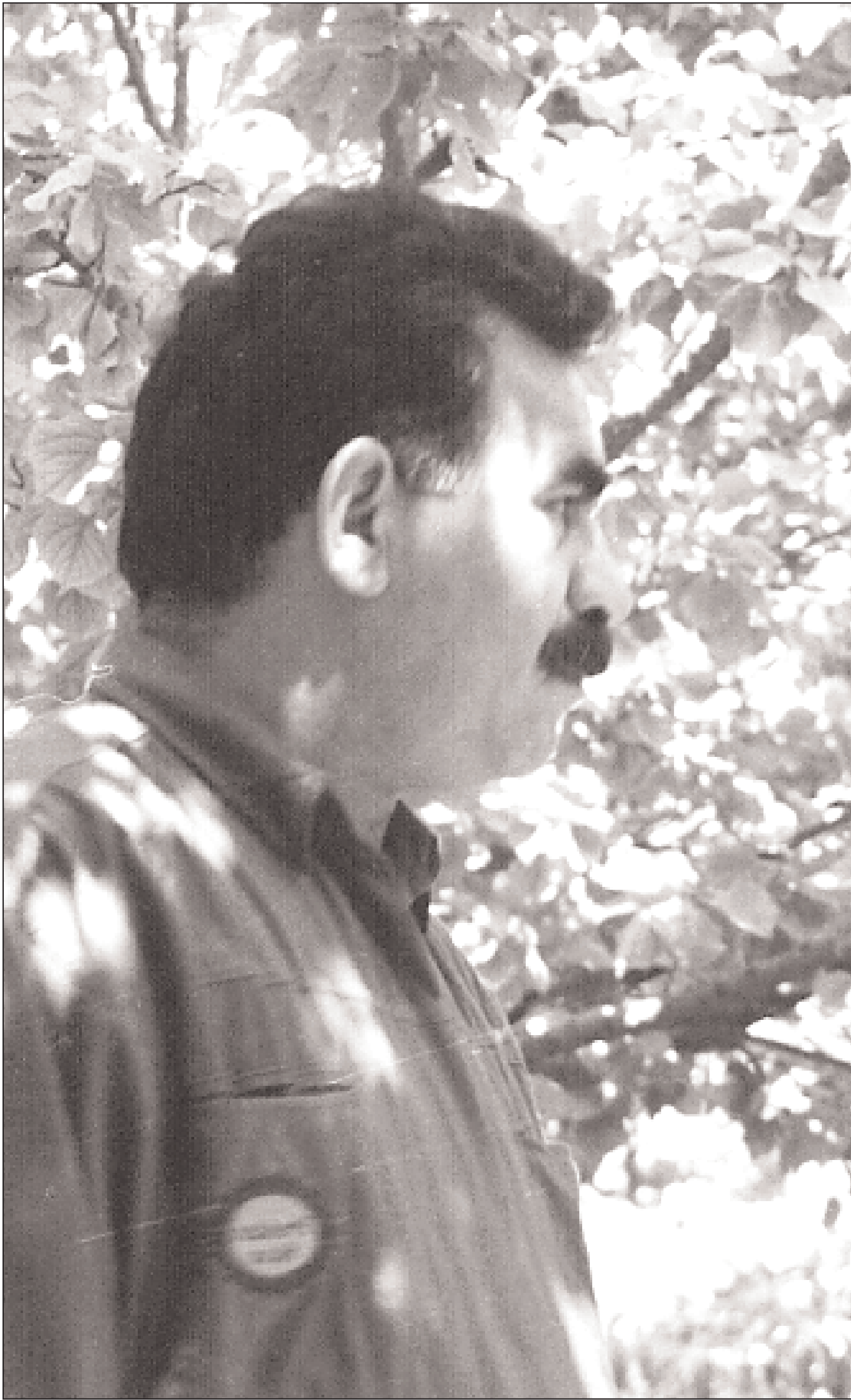
Söz söylenmiştir ve sözün gereği yapılmıştır. Söz söylemesini bilmek ve sözün gereğini yap-

Devamı 27. sayfada

Güney Kürdistan'da devrimci savaş ve iktidar sorunu

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

TC'nin bu yıl Newroz'la başlayan Büyük Güney operasyonu, öyle sıradan bir mevzi saldırısı değildir. Türkiye Cumhuriyeti'nin 70 yılı aşkın Kürdistan politikasının doğal bir sonucu olduğu kadar, onun içinde bulunduğu bütün çıkmaz ve çelişkilerin açığa çıkmasıdır. Yine kendine göre yürütülen işgal-istila ve katliam politikalarını ne pahasına olursa olsun, birkaç kez de olsa sürdürebilmek ve bu politikayı sonuçlandırmak için tüm gücünü ortaya koyarak, hem tarihsel ve hem de güncel gerçeği arkasına alarak böyle bir operasyon geliştirdi. Sadece Güney Kürdistan halkının gelişen ve gelişmesi kaçınılmaz olan mücadelesini boğmayı değil, onunla birlikte Kuzey'deki devrimci savaşı da kendince ikinci bir "19 Mayıs senaryosu" temelinde acımasızca, tüm iç ve dış güçleri büyük bir kampanya halinde seferber ederek sonuç alma gerçeğini ifade ediyor bu. Dolayısıyla bu operasyon hâlâ devam ediyor. Kaldı ki bunu salt Güney'e ilişkin bir operasyon olarak değerlendirmek de büyük bir eksikliği taşır. Biraz tarihsel ve daha geniş siyasal açıdan baktığımızda, bir de gün geçtikçe pratikte ortaya çıkan gerçekleri değerlendirdiğimizde, tüm halkımızın, hatta bölge halklarının tehlikeli bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu görüyoruz. Yine sürekli uyanıklık gösterilmez ve devrimci tedbirler alınıp geliştirilmezse, cumhuriyetin başlangıç yıllarında Ermeni ve Rum halklarının soykırımla tüketildiği bir durum halkımız için daha fazla geçerlidir. Zaten Kürt halkı fiziksel anlamda ülkesinden boşaltılacağı kadar boşaltılmıştır. Savaşla imha edileceği kadar imha edilmiştir. Korucuğlaştırılacağı kadar koruculaştırılmıştır. Direnen güçlerinin ise en acımasız yöntemlerle dağlarda sıkıştırılarak imha edileceği; geri kalanlarının da yoğun bir asimilasyon ve ideolojik savaşımla hakim ulus içinde eritilerek tarihten saf dışı edileceği gibi bir durum söz konusudur. Dolayısıyla en tehlikeli bir süreçle karşı karşıya olduğumuzu hepimizin mutlaka görmesi ve bu doğrultuda görevlerini yerine getirmesi gerekmektedir. Bu sadece bir halk olarak kimliğini koruma gereği, hatta bir ulusal kurtuluş görevi de değildir; bu bir insan olarak ayakta kalmanın zorunlu bir gereğidir. Aksi halde faşizmin düşürdüğü maymunlaşmış insanlar olmaktan kurtulamama gibi hazin bir akibet herkesi bekliyor.

Biraz güncel gelişmelere bakmasını bilen, bu değerlendirmenin ne kadar isabetli olduğunu söylemekte gecikmeyecektir. 1995 sürecine girilmesiyle birlikte, bütün belirtiler, TC'nin özel savaş aygıtının sonuç almakta kararlı olmak istediğini gösteriyor. En değme müttefiklerini bile "demokrasi paketini, düşünce özgürlüğünü geliştiriyorum, anayasa değişikliklerini yapıyorum" gibi ince taktiklerle oyalayarak yanılttığı gibi, içeride de başta Türk halkı olmak üzere tüm halklara "milli mutabakat" politikasını dayatarak, en şoven kesimleri özel savaş birlikleri biçiminde örgütleyerek, "mehmetçikle el ele kampanyası" içinde yedi yaşındaki çocukları bile kullanarak seferberlikten daha ağır bir seferberlik durumunu geliştiriyor. Sınırlı bir değerlendirme kabiliyeti olan herkes, halkın var olan yoksulluk düzeyi yetmiyormuş gibi, TC'nin halkı daha da düşürmek için her türlü yöntemi devreye sokarak, bütün Türkiye halkları üzerinde kalıcı bir faşizmi kurumlaştırmasını tamamlamak istediğini görebiliyor. Ama bir şey yapılamıyor; bu ayrı bir mesele. Faşizmin önemli bir özelliği de, görse bile en alçakça tarzda boyun eğmeyi normal kabul eden insanı yaratmaktır. Bu da sonuna kadar gerçekleştirilmiştir. Yalnız Türk halkında değil, bizim halkımızda da bu gerçekleştirilmiştir.

Görürsün faşist imhayı, boyun eğersin. Bazıları teslim olur, bazıları seyreder, bazıları da rahatsızlıklarını söyler. Bu son "düşünce özgürlüğü" tartışmalarında şu değerlendirmeler utanmadan yapılmıştır: "Kafasında kalsın, düşünsün; buna karşı koyan yok. Söylesin, ama yalnızca söylesin, yazıya geçirmesin!" Buna benzer her türlü soysuzlaştırma çabası devam etmektedir. Görülmemiş bir faşist katliam gerçeğinin göz göre göre benimsetilmesi epey ilerletilmiştir; hem de bundan en çok zarar gören sınıf, kesim ve kişilerce. Tarihin hiçbir döneminde emekçi kesimler bu kadar yoksul düşürülmedi. Ama yine tarihin hiçbir döneminde bu kadar tepkisiz de kalınmadı. Bu, olsa olsa faşizmin yanıltma gücünü, özel savaşın psikolojik ve ideolojik gücünü gösterir. Halk sınıf ve tabakaları içinde böyle bir durumun yaşanması bir yana, en devrimci parti olarak partimiz içinde bile savaş gerçeğine doğru yaklaşmamanın, taktikle oynamanın ne kadar gelişkin olduğunu göz önüne getirirsek, bu faşist özel savaşın ne kadar güçlü ve etkili olduğunu daha iyi anlayabiliriz. Hele ulusal kurtuluş saflarında işbirliğine yatanların ve özellikle Güney Kürdistan'daki işbirlikçilerin bu faşizmle ilişkilerini göz önüne getirirsek, tehlikenin boyutlarını daha iyi kestirebiliriz.

> **Dayatılan savaşın aslında hiç de son Güney operasyonundan ibaret olmadığı, onun en son aşamalarından birisi olduğu ve bir NATO savaşı olduğu dabu arada belirtilmesi gereken bir gerçektir.**

Bu arada hemen şunu söylemek gerekir ki, gerçekler bu kadar yakıcıyken, eğer halkların adına öncülük yapma iddiasında olanlar yeterince tavır geliştiremiyor, güçlü bir anti-faşist direniş cephesi, bir ulusal kurtuluş cephesi oluşturamıyorlarsa ve hele hele öncü partide bile mutlaka gösterilmesi gereken taktik gelişmeler gösterilemiyorsa, bu durumun üzerinde adamakıllı kafa yormak gerekiyor. Andığımız süreçleri normal bir yaşammış gibi ele alanlar, aslında bilmeden ve belki de iyi niyetle faşist imha politikasına en büyük desteği sunuyorlar. Hatta savaş mevzilerinin en ilerisinde yönetim-komuta düzeyini temsil edenlerin bu imha süreçlerine ilişkin tarihsel rollerini oynamamaları nedeniyle, bunların en sağ ve dolayısıyla en sorumsuz kişiler olarak belki de sandıklarının çok üstünde zarar vermeleri yüzünden, tarihe cevap verememenin lanetli kişilikleri olarak değerlendirilmekten kurtulamayacaklarını da şimdiden söylemek gerekiyor.

Ortada bu kadar karmaşık, ama mutlaka aşılması gereken gelişmeler ve süreçler yaşanıyor. Faşizmin özel savaşımının en önde gelen yürütücü beyinleri kuşkusuz her türlü özel savaş yöntemini geliştireceklerdir. Bu onların görevidir. Yine burjuvazinin bu savaştan çıkarı olan kesimi ve hatta Kürdistan'daki birçok işbirlikçi de bu savaşın sürdürülmesinde elbette çıkar görecek ve bunu destekleyecektir. Bunun da yadırganacak bir yönü yoktur. Fakat halkların yüzde doksanının ya da nüfusun bu alandaki kesiminin zarar gördüğü bu özel savaşa karşı anlayış ve giderek irade düzeyinde bir tavır geliştirmemesi ciddiyetle ele alınması gereken bir durumdur. Hele devrimci savaş öncülüğünde iddialı olanların bu süreci doğru bir değerlendirmeyle yeterli bir savaş düzeyine çıkaramayışları, hiçbir gerekçeyle izah edemeyecekleri ve altından çıkamayacakları bir gerçekliği ifade eder. Bu hususları tekrar vurguluyorum. Güncel sığlığa ve eski yaşam alışkanlıklarına bu kadar gömülmekle ve devrimci görevler karşısında bu kadar yetersiz kalmakla ne bir şey izah edilebilir, ne de kurtarılabilir. Ancak yaşadığımız acı gerçeklik de ağırlıklı olarak böyledir. Sorguladığımız düşmanın yaptığı değildir; düşmana karşı mutlaka yapılması gerekenlerin sahipleri tarafından neden yapılmadığıdır. Bu objektif durum değerlendirmesini fazla açma gereğini duymuyorum.

Türk özel savaşının hedefinde bütün Kürdistan'ın imhası var

TC'nin özel savaşı şu anda sadece Kuzey Kürdistan'ı değil, Güney Kürdistan'ı ve dolayısıyla bütün Kürdistan'ı kendisine hedef olarak seçiyor. TC, sadece devrimci savaşın gücünü değil, kullandıktan sonra işbirlikçileri, yine ulusal kimlik adına ne varsa ve ne kadar yaşatılıyorsa, hepsini tasfiye etmek de dahil, bu ülkeyi insansızlaştırmaya kadar götürebilcek bir karşı-devrimci savaş yürütüyor.

Devrimci uyanıklık ve dürüstlük odur ki, bunu zamanında görür ve tedbirini alır. Gafil olan odur ki, güne yumuşak ve sorumsuz bakar, sonuçta kendisi de tasfiye olur. Yakın Kürdistan tarihine baktığımızda, bu yaklaşımın örneklerini bolca görürüz. Bütün isyanları, gafletin sonucu olarak dar görüşlülüğün ve aldatmanın acı dersleriyle dolu olduğu kadar bugün bu özel savaşı böyle yok etme iddiasına kadar götürmede de az etkili olmamıştır. Burada benim en büyük eleştirim, kendi özünüzedir. Özellikle geliştirdiğimiz direnme olanaklarının değerlendirilemeyişi, hele genç savaşçıların buna akıl bile erdirmeyişleri ve sorumluluk düzeylerinin çok geri oluşu, yaşı ilerleyen tecrübeli kesimin de işbirlikçi yanı ağır basan tutumlar içinde kalmaları gerçek bir tehlikedir. İçimizde ve dışımızda olsun, Kuzey ya da Güney Kürdistan'da olsun, diplomatik sahalarda olsun, hepsinde bunlar yaşanıyor. Ben düşmanın ne yaptığını fazla bir sorun olarak göstermiyorum. O düşmandır, sonuna kadar yapar da. Ama sen bir devrimci savaş gücü olarak, kurtuluş sürecine girmesi gereken bir halk olarak ne yapıyorsun, nasıl yaşıyorsun? Bu soruyu kendine yeterince ve hem de başarı temelinde soracaksın. Bu soruyu sorup da cevabını günü gününe vermeyenlerin tarih karşısında yenilmek ve lanetle anılmaktan kurtulamayacaklarını bilmeleri gerekir.

Büyük bir ilgiyle PKK önderlik gerçeğini öğrenmek istiyorsunuz. Güney'den ve Kuzey'den epeyce güç geliyor, dostlar geliyor. Bu gerçeği onlara çok açıkça gösterdiğimi sanıyorum. Ortam, bu faşist imhaya karşı ne kadar edilgen,

sorumsuz ve gafil kılınmışsa, ben de o kadar sorumlu, uyanık ve oldukça canlı bir yaklaşım gösteriyorum. Partinin karşısında her gün bu tutumu sergiliyorum. Gerçekleri daha nasıl anlatmam gerekiyor? Bizim mutlaka ülkemize, halk kimliğimize ve ulusal değerlerimize, insanlık şeref ve haysiyetine ve insan haklarına sahip olmak için verdiğimiz mücadeleyi ve bunun haklı gerekçesini, düşmanın Kürdistan'ı kendisine katmak için gösterdiği gerekçelerle karşılaştırdığımızda, neredeyse düşman daha üstün

> Almanya her zaman Türk faşistlerinin arkasında olmuştur; 1. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi. Ama Türkiye sadece Almanya'nın işbirliğine oynamıyor. Kemalizm, esasta İngiliz ve Amerikan mandasına yatan bir rejimdir. Her ne kadar kemalizmin mandacılığa karşı çıktığı söylenirse de, birçok belirtiye dayanarak, kemalizmin kendisinin, Mustafa Kemal'in Sivas Kongresi'nde Amerikan mandasına yattığını görebiliyoruz.

çıkıyor. Yani düşman şunu demeye getiriyor: "Siz ortamdan da, kimlikten de, şeref ve haysiyetten de, her türlü insan haklarından da vazgeçersiniz ve vazgeçeceksiniz. Ben buraya faşist mi faşist, şoven mi şoven bir rejimi oturtacağım. Gerekirse insanları böcekler gibi ezerek ve insansızlaştırarak burayı kendime katacağım. Ben haklıyım. Bu, milli birlik ve bütünlük politikasının, kemalizmin gereğidir; kutsal bir davadır. Size bir çakıl taşını bile vermeyiz." Bunu ben söylemiyorum, düşman kendisi her gün acımasız bir biçimde tekrarlıyor.

Uluslararası baş emperyalist güç de şunu söylüyor: "Bizim Ortadoğu ve Orta Asya'da stratejik çıkarlarımız var." En başta ABD ve İsrail "bizim Ortadoğu'da stratejik çıkarlarımız var, Türkiye bize gereklidir" diyorlar. "TC varsın birkaç halkı daha tarihten silsin, ne gam!" Önemli olan kendi politikalarının Orta ve Yakın Doğu'da yürütülmesi, Orta Asya'ya doğru ilerlemesidir. Kürdistan devrimine karşı kurulan uluslararası ittifak da kesinlikle bu temeldedir ve değişeceğe benzemiyor. ABD meclisinde geçmişte Ermeni soykırımı ve şimdi de Kürt soykırımı üzerine yasa tasarısı üstüne yasa tasarısı veriliyor. Ama gelen yönetim, "bunları kesinlikle tartışmamalıyız, çıkarlarımız hayatidir" diyor. Kapitalist emperyalizmin çıkarları hayatidir. İstediği kadar soykırım olsun.

Bu sistem bir yerde insan hakları kisvesi altında Sovyetler Birliği'ni çözdü ve Çin'i de çözmeye çalışıyor. Evet bunlar bağımsız uluslardı. Aslında insan haklarının en çok geliştiği yerlerdir. Var olan eksiklikleri ayrı bir şey. Ama öte yandan en yakın müttefiği olan Türkiye birkaç halkın soykırımını tamamlamış, en son olarak Kürt halkının soykırımını da tamamlamak üzeredir. Sistemin başı ABD, "yüksek politik çıkarlarımız gereği buna ses bile çıkarmayacağız, hatta sonuna kadar destekleyeceğiz" diyor. ABD yönetiminin dışişleri çevresi her gün "Türkiye'nin yürüttüğü savaşı sonuna kadar destekliyoruz" diye açıklama yapıyor. Yalnız destekle yetinmiyor; Güney Kürdistan'da da, işbirlikçi bir baraj oluşturmuş. Eğer Türk faşizmi soykırım savaşını tamamlayamazsa, olası bir Kürt iktidarı gelişir ve Kürdistan'da bir devrimci savaşımın başarı şansı yükselirse, Güney'de işbirlikçi güçlerle bir baraj geliştirmek istiyor. Güney'de görünürde Irak rejimine karşıdır. Ama esas olarak gizli ve daha çok da Kürdistan'da yükselen devrimci savaşa karşı bir Kürt işbirlikçi bloku temelde bir taşla birkaç kuş vururcasına gelişmeleri kontrol altına almak istiyor. Bu, sadece Türk özel savaşımının planı değildir. Bir de emperyalizmin çok üst düzeyde ve Türk özel savaşımı ile koordineli bir biçimde yürüttüğü Kürt halkını bastırma ve tarihten silme politikasını, giderek Ortadoğu'yu devrimsizleştirme ve sözümona kendi yeni nizamına uygun hale getirme biçiminde genişletmek istiyor. Bu, bugün en tehlikeli bir politika olarak, halkımız başta olmak üzere, bütün bölge halklarına dayatılmış bulunuyor.

1980'ler ve Ortadoğu'ya dayatılan düzen, bölge savaşları

Durum son derece hassastır. Körfez Savaşı'nı hatta ondan önceki İran-Irak Savaşı'nı sadece gözden geçirdiğimizde, bu dayatmanın, bu planın bir parçası olarak geliştirildiğini tespit etmekte zorluk çekmeyeceğiz. Hatta daha önceki 12 Eylül rejiminin başa getirilişinde Ortadoğu'daki petrol kaynaklarını kesinlikle tam denetim altına alma isteğinin büyük bir rol oynadığını, bu arada Filistin devrimini söndürmek ve yine gelişen İ-ran İslam devrimini bastırmak ve en başta Türkiye'de devrimci hareketin tamamen ezilmesini sağlamak için bunun planlanıp uygulamaya geçirildiğini iyi biliyoruz. Yani 12 Eylül'ün kendisi bile, Ortadoğu çapındaki bu emperyalist müdahalenin en temel adımlarından birisidir. 1980'lere doğru geldiğimizde Türkiye'de bir devrimci hareket vardır. Arap sahası için için kaynıyor. Şahlık rejimi zaten gitmiş. Dolayısıyla petrol sahaları kontrolden çıkabilir. Zaten petrolün bir silah olarak kullanılması devam ediyor. Sovyetler Birliği'ne yönelik yıkım faaliyetleri de en çok bölge stratejilerinin bir parçası olarak işliyor. Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde, dayatılan savaşın aslında hiç de son Güney operasyonundan ibaret olmadığı, onun en son aşamalarından birisi olduğu ve bir NATO savaşı olduğu da bu arada belirtilmesi gereken bir gerçektir.

Bölge halklarına dayatılan savaş, öncelikle 12 Eylül darbesi adımıyla bir kilometre taşı biçiminde atılmıştır. 12 Eylül ile ne yapıldı? Birinci planda Türkiye'yi sağlama alma düşünüldü ve bu gerçekleştirildi. Çok kısa bir süre içerisinde Türkiye'deki devrimci sol ve muhalefet tasfiye oldu. Daha sonra bir İran'a yönlendirme gelişti. Bu yetmedi, Irak'ın İran'a yönlendirilmesi sonucu olarak İran-Irak Savaşı gelişti. Bunun amacı neydi? İran devriminin bölge üzerindeki olası etkilerini sınırlandırmak, hatta anti-emperyalist konumdan çekebilmek ve gerektiğinde yıkmaktı. Bu nedenle 12 Eylül ve ardından İran-Irak Savaşı geliştirildi. Bu savaş ne zamana kadar sürdü? 1980'lerin sonlarına kadar. Bu arada bildiğimiz gibi Filistin devrimi soğutulmaya alındı. Sağ çizgi giderek uzlaşmaya yatarak, çok ciddi bir mevziyi eritmek istedi. Süreç, söylendiği gibi adil koşullarda bir barış süreci değildir, bir teslim alma süreciydi. Filistin devrimine dayatılan buydu.

Ama çok iyi biliyoruz ki, bir de PKK'nin Kürdistan'da attığı bir adım var ve bu adımın üzerine gittikçe sistemleşen bir özel savaş uygulaması vardır. Başta ABD olmak üzere, bütün müttefiklerin arkasında bulunduğu bu süreç, 11. yılını dolduruyor. Bu savaşı incelediğimizde, emperyalist planlamanın Ortadoğu'yu (ki kendi çıkarları açısından burayı birinci bölge olarak değerlendiriyor) yeni nizam sürecine almak, sözümona kendi barış politikasına dahil etmek için, gerektiğinde bütün Kürdistan'ı boşaltma noktasına getiren bir özel savaşı açıkça desteklemekten çekinmediğini bugün çok iyi görüyoruz. İnsan haklarının çiğnenmesi Türkiye'de ayyuka çıkmıştır, ama tek bir ses bile çıkmıyor. Neden? Çünkü bu yeni düzene göre Türkiye Cumhuriyeti ve onun hükümetleri temel taştır da ondan. 1990'lardaki Haliç Savaşı da bu planın bir parçasıdır. Irak rejimini İran'ın üzerine sürüp yeterince tahrip ederek hırpaladıktan sonra, her ikisini de zayıf bırakarak devrimci kabarışı durdurdu. Çok zor duruma getirdikten, teslim alabileceği kadar zayıflattıktan sonra yüz üstü bıraktı. Irak rejimi de biraz kendine göre bir savaş politikasıyla yaşaması gereken bir rejimdir. Yıkılmaması için Arap alemine, bölgeye yönelik amaçları vardır. Yürümesi gerekiyor. Emperyalizm bu sefer Arap ülkelerini biraz daha kendine bağlamak için Irak'ı Kuveyt'e yönlendiriyor ve ardından bunu ölmeyecek kadar zayıf bırakarak bütün Haliç'i kendine bağlıyor. Suudi Arabistan'ı, Mısır'ı, yine Türkiye'yi, "Saddam'a karşı savaşıyorlar" adı altında bir cephede topladı. Irak rejiminin de bayağı yanlış ideolojik, politik çizgisinden yararlandı ve bunu körüklemek suretiyle kullanacağı kadar kullandı. Sonuçta kendilerine göre bir Ortadoğu şekillenmesi gelişiyor. İran tıkanmaya alındı, Irak zorbela nefes alıp verme noktasına getirildi. Diğer Arap rejimleri alabildiğine bağlandı. Suriye gibi, Libya gibi rejimler alabildiğine abluka altına alınarak ambargoya dahil edildi. Daha sonra bunlar suçlu sandalyesine oturtularak kendileri için her gün adeta iddianameler hazırlanıyor.

İşte tam da bu noktada bizim bitmeyen bir devrimci mücadelemiz var. Bu yoğun çelişkiler atmosferinde, bu kaosta biz devrimi biraz daha geliştirmeye özen gösterdik. Bir Irak-İran Savaşı'nın avantajlarının devrime kanalize edilmesi için çok büyük çaba gösterdik. Bizim parti taktisyenlerimizin yararlanamamaları ayrı bir şey. Ama çizgi olarak buna mükemmel karşılık verdik ve hazırlıklar da geliştirmek istedik. Biraz da gelişme sağladı.

Aynı şey Körfez Savaşı için de düşünüldü. Biz bu savaşı bir ikinci Ekim Devrimi'nin doğuşu için basamak yapabileceğimizi, özellikle Irak'ın içine düştüğü durumdan bir Ekim Devrimi'ni çıkarabileceğimizi zamanında söyledik. Ama maalesef orada da bir taktik aymazlık içine girme, devrimci süreç ve görevleri doğru kavrayamama ve gerekeni yapmama tutumları görüldü. Bu çok ciddi bir devrim sürecinin kaçırılmasına yol açtı. 1991'de Körfez Savaşı sonuçlandığında özellikle Kürdistan'da şartları çok hazır bir devrim vardı. Çok sıradan bir örgütlenmeyle bile iktidara yürünebilirdi. Muazzam silahlı bir halk ve Kürdistan'ı terk etmek zorunda kalan bir Irak rejimi söz konusuydu. İşbirlikçilerin çok sınırlı bir etkileri bile yoktu. Ama bizim orada görevli arkadaşlarımızın yeterince hazırlıklı olamayışları, cesur adımları atmasını bilememeleri bu önemli fırsatın kaçırılmasına ve günden güne işbirlikçi denetimin geliştirilmesiyle ABD'nin "Çekiç Güç" operasyonunun güçlenmesine yol açtı. Türkiye de buna dahil edilerek, görünüşte Kürtleri boşaltmak isteyen Irak rejimine, ama özünde Kürdistan'ı ve Kürtleri devrime kavuşturmak isteyen PKK'ye karşı çok hileli ve karmaşık bir denetim ağı geliştirildi. Bunun bir sonucu olarak, NATO Avrupa Kuvvetler Komutanı, şu andaki ABD Genelkurmay Başkanı, Güney Kürdistan'a gittikten bir gün sonra 1992'de bize karşı o bildiğimiz Güney Savaşı geliştirildi. İki önemli Kürt gücü olan YNK ve KDP de bu operasyona katıldılar ve bizi teslim almak için operasyonu birlikte yürüttüler. Buna karşı direnildi, ama yine bilinen nedenlerle istediğimiz taktik yaratıcılığın geliştirilememesiyle zor duruma düştüğümüzü ve oradaki gücümüze yarı teslimiyete yakın koşulların dayatıldığını iyi biliyoruz. Biz buna karşı da bir direnme geliştirdik. Yine bölge çelişkilerini, Güney-Kuzey Kürdistan çelişkisini, kendi iç yetmezlik ve yanlışlıklarımızı çok sıkı bir değerlendirme ve eleştiriden geçirerek, 1993-1994'ü devrimle sürdürmeye devam etmek istedik.

Özel savaş ve üç hamle dönemi

Çok iyi biliniyor ki, 12 Eylül'ün çok daha şiddetli bir biçimi (üçüncü bir aşaması diyebileceğimiz) şu andaki mevcut hükümet ile onun genelkurmayıyla geliştiriliyor. Birinci dönem, biliyorsunuz, 12 Eylül 1980-83 dönemidir. Görevi de Türkiye'nin devrimci sol muhalefetiyle birlikte varsa diğer muhalefet odaklarını, Kürt direnme veya ulusal odaklarını tasfiye etmek, bu önemli ölçüde başarıldı. Bizim bundan yurt dışına çıkarak sıyrıldığımız, Ortadoğu sahasına gidişimiz ve orada köklü bir hazırlığı geliştirmek

> Güney Kürdistan sorunu TC kadar eski bir sorundur. Bu, yeni ortaya çıkan bir sorun değildir. Kaldı ki, iki parça arasındaki yapay sınırın komşu aşiretleri değil, aileleri bile ikiye böldüğünü biliyoruz. Bu bölünme tamamen stratejik nedenlerle olmuştur.

amacıyla bu yılları kullandığımız biliniyor.

12 Eylül'ün çıplak askeri rejimi 1983'lerde geri çekildiğinde onun politikalarını devralan bir ANAP hükümeti, yani Özal dönemi başladı. Taktik itibariyle Özal bizim geliştirmek istediğimiz savaşa hazırlıklı değildi veya beklemiyordu; haklıydı da. Çünkü hiçbir rejim, hiçbir dönem ve hiçbir hükümet böyle bir atağı geliştireceğimizi tahmin etmiyordu. Bildiğimiz gibi 15 Ağustos Atılımı, ANAP dönemine rastgeldi. Yine 1990'ın sonlarına kadar o bilinen uzun bir özel savaşı geliştirme süreci ve bunun başarılı olamayışı vardır. Birçok özel savaş politikası

dayatıldı: 1985'e kadar bir politika, 1987'de bir politika, 1988-89'da bir politika. Sonuçta hareketimiz gerilla aşamasını yakalamaktan alıkonulamadı.

Özal ve partisinin çözülüşüyle yeni bir özel savaş dalgası türetildi. Demirel-İnönü yeni bir söylemle özel savaşa maske oldular. Tıpkı

> Güney Kürdistan'daki halk kullanıla kullanıla, düşürüle düşürüle, moral değerleriyle oynana oynana tanınmaz haldedir. Denilebilir ki, dünyada devrimci süreç içinde en çok oynanan ve posası çıkarılan bir halktır.

1925'lerde Fethi Okyar kabinesine karşı İsmet İnönü kabinesinin tenkil, yani direnmeyi yok etme politikasını en sert yöntemlerle esas alma gibi bir yönelişinin, oğul İnönü tarafından Demirel'le birlikte yeni bir kabine-koalisyon ve yeni bir genelkurmay başkanının devreye so-kulması söz konusu oldu. Bu, üçüncü bir özel savaş hamlesidir, daha acımasız ve serttir.

1991-92-93-94 süreçleri bu hükümet ve genelkurmayın yeni konseptleri ve planlarıyla geliştirildi. Burada daha çok önemli olan, bu sürecin Güney ve Kuzey Kürdistan'ı bir bütün olarak ele almasıdır. Hatta Türk iç politikasında bu büyük bir çelişkidir ve hâlâ devam ediyor. Kimisi “bu çelişkinin içine bizi Amerika soktu, biz Güney Kürdistan işine karışmaya mecburuz” diyor. Aslında bu durum daha da derinliğine ele alındığında bir gerçeği ifade ediyor: Türkiye hükümeti hiçbir zaman Güney Kürdistan'dan vazgeçmemiştir. Vazgeçmemesinin birtakım taktik nedenleri vardır. Şimdi bunu görmekte büyük yarar var.

TC-emperyalizm ve Güney Kürdistan gerçeği

Bilindiği üzere 1925'te bir Kürdistan isyanı, yine bir Musul-Kerkük sorunu vardır. Hatta Türk ulusal kurtuluş savaşının Kürtlerle birlikte verilmesi söz konusudur. Güney Kürdistan Misak-ı Milli sınırları dahilindedir. Kürt milletvekilleri de bunu temsilen mecliste bulunuyorlar. İngilizlerin Güney Kürdistan'da, Irak'ta petrol bulma durumu ve dolayısıyla kemalistlerle çelişkisi vardır. Bu çelişkinin halledilmesi için Mustafa Kemal'in iyi bir İngiliz işbirlikçisi olarak (ki başından beri bu niteliğini bilmekteyiz) İngilizlerle

> Devrimci taktikler yaratıcıdır. Ve en yaratıcı taktiklerimizden birisi, Güney Kürdistan'a yönelik bu devrimci savaş ve iktidar taktiğimiz olabilir. Ardından, eğer başarı sürdürülürse, büyük bir devrimci odak olarak tarihi rolünü oynayabilir. İşte Filistin devrimi zor bela birtakım kazanımlar elde etti, başaramadı. Hatta Ortadoğu'daki ilerici yönetimler fazla başaramadılar. Ama Kürdistan devrimi hepsine yetecek kadar başarabilir.

anlaşmaya girmesi çok somuttur. İngilizlerin dayatması şudur: “Petrol sorununda, işte bu Güney Kürdistan sahasının Irak'a dahil edilmesinde gerekeni yapmazsanız, ben de olası bir Kürt isyanını geliştiririm.” Zaten Güney'de de bir Kürt isyanına bu anlamda yaklaşım göstermesi söz konusu. Şeyh Sait önderlikli isyana da ilgisi gelişebilir. En zayıf dönemini yaşayan kemalistler bundan çok korkarlar. Dolayısıyla bütün bu koşullar birleşince, bir anlaşma yapmak kaçınılmaz olur. Misak-ı Milli sınırları dahilinde olduğu halde, bir, Kürtleri bölmek; iki, Kuzey'deki Kürt isyanını desteksiz bırakmak; üç, İngilizlerin kemalizme ve Mustafa Kemal'in kendisine destek olabilmek (ki bu destek çok önemlidir) için Kürdistan'ın parçalanması sağlanmıştır.

Bu parçalanma yetmiş yıldır fiili olarak sürmektedir. Aslında Misak-ı Milli'ye ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş prensiplerine aykırı olarak sürdürülmektedir. TC'nin sözümona temsilcilerinin Misak-ı Millici olduklarını haykırmadıkları bir gün yoktur. Ama bu Misak-ı Milli'yi de her gün çiğneyen kendileridir. Buna bir cevap bulmaları lazım. Madem Misak-ı Milli'ye bu kadar bağlılar, neden Güney Kürdistan'ı böyle bırakmış oluyorlar?

Zaten çelişkiler için için gelişiyor. İşte Özal yaklaşımı “Güney Kürdistan'a girmeliyiz” biçiminde ortaya çıktı. Genelkurmay başkanı “girmeyiz” diyerek istifa etti. Evren'in kendisi Güney Kürdistan'ın batak olduğunu söylüyor. Basın hala “Güney'e girelim mi, burayı alalım mı almayalım mı?” tartışması yapıyor. Demek ki, bu Güney Kürdistan sorunu TC kadar eski bir sorundur. Bu, yeni ortaya çıkan bir sorun değildir. Kaldı ki, iki parça arasındaki yapay sınırın komşu aşiretleri değil, aileleri bile ikiye böldüğünü biliyoruz. Bu bölünme tamamen stratejik nedenlerle olmuştur. İngilizlerin işbirlikçisi kemalistlerle bölge hesapları, petrol hesapları, anti-komünist hesapları var. Kısaca, halklara karşı hesapları var. Kürdistan bu temelde bölünmüştür ve halihazırda bu durumu aynı nedenlerle, aynı gerekçelerle ve aynı emperyalist güç odaklarının denetimleriyle sürmektedir. Buna bilindiği gibi sonradan Amerika eklendi.

1945'lere kadar dünyanın etkili gücü İngilizlerdi. Ancak İngilizler dünya egemenliğini 2. Dünya Savaşı'ndan sonra kendi elleriyle ABD'ye bıraktılar ve iki kardeş devlet olarak bugün Güney Kürdistan politikasını Türkiye kemalistleriyle olduğu gibi yürütüyorlar. Almanya'yı ya da Fransa'yı da idare eden kesimler yok mudur? Vardır, ama esasta bunlar yönlendiriyor. Almanya her zaman Türk faşistlerinin arkasında olmuştur; 1. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi. Ama Türkiye sadece Almanya'nın işbirliğine oynamıyor. Kemalizm, esasta İngiliz ve Amerikan mandasına yatan bir rejimdir. Her ne kadar kemalizmin mandacılığa karşı çıktığı söylenirse de, birçok belirtiye dayanarak, kemalizmin kendisinin, Mustafa Kemal'in Sivas Kongresi'nde Amerikan mandasına yattığını görebiliyoruz. Aslında bu manda biraz daha geliştirilerek, Türkiye Cumhuriyeti biçiminde uygulanmaya konuldu. İngilizler ve daha sonra Amerikalılar, özellikle kemalistleri hiçbir zaman hakimiyet sahaları dışında görmediler.

Şunu günümüzde şaşırmamak açısından söylüyoruz. Tarih, bu nedenle, daha iyi görmek için gereklidir, diyoruz. Emperyalist devletlerin kimi daha sağ-faşist tarzda, kimi ise daha liberal TC'yi destekler. Nitekim günümüzde de desteklerini sürdürüyorlar.

Şimdi ciddi çelişkiler gelişmiştir. Bir zamanlar Irak bir krallıktı ve İngilizlerin mandasıydı. Bu koşullar şimdi tamamen aşıldı. Özellikle 1958'deki Temmuz devrimiyle Irak yeni bir isyan sürecine girdi. Yine Kürtler, izleyen dönemde bir isyan sürecine girdiler. Güney Kürdistan'da 1960'lardan itibaren farklı bir Kürdistan durumu doğdu. İran Şahlığı yıkıldı. Bir Amerikan manda rejimi gibiydi. Bugün İran İslam devrimi Amerika'ya çok kafa tutan, Batı'ya kafa tutan bir rejim oldu. Suriye, son yirmi-otuz yıldır İsrail'e karşı en kapsamlı tarzda direnen ülke haline gelmiştir. Arap aleminde derin bir anti-emperyalist, anti-sosyalist kabarış vardır. Bütün engellemelere rağmen devam ediyor. Türkiye'nin kendisi de değişti. Kemalizm aşılıyor artık. Son özel

savaş, zorlukla da olsa, kemalizmi tutundurma savaşıdır. Tutunamayacağını ABD bile rahatlıkla söylüyor. Yerine değişik alternatifler düşünülüyor. İslamcı yaklaşımlardan tutalım da yeni burjuva-demokratik yaklaşımlara kadar. Özal bir yaklaşımı denemek istedi, kellesiyle ödedi. Ama çözülme hızlıdır ve günlük tartışmalara bakıldığında bile, yeni arayışlara devam etmenin bir zorunluluk olduğu görülebilir.

TC sömürgeci müttefiklerini kaybetmiştir

Günümüze baktığımızda, daha somut olarak durum nedir? Aslında alttan alta çok eski bir tarihi temeli olan, ama güncellik itibariyle yetmiş yılın bütün çelişkilerini açığa çıkaran, yeni dönemin de gerçeklerini değerlendiren bir Kürdistan devrimi söz konusudur. Böyle gelişmiş ve değişmiş olan sadece objektif şartlar değildir. Kürdistan halkının da (ki bölge halklarında da derinlemesine değişiklikler var) eski Kürdistan halkı olmadığı açıktır. Sonuçta; İran'da apayrı bir durum söz konusudur. Özellikle Kuzey Kürdistan'da bir sıcak savaş aşamasına ulaşmış yoğun bir devrimci durum vardır. Tarihi iç içelik somut koşullarla bütünleşmiştir; bunu çok iyi görüyoruz. Sözümona sınırlar emperyalist ve sömürgeci güçlerce hem kendi stratejik çıkarlarına, hem de halkların rızasına göre çizilmiştir. Zaten başka türlü olması da mümkün değil. Stratejik çıkarlar tekrar emperyalist ve sömürgeci güçleri birleştiriyor, ama bunun yanısıra karşı karşıya da getiriyor. Şimdi Irak rejimiyle ABD ve dolayısıyla onun müttefikleri kızgın bir çelişki halindeler. Bu çelişki, var olan durumda kolay kolay aşılamaz. Savaşla aşılmak istendi. Hâlâ savaş durumu devam ediyor. İran'la da emperyalizmin ve müttefiklerinin çelişkileri kızgındır. Savaş düzeyine yükseliyor ve normalde savaşla da çözümlenmeye çalışılacaktır.

Güvenilir müttefik Türkiye, anılan nedenler sonucu bu bölge tablosunda eski sömürgeci müttefikleriyle çelişki halindedir. TC yetmiş yıldır Kürdistan üzerine kurmuş olduğu sömürgeci ittifakları artık eskisi gibi sürdüremez. Irak rejimiyle 1990'lar öncesindeki konumunu yakalayamaz. Onun için bu büyük bir açmazdır. TC'nin 1935'lere kadar Sadabat Paktı ile, yine Cento ittifakıyla 1955'lerde kurduğu statüko, Kürt sorunu söz konusu olduğunda bir daha kurulacağa benzemiyor. En son İran, Türkiye ve Suriye dışişleri bakanları üçlü zirve geliştirmek istediler ve bu da halihazırda işlemiyor. Dolayısıyla bölgede TC, Kürdistan üzerinde tek başına oynamaya mahkum oluyor. Bu tek oynama durumu da İran'ı ve Arap alemini ciddi olarak rahatsız ediyor. Nitekim Türkiye'nin Körfez Savaşı'nda Irak'a yönelik tavrı, Arap aleminde ve İran'da derin bir hoşnutsuzluğa yol açtı. En son Güney Kürdistan operasyonuyla da bütün Arap aleminin ve İran'ın en azından eleştirel bir tutum içine çekilmesine yol açtı. Dolayısıyla operasyon giderek Türkiye'yi tecrite götürüyor. Şiddetli bir karşı koyuşun gelişmesinden korktuğu için ABD bile açıkça destekleyemiyor. Ama Türkiye de girmemezlik edemez.

Güney Kürdistan sorununun iç ve dış boyutları

Şimdi tam da “Güney Kürdistan'da devrimci savaş, iktidar sorunu ve burada PKK'nin tarihi rolü nedir?” sorusuna geliyoruz. Tarihsel olarak Güney Kürdistan sorunu aynı zamanda bir Türkiye sorunudur. Türkiye Cumhuriyeti'nin İngiliz emperyalizmiyle anlaşarak Misak-ı Milli sınırlarından taviz vermiş olması, sorunun özünü oluşturuyor. Ve bu sorun hiçbir zaman ortadan kalkmamış ve için için devam etmiştir. Yine Irak'ta Temmuz darbesi ardından Baas rejiminin iktidara gelmesi ve yeni rejimin kendine göre bir devlet yapısını oturtması da çelişkilere yol açmıştır. Bilindiği gibi Güney Kürdistan'da 1960'lardan itibaren yeni bir isyan dönemi başladı. Bu isyanın bir önderlik tarzı, bir toplumsal dayanağı, dış ittifak ilişkileri var. Ve son derece dengesiz olmak; dahası, Irak rejiminin kendisi dengesiz olmak zorundadır. Çünkü başta petrolden kaynaklanmak üzere, son derece dışa bağımlıdır. Bu nedenler, onu son derece dış politikayla, bölgeyle uğraşır durumda bırakmak zorundadır. Zaman zaman Suriye ile birleşiyor, Birleşik Arap Devleti adını alıyor. Yine Mısır ile birleşme gündeme geliyor, ama olmuyor. Bozuluyor, bir kez daha denemeye çalışıyor. Bu ülkeler, Baas Partisi'nin seksiyonları tarafından idare ediliyor. Çelişki var ve şiddetleniyor.

Yukarıda da belirtildiği gibi, Irak, petrol nedeniyle ya her an dışa bağımlı olacak ya da tam bağımsızlığın bedelini vermek zorunda kalacak. Bunu iyi değerlendirmek gerekiyor. Baas rejimi Irak'ta özellikle bir zamanların Sovyet-ABD çelişkisini değerlendiriyor. Ki bu, dünya çapında bir çelişkidir. Sovyetler'den yardım alarak ilkin Irak rejimi, ardından İran rejimi doğuyor. Ayrıca İran'a karşı Irak Batı'dan da büyük destek alıyor. Aldığı bu büyük destek, kendi rejimini dev bir ordu gücüne kavuşturuyor. Bu büyük, şişirilmiş bir ordu gücüdür ve savaşmak zorundadır. Savaşı İran'a doğru geliştirmek zorundadır. Hatta Türkiye'ye doğru geliştirmek zorundadır; su gibi meseleleri var. Arap aleminde birlik sorunu var. Yine Kuveyt sorunu, Irak'ın bir parçası olarak düşünülüyor. Dolayısıyla son derece çelişkilidir. Bu doğrultuda bir Körfez Savaşı'nın dayatılması gerekiyor. Bu dayatma da Kürt sorununu öne çıkarıyor. Rejim ya kendisi Kürt sorununu halledecek ya da başkaları bu sorunla rejimi halledecektir.

Böylece Güney Kürdistan meselesi uluslararası bir mesele oluyor. İşte, Irak rejimi ne pahasına olursa olsun çözmek isteyecektir. Bunun için de gerektiğinde Halepçe türü katliamlar, gerektiğinde de otonomi türü siyasal çözümler dayatılıyor.

Hemen burada, kısaca 1960'lar sonrası Kürt hareketine de değinmeliyiz. Bilindiği üzere Kürdistan'ın aşiretçi feodal yapısı olduğu gibi

devralındı. Irak rejiminin kendisi 1958'lere kadar bir krallık olarak idare ediliyor; yani feodal bir rejim. Güney Kürdistan'da ise geniş otonomiye sahip Kürt aşiret ve şeyhleri vardır. Bunların bir kesiminin devrimden sonra İran rejiminden ve dolayısıyla Amerika'dan da biraz yardım alması, bir kesiminin de (özellikle komünist partinin) Sovyetler'den destek alması, yine reel sosyalizmin kendine göre politik bir çıkış yapması, 1960'larda bildiğimiz Kürt isyanına yol açtı.

Burada Barzani önderliği tipik Kürt şeyh ve aşiret geleneğinin, feodal gücün simgesiydi. En güçlü olacağı açıktı ve olan da budur. Talabani önderlikli çıkışa gelince, kent ara tabakasının, bu arada hızla gelişen küçük-burjuva kesiminin öncülüğüne oynayacağı, ama onun da bir ağa-şeyh kökeninden güç almadan yaşayamayacağı biliniyor. Komünistlerin durumu vardır: Dönemin "kapitalist olmayan yol" teorisine göre işte bir Irak rejiminin yanında, bir isyanın yanında sallantılı bir durumu yaşayacakları açıktı. Sonuçta bu iktidar savaşımında, özellikle ordu içinde daha örgütlü olan Baas Partisi başarılı çıktı. Baas rejimi, komünistleri Kürt hareketine karşı iyi kullandı. Kullandıktan sonra da çoğunu idam ederek gerisini attı. Küçük-burjuva aydın gelişimini de aşiret önderliğine karşı kullandı. Böylece zayıflattı ve bildiğimiz gibi 1975'te de İran'la anlaşarak Kürtleri tamamen ezdi. 1975'lerin sonlarında Irak Baas rejimi artık iyi oturmuş bir rejimdir. Kendisine karşı geliştirilen direnişler de cılızdır ve daha çok dış desteklidir.

İran-Irak Savaşı dolayısıyla, Irak'taki Kürt hareketi çok iyi gelişebilirdi. Ama bilinen hastalıklı ve birden çok güce bağlı işbirlikçi önderlik bundan yararlanamadı. Komünistler yine bilinen ortayolcu konumlarından bir türlü çıkamadılar. Son derece oportünist bir politikayla gelişme, güçlenme imkanını bertaraf ettiler.

Körfez Savaşı'na geldiğimizde aslında Irak rejimi, Saddam önderliği Bağdat'ta sıkışıp kaldı. Kürtlerin ardına kadar iktidar olma durumu vardı. Ama bilinen önderlik son derece ölüydü. Devrimle bağını çoktan koparmış olarak dışarıda şu ya da bu gücün işbirlikçiliğine oynamaktan öteye bir yeteneği olmayan bir durumda kaldı. Nitekim şimdi de Barzani önderliği eski aşiret kalıntılarını canlandırmaya, yani İran ya da Türkiye'ye dayanma durumunu sürdürmeye çalışıyor. Küçük-burjuva önderlik ise daha çok emperyalist devletlere açılmak isteyerek aynı politik tarzla yol almaya çalışıyor. Komünistler ise reel sosyalizmin çözülüşüyle zaten tanınmaz hale geldiler. 1991 Mart'ında Irak rejimi Güney'den tüm ordusunu çekti. Halk tümüyle silahlı ve ayaktaydı. Ama olmayan, devrimden korkan, halkın iktidarından korkan önderlik, tam bir engel pozisyonuna girerek gelişmelerin önünü kapattı. Ve ABD'nin Çekiç Güç kalkanının da devreye girişiyle birlikte bildiğimiz gibi büyük bir devrimci durum imkanı bir devrimle değerlendirilemedi, zafer taçlandırılamadı.

PKK'nin de çabaları cılız olmaktan öteye götürülemedi. Özellikle 1992'deki yarı teslimiyet biçimindeki sığıntı durumu ve bunu bazı anlayışların neredeyse teorik ve siyasi bir çizgi haline getirme çabası, yine görevli diye yollananların peşmerge ağalığına özenmekten öteye bir rol oynayamamaları, PKK için de çok ciddi bir devrimci çıkışı zorlaştırdı.

Güney'de çözüm yapay gündemlerle boğuluyor

Ve geliyoruz günümüze: Geçmişten gelerek durum tamıtamına böyledir. Nedir peki bu durumun ana özellikleri? Irak'ta ABD'nin önderlik ettiği büyük bir ambargo durumu yaşanıyor. Rejimin eli kolu bağlanmıştır; bu bir. İkincisi; Kürt işbirlikçi önderliği yine çok sınırlı çıkarlar temelinde Çekiç Güç'e dayanılarak yaşatılmaya, hem ondan yararlanmaya ve hem de ona yararlı olmaya müsait bir pozisyonda tutulmaya çalışılıyor. Bunun halkın ulusal-demokratik talepleriyle, hatta onun normal bir sosyal yaşamıyla bile pek alakası yoktur. Dolayısıyla gün geçtikçe (aralarındaki çekişmenin de bir sonucu olarak) tecrit oluyorlar. Halk ise, orta yerde, devrimci bir önderliğin olmayışından dolayı derin bir çıkmazı yaşıyor. Güney Kürdistan'daki halk kullanıla kullanıla, düşürüle düşürüle, moral değerleriyle oynana oynana tanınmaz haldedir. Denilebilir ki, dünyada devrimci süreç içinde en çok oynanan ve posası çıkarılan bir halktır. Maalesef acıyla söylüyoruz ki, bu halk Türk işgal birliklerinin elinden (tabii yöneticileri sayesinde) bir somun ekmeği almak için, oltadaki yeme yüzlerce balık gibi saldıracak duruma gelmiştir. Kendisini avlayan avcının olta yemine böyle koşturularak acı bir duruma düşürülmüştür.

> Bu kadar devrime muhtaç hiçbir halk olmadığı gibi, dünya devrimci koşullarının bu kadar hazır olduğu bir başka toprak parçası da yoktur. Ama kullandırtmayan, buna gelmeyen, kaderini Çekiç Güç'e dayandıran, yarınki ihtimallere bağlayan, gerçekten önderlik demeye dilimizin varmadığı bir konumu işgal eden güçlerdir.

Bu gerçeği hiçbir işbirlikçi güç inkar edemez. Yine devrimcilik adı altında faaliyet gösteren hiçbir kişi veya güç, bunu başka türlü izah edemez. Kendi halkının bu durumuna seyirci kalanların, bilerek veya bilmeyerek devrimci bir iradeyle müdahale etmeyenlerin sorumlulukları, en az bundan birinci derecede sorumlu olanlarınki kadar ağırdır. Hele günümüzde Saddam'ı bu durumdan sorumlu tutmak artık mümkün değildir. İktidar mıdır, değil midir belli olmayan mevcut güçler şunu söylüyor: "Irak rejimi ambargo koyuyor." Hayır, Irak'ın kendisi için ambargo vardır. Irak rejiminin bu topraklarda bir tek askeri bile yoktur. Bu halkı eğitip örgütlendirmekten alıkoyacak hiçbir Irak baskısı da yoktur. Çekiç Güç ise zaten "yardımcı"larıdır. Türkiye ile de ilişkileri normaldir. Peki neden iktidar olamıyorlar? Neden halkın taleplerine bir Güney Amerika veya Afrika rejimi kadar çözüm gücü bulamıyorlar? İşbirlikçilik bile belli ölçülerde bir devlet ya da federasyon olabilir. Neden gerçekleşmiyor? Ciddi hiçbir engel yok. Mevcut güçlerin yapabildikleri, işte "gümrüğe kim el koyacak?", varsa diğer bazı menfaat durumları "ona kim el koyacak?" kavgasını vermektir.

Hemen şunu belirtelim ki, biz bu güçlerle ilişkide bulunduk. Bize karşı savaşmalarına rağmen hâlâ ilişkide bulunma çabasını sergiliyoruz. Yurtseverlik temelinde bütün Kürdistan halkının ulusal-demokratik talepleri etrafında, yine Güney halkının daha insani, sosyal, siyasal, ulusal-demokratik çıkarları temelinde büyük bir ısrarla ilişki kurmaya çalıştık. Bu yönlü çalışmaya da devam ediyoruz. Kardeşçe, hatta özelliklerini vurgulamaya çalıştığımız Türk özel savaşıyla geliştirdikleri kadar da olsa bir ilişkiyi bizimle de geliştirmelerini istedik. Ama görüyoruz ki, bugün Türk özel savaşının niteliği çok belli olduğu halde; hatta Güney Kürdistan'ın varlığını imha etmek (bunu kendileri de söylüyor) ve insansızlaştırmak için Irak rejimiyle anlaşarak tamamen bitirmek doğrultusunda Türk özel savaşının çabalarının gün be gün izledikleri halde, bu güçler TC'ye yalvarıyorlar. Bilmem "birkaç kuruş para, bir çuval gıda veya gümrükten iki tarafın yararlanması." Temel sorunları bunlardır.

Bize göre ise bunlar gündemi saptırmaktır; halkın temel ulusal siyasal iktidar sorununa hiç cevap vermemektir. Yapay bir gündem oluşturrarak, halkın temel çıkarlarına aykırı sorunları öne çıkararak, üstüne üstlük halkı çatıştırarak, kendi çok basit, şahsi aile çıkarlarını, dar klik çıkarlarını gözetmekten öteye gidemiyorlar. Şüphesiz ki, halk bundan şiddetle rahatsızdır ve şiddetle çözüm aramaktadır.

Güney Kürdistan devrime en hazır toprak parçasıdır

Örneğin son Güney operasyonuna sözümona bu federe meclis ve hükümet ettiklerini sananlar seyirci kaldılar. Doğru dürüst sert bir tavır koyup, "bu özel savaş şu anlama gelir, tarihte böyle bir özü var, bütün Kürdistan'ı insansızlaştırmayı amaçlıyor" demediler. Gerçekler çok somut olduğu halde tek bir açıklama geliştiremedikleri gibi, geliştirdikleri de "TC bizi niye Ankara'ya çağırmıyor" yönünde oldu. TC biraz Güney'de sıkıştırıldı. İşte çıkardıkları sonuç: Ankara'ya heyet yollamak. Biz öteden beri Ankara'yla ilişkileri olmasına sonuna kadar karşıyız demedik. "Ama bu ilişkileri geliştirirken sadece Kürdistan'ın kurtuluşu değil, devrimi değil, kendi menfaatlerinizi bile dikkate alan bir tutum içinde olun" dedik. Çok dar çıkarlar üzerine değil, daha geniş bir iktidarlaşma sorununu tartışalım. Ankara ile ilişkiye girmeden önce, bir Kürdistan sorunu düzeyini değerlendirelim. Bütün Kürdistan'da, Kuzey'de ve Güney'de durum, gerçek nedir? Kuzey'deki devrimin acil sorunları nedir? Güney'de sorun nedir? Federe meclis, hükümet diyorsunuz, ortada bir federasyon var mıdır? Yoksa ne kadar yok, varsa ne kadar geliştirilir? Geliştirilmesi için nasıl dayanışma, güç birliği içinde olabiliriz, yani nasıl geniş bir cephe kurabiliriz? Bu konularda çeşitli mektuplar da yolladık, kapsamlı değerlendirmeler de sunduk, ama hâlâ ne idüğü belirsiz tutumlar içindeler. Muğlak da bırakıyorlar. Öyle anlaşılıyor ki, halk böyle istediği için değil. Zaten halk çok acil taleplerine, sorunlarına çözüm istiyor. Birçok ulusal, siyasal, demokratik, ekonomik, sosyal, kültürel sorun iç içe geçmiş durumda. Hatta moral sorunu var ve çözüm bekliyor.

Bunlar hiç göz önüne getirilmiyor. Büyük ihtimalle Türkiye'nin bazı beklentilerine, işte "PKK'ye dikkat edin" dayatmalarına cevap ayarlamaya çalışıyorlar. ABD'nin bazı talepleri vardır: "Bekleyin, Irak rejimi zayıflıyor, düşebilir. Düşerse yeni durumlar doğar, sizlerle birlikte değerlendiririz..." Kaldı ki Irak'ta belki de gideni yüz kat aratacak yeni iktidarlar gelebilir.

Bunun beklentisi içindeler. Hiç mi bir devrimci faaliyet, bir iktidar çalışması yok? Hayır, çok var; sahip çıkmıyorlar. Milyonlarca genç Güney Kürdistan'da işsiz güçsüzdür. Hatta bazıları yanımıza geliyor, ama devrim için değil, para ve silah çalmak için. "Bu kadar düşürülmüş bir gençliği neden eğitip örgütlemiyor" diyoruz, ses yok. Sadece "onlara düşkün bir yaşam için para lazım" diyorlar. Çok geri bir aile yaşamını örgütlemek için Türkiye'ye yalvar, şu emperyaliste yalvar, giderek Irak rejimine yalvar. Sonra da "bu yaşamı kurtaralım" de! Bu yaşamı kurtarmakla neyi kurtarabilirsiniz? Zihnen dağılmışlar, en yüce değerleri bile basit bir çıkar uğruna çiğniyorlar. "Neden bu sorunu görmüyorsunuz?" diyoruz. Hayır, sanki bu temel bir sorun değilmiş gibi, kendi dar çıkarını sağlama alıyor. Kendi yaşamını kurtarmaya çalışıyor. Ve diğerlerinin canı çıksın tutumunu sergiliyor. Bu dar ekonomik sorunlarından dolayı, yalnızca Silopi hududunda yüzlerce yoksul köylüyü acımasızca kurşunlara hedef ettiler. Yoksul köylü insanların mayınlarla parçalanması bu politikanın bir sonucudur.

> Milyonlar siyasal temelde birleştirilir ve bir halk ordusu oluşturulursa, Güney halkı tek başına Ortadoğu için bir devrim kalesidir. Güney halkının sadece ekonomik sorununun, gıda sorununun çözülmesi değil, moralinin ve siyasal gücünün de doruğa çıkması demektir bu.

Bu insanları gerilla temelinde örgütlememize karşı çıkmasalardı, büyük bir köylü kurtuluş ordusu çıkardı; bir ulusal kurtuluş ordusu. Milyonlarca genç var; sefalet içinde "Bırak bunları devrime çekelim", "Yok" diyor. Birbirlerine kırdırttılar. "Temel ulusal talepleri için, asıl düşman için bir araya gelsinler" dediğimizde, engel çıkarıyorlar. Çünkü onlar için önemli olan, Türkiye ile ilişkileridir; Türkiye'den alınacak birkaç milyon dolardır; Çekiç Güç ilişkisi ve onların generalleriyle her hafta düzenli toplantılar yapmaktır. Elçiliklerdir, her türlü istihbarat örgütünün müsteşarlarıyla ilişkilerdir. Bunlarla sonuna kadar toplantıya, ilişkiye evet, ama milyonlarca gencin eğitilerek halk ordusuna alınmasına hayır! Yine halkın muazzam örgütlenme sorunları var. Gelin bunları siyasi bir cephede örgütleyelim, ulusal-demokratik bir cepheyi geliştirelim. Her şey bunu hem zorunlu kılıyor, hem de olanaklı kılıyor. "Yok!" diyor. Yine böl-parçala, aşiretçiliği körükle, kişiler etrafında savaş ağalığını körükle, var olan olanakları da bunun için seferber et ve sık sık şu veya bu dış güç istediğinde birbiriyle çatıştır.

Bu, düşman politikasına alet olmak değil de nedir? Yurtsever, demokratik politika nedir? Halkın birliğine; halkın siyasal birliğine, cephe birliğine gelmek aklınıza geliyor mu? Niçin buna gelmiyorsunuz? "Zamanı değil" veya "federe meclis var, federal hükümet var" diyorsunuz. Bu hükümet nerede? Hiçbir yerde! Kendi içinde işlemezdir, gümrük dışında tek bir fonksiyonu yoktur. O da çatışma nedenidir. Yani "parayı kim alacak" meselesidir. Halkın birliği, siyasal birlik, büyük güç demektir. Şunu hemen açıklayalım ki, milyonlar siyasal temelde birleştirilir ve bir halk ordusu oluşturulursa, Güney halkı tek başına Ortadoğu için bir devrim kalesidir. Güney halkının sadece ekonomik sorununun, gıda sorununun çözülmesi değil, moralinin ve siyasal gücünün de doruğa çıkması demektir bu.

Bu kadar devrime muhtaç hiçbir halk olmadığı gibi, dünya devrimci koşullarının bu kadar hazır olduğu bir başka toprak parçası da yoktur. Ama kullandırtmayan, buna gelmeyen, kaderini Çekiç Güç'e dayandıran, yarınki ihtimallere bağlayan, gerçekten önderlik demeye dilimizin varmadığı bir konumu işgal eden güçlerdir. Bu yönlü bütün önerilerimize, bütün çabalarımıza rağmen, hâlâ doğru-dürüst bir cevap verilemiyor. Neden? Çünkü kendi kaderlerini kendileri değil, başkaları çiziyor. Ve bir de kendilerine dayatılan çok düşkün bir yaşam tarzına takılmışlardır.

Halbuki koşullar son derece elverişlidir. Bir iktidarsızlık durumu, muazzam bir siyasal boşluk var. Çok iyi biliyoruz ki, böyle bir siyasal boşluk Rus Çarlığı döneminde de oldu. Büyük Ekim Devrimi bu boşlukta doğdu ve dünyayı etkiledi. Birçok ülkede böyle savaş süreçleri boşluk doğurur ve devrimler böylece doğar. İran-Irak Savaşı'nın doğurduğu siyasal iktidar boşluğu sekiz yıl sürdü. 1990'dan beri de 5 yıllık bir boşluk var; eklersek 13 yıllık bir boşluktur. Bir de 1958-60 ve 1970'lere kadar, Baas Partisi iktidarının henüz oturmadığı bir boşluk var ki, yaklaşık on yıllıktır. Toplarsak; 23 yıldır Kürdistan'da bir iktidar boşluğu vardır. Ve bu iktidar boşluğu bir türlü doldurulamadığı gibi, halk iktidarının gelişmemesi, ulusal-demokratik taleplerin örgütlendirilmemesi ve çokça iddia ettikleri bir demokrasinin Irak genelinde gelişmemesi için ne lazımsa onu yaptılar. Çok geri bir toplumsal düzeyi ve şahsi çıkarlarını korumak için oynamadıkları hiçbir dünya gücü, yalvarmadıkları hiçbir gerici güç kalmadı. Yine birbirlerine karşı da yapmadıkları kötülük kalmamıştır. Ama en hayati, herkesi kurtaracak onurlu bir çalışmaya, bir devrimci savaşa sıra geldi mi, onu bozmaya bire bir vardırlar.

Hiç şüphesiz bunun nedenleri vardır. Burada yalnızca sosyal nedenleri saymayacağız; örneğin "sınıf yapıları gereği böyledir" demeyeceğiz. Yine "emperyalizmin işbirlikçileridir" diyerek de işin içinden çıkmayacağız. Böyle genellemelerle bu konular tam olarak anlaşılamaz. Bu yönlü tahliller de yapılmıştır; burada tekrarlamak istemiyorum. Hiç şüphesiz sınıfsal, aşiretsel, hatta ailevi ilişkiler ortamı, bunları bu duruma getirmekte etkilidir.

Bu güçlerin diplomatik ilişkiler adı altında yıllardan beri girdikleri ilişkiler var. Sömürgeci devletlerle bile mutlak vazgeçmeyecekleri, hatta gırtlaklarına kadar battıkları ilişkiler var. Bunları bir çırpıda bir tarafa bırakmazlar. Çıkarları için her türlü güce yalvarmaya ve onlarla uzlaşmaya da demeyeceğim, emirlerine girmeye son derece açıklar. Öte yandan da, devrimci bir durum söz konusu olduğu için, devrimciliğe de zaman zaman ilgi gösterme zorunluluğunu duyarlar. Burada önemli olan halkın yığınsal kesimleridir. Halk, yoğun aşiretçi, kabileci, aileci bağlardan dolayı çok geri bu durumu bir türlü aşamıyor.

Ekonomik ve sosyal sorunlar, geri kültür düzeyi, halkın ulusal-demokratik bir bilince hızla kavuşmasını engelliyor. Yıllardan beri hiçbir devrimci örgüt burada ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışması yürütmediği için, halk kendisini olumlu yönlendirecek bir inancın sahibi değildir. Bütün bu etkenler birleşince, Güney'deki devrimci durumun net olarak anlaşıldığı görülüyor.

Görev iktidar boşluğunda iktidarlaşmaktır

Özetlersek: Büyük bir iktidar boşluğu var. Çok zayıf güçlerin, iç ve dış güçlerin denetimi var. Halk çok zor bir durumu yaşıyor ve ulusal-demokratik talepleri etrafında örgütlenmiş değildir. Bu anlamda, yaşanan bir iktidar boşluğu ile birlikte bir kaos durumu söz konusudur. Devrimci savaş ve iktidar sorunu çözümlenmek isteniyorsa, bu tablodan çıkarılabilecek sonuçlar son derece açıktır: Buraya hızla bir devrimci savaşı dayatmak ve yine bu iktidar boşluğunu çok hızlı bir biçimde gidermek. İşte en önemli sonuç ve dayanılması gereken tez budur. Yalnız dışımızdakiler için değil, partimizin taktiklerini buraya uygulamaktan sorumlu olanlar için de söylüyorum: Kim ne derse desin, hangi bahaneye sığınırsa sığınsın, hiç kimse burada devrimci savaşı şiddetle geliştirmekten ve iktidar sorununa bir çözüm olmaktan kendisini alıkoyamaz. Eğer safsatayla, oportünizmle hastalıklı değilse tabii. Güney Kürdistan'ın sözümona "iktidarını hallettik" diyen güçlerin ne kadar iktidarsız olduklarını biliyoruz.

Güneyli güçler devrimle zaten fazla ilişki geliştirmek istemiyorlar. Ulusal-demokratik taleplerdediğimizde canları sıkılıyor. Hiç olmazsa otonomiyi yakalayan bir iktidar durumuna bile girmiyorlar. Çekiç Güç komutanlarının ne diyeceklerinin beklentisi içindeler. Hiç kimse bunu hiç kimseye, başta Güney halkımız olmak üzere, hiçbir gerekçeyle kabul ettiremez. Yarın Çekiç Güç gitti, bu halk kimlerin acımasız insafına terk edilecek? Neden bugünün koşulları değerlendirilmesin? Neden halk ölüm kalım günlerine hazırlanmasın? Bu soruya söz konusu güçlerin cevap vermesi gerekiyor. Devlet, federe hükümet ya da meclis varsa eğer, halkın bu acil sorunlarına neden hiçbir çözüm bulamıyor? Neden Kürdistan geneline ilişkin tek bir ileri adımın sahibi olamıyor? Demek ki yok.

Kaderlerini Çekiç Güç'ün insafına bırakanlar, devrimci savaştan çekiniyorlar. Onların devrimci savaş diye bir sorunları olmadığı gibi, engelleme görevleri de vardır. Nitekim PKK'nin engellenmesi de özünde budur. Yoksa PKK Güney'e el attı diye değil. PKK orada Güney halkının, Kürdistan halkının, hatta Irak halkının devrimci mücadelesine varını yoğunu sarfederek yardımcı olmak için vardır. Devrimci mücadeleyi geliştirsinler ve kendi öz güçleriyle ayakta dursunlar, o zaman biz bir gün bile durmayız orada. Bunu çok açıkça söylüyorum. Biz her şeyden önce enternasyonalistiz; devrimci mücadelenin gelişmesi için oraya gireriz; sonuna kadar mücadele ederiz. Biz yurtseveriz; biz aynı zamanda sınıf devrimcisiyiz; halkın yanında yer alır ve sonuna kadar mücadele ederiz. Bu devrimciliğin zorunlu bir gereğidir. Kaldı ki, biz buna zorunlu değiliz, ama bizi buna zorlayan düşmandır. Düşmanın kendisi bizden çok evvel oraya birliği dayatmış. Kuzey'e karşı Güney'i kullanmak, Güney'e karşı Kuzey'i kullanmak istiyor. İncirlik'ten uçaklar kalkar, Güney'i kontrol eder. Güney'deki Çekiç Güç etrafındaki kuvvetler Kuzey'i kontrol etmek istiyor. Güney modeli Kuzey Kürdistan'a taşırılmak isteniyor. Onlar, bizden daha fazla Kuzey'e müdahale etmek istiyor, hem de halkımıza hiçbir şey vermeden. Bu sözümona önderlikler Ankara'da MİT elemanlarıyla, özel savaş subaylarıyla masa başına oturarak, Kuzey Kürdistan'ı devrimden alıkoymanın planını yapıyorlar. Fırsat bulurlarsa bunun işbirlikçi örgüt modellerini geliştirmek istiyorlar. Tayin ettikleri bazı elçiler var. Görevlerini başaramamaları ayrı bir mesele, ama 1990'lardan beri yoğun bir biçimde bu yönde uğraştıklarını, yine KDP'nin 1965'lerden beri bunun peşinde olduğunu çok iyi biliyoruz. Türkiye KDP'si, Güney'in işbirlikçi önderliği tarafından MİT'e teslim edilerek, Kuzey Kürdistan halkını kontrol etmenin aracı kılınmamış mıdır? Hâlâ bunu anlayamayacağımızı mı sanıyorlar? Yine birçok küçükburjuva örgütlenmenin Kuzey'de zorla yaşatılması, Güneyli küçük-burjuva (adına ne denilirse denilsin) önderliğin dayatmasıyla değil de nedir? Hatta daha PKK ortaya çıkmadan, Kuzey Kürdistan'ın içine müdahale edenler kimlerdir? Botan'ı boydan boya kendi cephe gerisi olarak, gıda çekim alanı olarak örgütleyen Güney'deki KDP değil de kimdir? Şimdi de kendisine bağlı temsilcilerle sözümona Türkiye KDP'sini MİT'le en çok işbirliği içinde tutan Güney'deki KDP değil midir? Öyleyse, kim kimin işine müdahale ediyor? Kuzey mi Güney'e, Güney mi Kuzey'e müdahale ediyor? Üstelik haksız ve işbirlikçi, tehlikeli özel savaşa hizmet temelinde.

Bu mesele söz konusu olduğunda, bu soruları açık sorup cevaplarını almamız gerekiyor. Kaldı ki, bugün Bağdat'a biz heyet göndermiş değiliz. İmkan olmadığı için değil, siyasi anlayışımıza uygun bulmadığımız için. Hatta "gelin Güney Kürdistan meselesini çözelim" de demedik. Bunu demesini bilmiyor muyuz? Yapacak gücümüz yok mu? Var; ama bizim de göz önüne aldığımız dengeler ve devrimin çıkarları vardır. Buna karşılık kendileri ne yapıyor? Hiçbir dengeyi ve halkımızın çıkarlarını göz önüne almadan ne idüğü belirsiz her türlü ilişkiye giriyorlar. Kesinlikle Kürdistan halkının aleyhine ve devrimci savaşın tasfiyesine yönelik planlar içine giriyorlar. Bu suç değil de nedir? Kuzey halkının olsun, Güney halkının olsun, kutsal direnme haklarına, onların şehit kanlarına saldırı değil de nedir?

Komşu halkların devrimci demokratları da Güney'in devrimci iktidarı için bir araya gelmeli

Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman şu söylenir: Siz çoktan özel savaşla işbirliği yaparak Kuzey devriminin tasfiyesi ile uğraştınız ve biz de buna karşı çoktan en sert tavrı koymalıydık. Böylece siz de ya bu faaliyetlerinizden uzaklaşmalıydınız ya da zorla size el çektirilmeliydi. Şimdi bunun hesabını biraz sormaya çalışıyoruz. Diyorlar ki, "PKK'nin Güney'de ne işi var?" PKK'nin Güney'de çok işi, mutlaka yerine getirmesi gereken görevleri var. Birincisi, her şeyden önce Kuzey devrimine yönelik komplodan ellerini çekmeleri gerekiyor. İkincisi; Kürdistan Misak-ı Milli sınırlarında (ki TC'nin gerekçesidir bu) tutulduğu ve zorla, çok haksız, yapay olarak bölündüğü için; yurtseverlik ve demokratlığın gereği olarak Kuzey ve Güney halkının bir birliğe, dolayısıyla her iki halkın örgütlerinin bir araya gelmelerine şiddetle ihtiyaçları olduğu için; destek ve dayanışma için ortak bir savaşıma ihtiyaçları olduğu için, onların Kuzey'de, bizlerin de Güney'de olmaya hem hakkımız, hem de ihtiyacımız vardır. Aynı ülkenin ve aynı halkın çocukları, devrimci güçleri ve hatta siyasal örgütleriysek, birlik ve dayanışma için mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlerimiz vardır.

Doğru amaçlar belirlensin; o zaman gelsinler bütün Kuzey onların olsun. Eğer Güney'de devrimin amaçlarına aykırı bir durum varsa ve şartlar elveriyorsa, hele böyle bir boşluk varsa, bütün Kuzey halkı da Güney halkının imdadına gelmeli ve buranın devrimine katılmalıdır. Bunun önünde kim engel olabilir? Azılı özel savaş güçlerinden başka kim buna karşı durabilir? Türk özel savaşından başka kimler buna karşı olabilir? Ve kim bu özel savaş politikasıyla işbirliği halindedir?

Çok iyi biliniyor ki, bu özel savaş politikası yalnız Kuzey halkına değil, Güney halkına da yönelik bir yok etme hedefini içeriyor. O halde hepimizin bütün ülke sathında devrimci görevlerden dolayı hem bulunmaya, hem mutlaka savaşmaya hakkımız ve görevimiz vardır. Bunu Güneylisi de, Kuzeylisi de yapmalıdır. Ayrıca başka milliyetten devrimcisi de, hatta eğer biraz sosyalist ve enternasyonalist hedefleri önüne koyan herkes, yine kendi halkının özgürlük sorunuyla ilgiliyse İran İslam devrimcisi de bunu düşünmek zorundadır. Arabı da, Acemi de düşünmek zorundadır. Irak'ın demokratı, devrimcisi de düşünmek zorundadır. Türkü de bunu görev olarak bilmelidir. Ortada böyle bir özel savaş ve faşizm varsa, gerekirse bunların hepsi Güney Kürdistan'da toplanmalı, orada bir devrimin üssünü inşa etmelidir ki, bütün halklara bağımsızlık ve özgürlük taşısın; doğrusu budur. Dolayısıyla tekrarlıyoruz: Bu sadece hakkımız değil, vazgeçilmez bir görevimizdir de. Yine yalnızca koşullar gerekli kıldığı için de değil, bir ilkeye bağlı olmanın gereği olarak bu böyledir.

O halde buradaki devrimci savaşı geliştirmenin önünde hiçbir ideolojik, siyasal, askeri gerekçe yoktur. İlkesi de yoktur; pratik tavrı da olamaz. Tam tersine, bir halka, yine halkların kardeşliği ilkesine bağlı olmanın, özel savaş ve onun faşist ideolojik ve politik saldırılarına karşı durmanın gereği olarak; ister ideolojik, ister politik, ister pratik nedenlerle herkesin bir araya gelmek, birlikte olmak ve savaşmak doğrultusunda hakları ve görevleri vardır. Özel savaş istemiyorsa, onun dayandığı uluslararası ittifak istemiyorsa, varsın istemesin! Onlar halkımızın ve halklarımızın iyiliğini ne zaman istediler? Kendi çok sınırlı maddi çıkarları için halkların ölüm fermanına imza koyabilmekten, sonuna kadar halkların yok olmasına evet demekten başka neyin peşindeler? Eğer gerçek böyleyse, bunlara karşı bizim de sonuna kadar ister stratejik, ister taktik, ister ideolojik, ister siyasi haklarımızın gereğini yapmak için birleşmek, dayanışma içinde olmak, savaşı çok yönlü geliştirmek, bunun için her şeyi ortaya koymak gibi soylu görevlerimiz vardır. Kaldı ki gereklerinin mutlaka yerine getirilmesinin zorunlu olduğu görevlerimize bağlı olmaktan başka hangi tutumumuz doğru olabilir; başka hangi tavra bağlı kalınabilir?

Kürdistan halkının temel ulusal-demokratik ve birlik taleplerinin de ötesinde, bugün anti-emperyalist olduğunu söyleyen İran İslam devleti var, hatta bir Irak rejimi var. Eğer bunlar dediklerinde samimilerse, onların da Kürdistan'ın bu parçasında yürütülecek devrimci savaşa karşıt değil, destek olmaları gerekir. Dolayısıyla bu rejimlerin de gerçek niteliklerini anlamak için, onları da bu devrimci savaşa destek olmaya çağırmak gerekir. Madem bölgeyi emperyalizmin, siyonizmin etkisinden çıkarmak, en azından zayıflatmak istiyorlar, o zaman gelsinler Kürdistan'daki bu devrimci savaşı desteklesinler, diyeceğiz. Ve bu devrimci savaşın sonucunda bir iktidar kurma olanağı var. Kim buna karşı durabilir? Irak'ın bütünlüğü mü bozuluyor? Hayır, biz Irak için burayı çok iyi bir demokratik birleştirme üssü haline getirebiliriz. Demokratik Irak'ı isteyenler de, buradaki Kürt iktidarlaşmasını sonuna kadar desteklemek durumundadırlar. Burada azınlıklar var; Türkmenler, Asuriler, çeşitli din ve mezhepten olanlar var. Onların demokratik bir federasyonu Irak'ın birliği için neden çok güçlü bir dayanak olmasın? Hatta bu, Araplar için de neden güçlü bir demokratik dayanak olarak düşünülmesin? Eğer tutarlılıkları varsa, desteklemek zorundadırlar. İran sonuna kadar anti-emperyalist, anti-siyonist mücadeleden bahsediyor. İşte bunun en somut tarzda gerçekleştirilebileceği alan, demokratik bir Kürdistan federasyonudur. Sonuna kadar desteklenmek zorundadır.

> Güney'de yüzbinlerce boş genç var. Bir an önce bunları ideolojik ve politik çalışmalarla dağlara ve dağlardaki kamplara doldurmak gerekir. Ben tek başıma burada, neredeyse yirmi bin kişiye eğitim verdim. Orada binlerce kadro var. Herkes bir ordu seferberliği içine girsin.

Dikkat edilirse ayrı bir Kürt devleti demiyorum, bir Kürdistan federasyonu; bütün bölge halklarının ulusal bağımsızlıklarına ve demokrasilerine hizmet edecek bir eşitlik ve özgürlük federasyonu diyorum. Acem mi birleşmek istiyor, al sana bir demokratik birleşme modeli; Arap mı birleşmek istiyor; al sana bir Kürt federasyon modeli. Daha ne isteyebilirler? O halde söz konusu olan bölge halklarının enternasyonalist dayanışması için hiçbir endişe duymadan kendi kurtuluşları için sonuna kadar destekleyecekleri bir devrimci savaş ve onun iktidar modelidir. Dolayısıyla Güney Kürdistan'daki devrimci savaş ve halk federasyonuna, olumsuz hiçbir gerekçe göstermeksizin her devrimcinin (dünya enternasyonalistleri için de aynı ölçüler geçerlidir) böyle kilit bir rol oynayan, çözümlendiğinde bütün halkların kurtuluşuna büyük bir ivme kazandıracak olan bu adıma güç vermesi gerekir. Güç vermezlerse ne olur? Şovenizmin kurbanları olarak kaybederler. Savundukları ilkelerin yabancısı olurlar. Anti-emperyalizmin, anti-siyonizmin ancak lafazanlık temsilcisi oldukları ortaya çıkar. Yine demokratik lafazanlıkla kendilerini aldattıkları açığa çıkar. Halbuki bunların en acil ve en ger-

çekleşebilir olan yolu, devrimci bir savaşa girişmek ve onun iktidarını hızla kurmaktır. Irak'taki mevcut rejim bile, eğer kendisini ambargodan acilen kurtarmak istiyorsa, bütün Irak halkına bir çözüm bulmak istiyorsa, bu adımı desteklemesi lazım. İran da, şimdi ambargoyla karşı karşıya kalarak sıkışmıştır. Yol almak istiyorsa, bir pencere olarak, bir gelişme yolu olarak buradaki mücadeleyi desteklemesi lazım. Hele Türkiye'nin bütün anti-faşist devrimcilerinin ve Suriye'nin de desteklemesi lazım. Politikalarının doğal bir sonucu bu olmak durumundadır.

Tarih PKK'nin güçlü müdahalesini emrediyor

Eğer tüm bunlar doğruysa, geriye şu kalıyor: En iddialı konuşan PKK önderliği olarak ne yapabiliriz? Ne yapmalıyız? Nasıl

> Koşullar son derece elverişlidir. Bir iktidarsızlık durumu, muazzam bir siyasal boşluk var. Çok iyi biliyoruz ki, böyle bir siyasal boşluk Rus Çarlığı döneminde de oldu. Büyük Ekim Devrimi bu boşlukta doğdu ve dünyayı etkiledi. Birçok ülkede böylesi savaş süreçleri boşluk doğurur ve devrimler böylece doğar.

yapmalıyız? Ben yıllardır değerlendirmeler geliştiriyorum. Önderlik olarak benim tutumumda en ufak bir yetersiz yaklaşım gösterilemez. Biz bir nolu sorumlu güç olarak burada iğne ucu kadar bile bir devrimci gelişme fırsatı ortaya çıktığında değerlendirmek istedik. Tek başımıza girdik; mevcut güçlerle ilişkiye girerek bunu sağlamak istedik. Hatta olası her yeni gelişmede derin bir durum değerlendirmesi yaparak kapsamlı yönelmek istedik. PKK'nin kadro gücünün bunun gereklerini yerine getirip getirmemesi ayrı bir sorun. Bunlar Kuzey'de de gereklerini yerine getirmediler. En rahat yerine getirilebilecek en hayati siyasal-askeri görevleri başaramıyorlar. Bu bir kadrolaşma sorunu, ordulaşma sorunudur. Genelde çözmeye çalışıyoruz. Ama Güney sorunu şimdi daha acil bir hat almış.

Güney Kürdistan'daki devrimci savaş, bunun askeri ve siyasal ordulaşması, PKK'den çok acil olarak bazı başarılı adımların, hem de çok kısa bir sürede atılmasını emrediyor. Ben 5. Kongremizden beri çok kapsamlı telefon, telsiz ve broşür iletişimleri biçiminde değerlendirmeler yaparak, buraya neden acil yüklenmemiz gerektiğini, hemen her gün temel bir taktik olarak işleyip durdum. En küçük bir fırsatı bile yoğunlukla değerlendirmemiz gerektiğini vurguladım. Yine sık sık buraya gelen dost topluluklar oldu. Onlarla bütün konuşmalarımızda "kendi devrimci mücadelenizi ve kısa süreli iktidara gelme hesaplarınızı yapın" dedim. Yine Çekiç Güç'e kaderini bağlamış güçlere de, "gelin bir halk federasyonu için halkı askeri ve siyasi olarak derinliğine örgütleyelim" dedim. Hatta "maddi ve manevi desteklerimizi sonuna kadar vermeye hazırız" dedim. Ancak sadece kaderini Çekiç Güç'e bağlamış olanlara değil, bizimkilere de yeterince laf anlattığımızı sanmıyorum.

Kadrolarımız devrimci yeteneksizlik, dar yaklaşım sonucu devrimci anın gerekli kıldığı pozisyonu tutturamama, yani (daha iyi anlayabilmeniz için söylüyorum) üç metreden boş kaleye gol atamama gibi bir hastalığı yaşıyorlar. Son çözümlemelerde aslında biz bunu da açığa çıkarmaya çalıştık. Neden bunlar bu kadar hastalıklı? Armut pişmiş hazır ağzına düşecek, alamıyor, koparamıyor. Çok ciddi bir iktidar olamama durumunu yaşıyorlar. İktidardan anladıklarını sanan en değme kadrolarımız belki biraz devrimci çalışmadan sıkılmışlar. Ki devrimci çalışmalar altın değerinde çalışmalardır; dağdaki ise daha da yüce bir çalışmadır. Bunlar gitmişler birkaç zengini bulmuşlar (oranın zengini de Allah'ın zavallısı durumunda); bir evde, bir ailede yatıp kalkmak, sigara tüttürmek ve biraz da çay yudumlamak sonuçta onlar için en acil devrimci çalışmadan daha değerli olmuş. Kuzey'den gelerek bütünüyle devrime açık bir kampımız var. Buradaki sıradan halktan insanlar bize rapor yazıyor, "bu belaları üzerimizden atın" diyorlar.

İşte böyleleri utanmadan, şu anda yoğunca üzerinde durduğumuz Güney devrimci çalışmalarımız içinde bulunuyorlar. Nasıl oluyor bir sigara dumanından vazgeçememek, bir çaydan, bilmem aile içi yaşamdan vazgeçememek? Belki bu siyasi değerlendirmelerin dozajı fazla ama ben bunu belirtmekten kendimi alıkoyamıyorum. Benim sultan gibi yaşam imkanlarım var ama yaşayamıyorum. Bırak sigarayı, çayı, şunu veya bunu, en leziz sofradan nefret ediyorum. Her gün kendime soruyorum ve "bana gerekli olan savaşı geliştirmektir" diyorum. Hücrelerim benden bunu istiyor. Hücrelerim diyor ki, "bizi savaş doyurur." Ama bizim o mankafalar, o ruhu düşkünler, o hücreleri çoktan çürümüş olanlar "bizi sigara dumanı doyurur, bizi bir lak-lak, bir acı çay tatmin eder" diyorlar. Yanlış anlamayın; ben bir çaya, bir sigaraya karşı değilim, hatta her gün en iyi yemekleri de yiyin; demek istediğim farklı bir şey. Altın gibi bir devrimci çalışmaya fazla ilgi yok. Onbeşbin kişilik halk tümüyle devrimin malı haline gelmiştir, istemesine rağmen gidip bir örgütleyeni yok. Bütün Güney halkı devrimci örgüt talep ediyor. Gidip birkaç aileye dayanarak halkın bu beklentilerine cevap vermiyorlar. Halbuki şu anda Güney halkına yapabileceğimiz en büyük iyilik, gerçekten PKK'yi temsil edebilecek beş-on kadro sunmaktır. Halk için yaşayan, halkın eğitim ve örgütlenmesine birincil düzeyde ağırlık veren beş-on kadro bugün tarihin seyrini değiştirebilir. Devrimci bir savaşın belki zaferini yaratabilir. Belki de yüzlerce yıl sonra bir halkın iktidara gelme, kurtulma imkanını yaratacak. Ama gözleri o kadar sığ, o kadar bireyci ve o kadar hastalıklı ki, görmek bile istemiyor. Ama bir sigaraya sarılıyor. Bir aile evi buldu mu ona sarılıyor.

Bu bir kader midir? Hayır. Bu bir düşkünlüktür, bu bir alçaklıktır. Bu görevlerine karşı saygısızlıktır, suçtur. Biz şimdi bunu yaşıyoruz. Ben de burada faaliyet yürütüyorum. Burası bizim iktidarlaşma alanımız değil, misafir olarak buradayız. Ama devrimci eğitim ve örgütlenmeyi görüyorsunuz. Kaldı ki, benim yapmama da fazla gerek yok, ben rolümü mezarda da olsa yerine getiririm. Fakat sizler ki hiçbir devrimci çalışmayla tanışmamışsınız, o zaman neden gereklerini yerine getirmek aklınıza gelmiyor? Neden bu halktan sıkılıyorsunuz? Devrim geri halklarla yapılır, savaş devrime en çok ihtiyacı olan halklarla yürütülür. Neden halktan kaçıyorsunuz? Karnı doymuş zengin, devrime engeldir. Dolayısıyla ben buna ancak devrim aleyhtarı ilişki derim. Siz nasıl böyle yaşamaya tenezzül ediyorsunuz, canınız neden böyle yaşam istiyor? Bu yaşamı bulamadınız mı? Halktan yana olmak, biraz yurtsever olmak, doğruyu yapmanız için yeterli değil mi?

Gerçekten neyi yaşamak istediğinizi sormaktan kendimi alamıyorum. Haydi anladık, kaderini emperyalistlere, devrimi basit bir keyfine ve şahsi çıkarlarına bağlayanlar nasıl yaşayacaklarını zaten biliyorlar. Onlar iyi yerler, iyi içerler. Ama siz halk çocuklarısınız, yoksul halkın siyasetini yürütüyorsunuz. Parti ilkelerine bağlısınız. Kaldı ki yakıcı bir savaş gerçeği var; günlük olarak onu yaşıyorsunuz. Bunu neden gözardı edeceksiniz? Ağa-babalığa, eski peşmerge ağalığına, geleneklere özenti duymak, ondan da aşağı, beterin beteri zavallılıktır bu. Güney kampları denilince hastalar akla geliyor. Kafası karışmış, psikolojisi altüst olmuş sözümona PKK'liler akla geliyor; utanç verici bir durum bu. Fırsat bulursa bir eski ağa taslağı, fırsat bulmazsa bunalır, yozlaşır, düşer.

Fırsatları görmeyenler için tarih "çok gafildi" diye yazacak

İşte özel savaş karşısında devrimci olamamanın, geri kalmanın aşağılık bir biçimi de demek ki saflarımızdaki bu yaklaşımdır. Bunun hiçbir anti-tezi de olamaz. Boşluk var, bütün tarihi koşullar "yürürsen başarırsın" diyor. Öyleyse neden yürümüyorsun? Ben bile yaptığım bu eğitimi, propagandayı ve örgütlenmeyi kendim için yetersiz buluyorum. Sen neden görevlerine karşı oralı bile olmuyorsun? O dağların doruklarında neden bir eğitim kampını geliştiremiyorsun? Halkın bütün köyleri, şehirleri bomboştur, neden eğitip örgütlemiyorsun? Partinin binbir emekle eline verdiği birkaç kuruş parayı, yetkiyi ve hatta kazandırdığı söylemi bile ya çok kötü kullanıyorsun, ya da hiç kullanmıyorsun.

İşte tarih bu kişilikler için "çok gafildiler ve ihanetten daha kötü işlerin sahibi oldular" der. Günü geldiğinde bunlar için saygıya da, hürmete de yer yoktur. İyi niyetliymiş, devrim için yaşamış! Yalan! Dedik ya, bir gafildir o. Devrimci odur ki, sadece boşluğu doldurmaz; ortaya boşluğu çıkarmak için düzeni yıkar, hem de çelikten duvarları sökerek. Sen hazır bir boşluğu doldurmazsan, neyin devrimcisi olabilirsin? Herkesin bu soruyu kendine yakıcı bir biçimde sorması lazım. Genelde bütün devrimci sahalar için, özelde çok yakıcı bir hal alan Güney Kürdistan devrimci çalışmaları için kendini tanımlamak zor mu? Bu ana çerçeve içinde sunduğum gerçekleri görmek zor mu? Devrimci militanın özelliğini yakalamak zor mu? Değilse, o halde ne güne duruyorsunuz? Eğer buna da "canımız çekmiyor, gücümüz yetmiyor" diyorsanız, "ulan çekil sünepe" diyeceğim, "sen ancak bir soytarı olabilirsin!" Bilmem "partinin yetkilerini kullanacağım, partinin kazandırdığı bazı olanaklar var, onlar üzerinde yaşayacağım" demenin devrimdeki adı, kelleyi koltuğa almaktır. Bu en aşağılık suç durumunu ifade eder. Kendini daha da örtbas etmek için bir daha "hastayım, psikolojik dengelerim bozuldu" numarasını uydurursan, bu, suçunun iki kat daha artması demektir. Bu gibilerin değil devrim süreçlerinde, normal toplumsal süreçlerde bile yaşamaya hakları yoktur. Bunları ya hastaneye, ya da tımarhaneye atarlar. Çok garip; birçok hastanelik ya da tımarhanelik tipler PKK'nin yetkileri adı altında kendini bize dayatmış gidiyor.

Benim sözümona yardımcılarım var. Bağırıp çağırıyorum her gün: Neden fethedemiyorsunuz? Düşmanın özel savaşından, Çekiç Güç'ünden veya işbirlikçilerinden on kat daha fazla hastalarımız engeldir. Ben bu ilk saydıklarımı hiç de engel olarak görmüyorum, hatta varlıkları bizim için yardımcılıktır. Taktik açıdan böyledir. Asıl engel, yetkiyi böyle kötüye kullanan, partinin savaş imkanlarını değerlendirmeyen düşkün komutan veya sözümona militandır. Şimdi suç bunlardadır. Bir devrim ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, çabasız gerçekleştiremezsin; bir meyveyi ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, elini vurup çırpmadıkça düşüremezsin. Yine hiçbir lokmayı alarak ağzına koyup çiğnemeden, ne lezzetinden anlarsın, ne de midene indirebilirsin. Şimdi bizimkilerin yıllardan beri bana dayattıkları şudur: Pişir, düşür, ağzıma koy; bir de adıma çiğne, ondan sonra da kendiliğinden midemize insin!

İşte PKK içindeki kadronun hali budur. Yıllardır söyledim; belki dişleri çıkmamıştır, belki elleri fazla uzanıp alamıyor. Hele ben koparayım, ağzına koyayım, hatta biraz da ezeyim ki kendiliğinden insin midesine. Yaşları otuzu geçti, eğer hala kesici dişe, koparıcı ele kavuşamamışlarsa, bunlar hasta. Yok, hasta olmadıklarını iddia ediyorlarsa, işte "devrim meyvesini kopar" diyorum. Devrim, bir halk için en değerli meyvedir. Bununla bütün halklar doyar, bununla tarih doyar, bununla gelecekte güzel yaşamın bütün olanakları elde edilir. Bütün bunlara rağmen "hiç anlayamıyoruz", yine "çok hastayız, çok perişan durumdayız" diyorsan, o zaman git, kendini kör kuyuya mı, Zap suyuna mı, Dicle'ye mi atarsın, ne yaparsan yap, ama çıkma karşımıza! Benim, en azından bu çerçeve içinde "yaşamaya varım" diyen birkaç devrimciye ihtiyacım var. Yok, "ortam öyle alışmış, herkes herkesin kuyusunu kazıyor, düşürmeye çalışıyor" diyorsan, açık söyleyeyim, içimizde de olsa, benim bunlarla ilgim-ilişkim olamaz. Taktik icabı belki şöyle veya böyle davranırım ama, hiç kimse benden bunlar için merhamet beklemesin, saygı veya sevgi de beklemesin. Hayır, benden her şey istenebilir ama parti içinde böyle aşağılık durumlara göz yummamı, özellikle militan görevler karşısında böyle kişiliklerin taleplerine cevap vermemi isteyemezsiniz. Çünkü biz eğer militanın pozisyonunu böyle karıştırırsak, temelden kaybetmiş oluruz.

Bizimkilerin de karıştırdıkları budur. Bunlar küçük-burjuvazinin soysuzlaştırma, düşürme çabalarıdır. Bugün sınıf mücadelesine çok hazır bir devrimci durumu lehimize çevirmemek için ortamı toz-bulanık kılıyorlar. Kesinlikle bunu kasıtlı yapıyorlar demiyorum; çoğu da iyi niyetli ve gözükara PKK'lidir. Ama yine de çok hazır, mutlak yerine getirilmesi gereken görevlere karşı, özellikle Güney Kürdistan'da çok olgunlaşan devrimci savaş ve iktidar görevlerine karşı kadronun yaygınca yaşamaya çalıştığı, küçük-burjuvazinin bu yönlü bir ruh halidir, gelişmelere toz-bulanık bakma durumudur. Bu çok laçka bir ilişki ve örgüt anlayışıdır. Bu duruma bir an önce son vermek gerekiyor. Umarım sorun yeterince ortaya konulmuş ve çözüm konusunda da militan bir çalışmanın hangi tarzda yerine getirileceği açığa kavuşmuştur.

Önderlik; zafer kazanmış, halka mal olmuş tarzından taviz veremez

Devrimci devrim için vardır. Devrim görevlerinin büyüğü, küçüğü olmaz. İdeolojik, askeri, siyasi görevler her zaman vardır. Biz ortaya çıktığımızda, devrimi iki sözcükle başlattık. Bugün ben çok kapsamlı bir halk savaşını yönetmeye çalışıyorum. Bende egemen olan aynı pozisyon, aynı tavır, aynı yüklenme ve aynı koparma tarzıdır. Değişmemiştir; değişmişse de bu ilerleme ve keskinleştirme temelinde olmuştur. Ortamlar ne kadar olgun, koşullar ne kadar gelişkin olursa, benim devrimci hamlem de o kadar ivme kazanmıştır. Gerileme, olanakların üstüne yatma yönünde en küçük bir emare bile benim militanlığım için söz konusu değildir. Bu, devrimci halk önderliğidir. Ben çok açık ortadayım. Görüyorsunuz, bir çırpıda berrak stratejik, taktik düşünme, kendini pratiğin bütün hazırlıklarına katma, tetikte bir mevzilenme vb. hepsi bende anı anına vardır. Bizi izleme iddiasında olanlar, önderlik gerçeğimize bağlı olduklarını söyleyenler, tempo ve tarz konusunda asgari bir paralelliği yakalamalıdırlar. Lafla olmaz, kendini kandırmakla olmaz. Önderlik; parti, tempo, üslup demektir. Yaşama gücünü devrim için tetikte ve her sorunu çözecek kadar diri tutmaktır. Gerisi ikiyüzlülüktür ve bizim de bunlara karnımız toktur.

Siz bu temel devrimci özelliklerle yaşayın, diğer bütün bağlılıklar sizin olsun; hürmetler, sevgiler, saygılar hepsi sizin olsun! Ben hiçbir şey istemiyorum. Yeter ki, bir devrimci olarak görevlerinize bağlı kalın. Yok "ne de olsa biz böyle büyütülmüşüz, eh işte, biraz devrim için çalışırız, biraz kendimiz için yaşarız, biraz şöyle, biraz böyle" diyorsan, git onu her yerde sat veya satabilirsin, ama burada bu kişiliği satamazsın. Açıktır yani, ne kimseye "gelin benimle devrimci çalışma yapın" diye ricada bulunuyorum, ne kandırmacılığım vardır, ne de zorakiliğim. Sonuna kadar gönüllülük temelinde gelen sizlersiniz. Hem de ısrarla. O zaman kendinizle çelişmeyin. İstediğiniz şeyin niceliği, niteliği konusunda doğru bir anlayışa ve bu anlayışla yürüme sözünüze bağlı kalın diyorum. Unutmayın ki "önderlik" diye siz geliyorsunuz. Ben kendimi size "önderlik" diye dayatmıyorum. Ben her za-

> Bu güçlerin diplomatik ilişkiler adı altında yıllardan beri girdikleri ilişkiler var. Sömürgeci devletlerle bile mutlak vazgeçmeyecekleri, hatta gırtlaklarına kadar battıkları ilişkiler var. Bunları bir çırpıda bir tarafa bırakmazlar. Çıkarları için her türlü güce yalvarmaya ve onlarla uzlaşmaya da demeyeceğim, emirlerine girmeye son derece açıklar.

man emekçi bir çalışan olarak çabalarımı ve iddialarımı sürdürüyorum. Bana yakıştırılan adlar dışımdandır. Ama özüm; çalışma gücümdür, çalışma tarzımdır, tempo ve üslubumdur. Yani kendimi var etme gerekçelerimdir. Bu kişilikten taviz vermemi isteyemezsin, bunu ancak düşman yapar. Hele bir de beni önderlik seviyesine çıkartmışsanız ve benden önderlik istiyorsanız, “gel uzlaşalım, gel kendi sınıf tarzlarımızı paylaşalım, yaşam tarzlarımızı, alışkanlıklarımızı, her şeyimizi paylaşalım” diyemezsiniz. Hayır, önderlik zafer kazanmış, halka mal olmuş tarzından taviz veremez, verirse o en büyük kötülüğü halkına yapıyor demektir. Varsa bir ideolojisi, siyasi çizgisi, ona da bu kötülüğü yapıyor demektir.

Siz bilmeden bunu istiyorsunuz. Ben çok olağanüstü ölçülerde sizin özlemlerinize, çok geri olan konumlarınıza, eğitiminize, örgütlenmenize ve savaşçılığınızın gelişmesine ilgi gösteriyorum, büyük destek veriyorum. Sizin anlayamadığınız bu. Siz karşılığında daha fazla mutlak yenilgiye açık, her tür kaybetmeye, saygısızlığa, sevgisizliğe veya savaşsızlığa, mücadelesizliğe açık olan hastalıklı kişiliğe onay istiyorsunuz. Ne yaparsanız yapın, karşıma geçin çatır-çatır savaş verin, ama böyle istemlerle yaklaşmayın. Anlayın; ben açıkça kimseyi de kovmam. Buraya ajan gelir, onunla da çok yerinde ilişki kurmaya çalışırım. Ama bu böyledir diye, herhalde iğne ucu kadar da olsa bir açık bırakacak değilim. Nitekim pratiğimiz öyledir.

Güney'de ordulaşma seferberliğini başlatacağız

Özellikle biraz da bizim uzağımızda ve daha çok da bu Güney parçasında ortaya çıkan önderlikle oynamaya son vermek gerekiyor. Güney'deki devrimci savaş başka hiçbir tarzda geliştirilemez. Dolayısıyla oradaki o çok çürüme durumlarına son verilemez. Olası bir halk iktidarına ulaşılamaz ve sonuçta herkes en kötü biçimde kaybeder. Eğer “bu temel çalışma tarzını anladık, esas alacağız” diyorsanız, o zaman yerine getirilmesi ve çok kısa bir zaman süresine yayılması gereken güncel işlerimiz var. Nedir bu? İdeolojik bir merkez olmak. Kürdistan'da bunun olanakları oldukça artmıştır. Şimdi diyelim ki gazete de çıkarılıyor, radyosu da var, televizyonu da var. İstenildiği kadar kitap ve broşür çıkarılabilir. Bizim bütün değerlendirmelerimiz hızla tercüme edilip halka taşırılabilir ve hepsi büyük bir ideolojik gelişmeye yol açabilir. İstendiği kadar bunun kadrosu, yine maddi imkanlar var.

Halk muazzam eğitim ve örgütlülük istiyor. Kim yapar? Kadrolar. Erkeği ve kadınıyla yüzlerce kadromuz var. Güney halkının bu geri sosyal-aile yapısını da göz önüne getirerek, yine hızla büyük devrimci taleplerini, özlemlerini gerçekleştirmeyi de esas alarak, yüzlerce kol örgütlenmeli ve komite oluşturarak yayılmalıyız. Unutmayın, siyasal örgütlenmeyi ve eğitimi önleyecek bir devlet yok. Engel sadece bizim kadroların zaaflarıdır. Eğer bu yetmezlikler, bu çalışma tarzının doğruluğunu yakalamakla giderilirse, çok kısa bir süre içinde bu yüzlerce kadro gereken yerde temsilcilik, gereken yerde komite düzeni kurabilir ve çok kısa bir örgütsel kampanya döneminde Güney halkını, doğru örgütsel işleyiş esaslarına bağlı kalarak devrimci savaş gereklerine göre rahatça örgütleyebilir. Ben aylarca demiyorum, birkaç ay bile fazladır bunun için. En azından halkın yarısını, birkaç aylık eğitsel-örgütsel bir kampanyayla siyasal ordulaşmaya tabi tutmak imkansız değildir.

Koşullar son derece uygun ve bu sorumluluk kadroyu bekliyor. Bu, askeri bir görev olarak da hayatidir. Güney Kürdistan'da askeri güç olunmadan, kalıcı hiçbir ciddi ideolojik-politik gelişmeye yol açılamaz. Orada gücün oranında konuşma durumun vardır. Evet, ideoloji-politika esastır, ama Güney gerçeğinde bu ancak askeri güçle birleştirildiğinde bir anlam ifade edebilir. Buranın özgünlükleri bunu şart kılıyor. Dolayısıyla askerileşme için bütün dağlık alanlar karargah halindedir, eğitim kampları biçimindedir. Bugün dünyada özgürlük ordularının dış etkilerden ve emperyalizmin etkilerinden en büyük oranda özgür kalınarak gerçekleştirileceği yer Güney Kürdistan'ın dağlık sahalarıdır. Ve hepsinin de partimiz tarafından az çok tutulduğunu biliyoruz. Geriye kalan nedir? Gerisi hızlı bir eğitime, askeri kişiliği özümsetmeye ve örgütlemeye, kısaca ordulaşmaya girişmektir. Güney'de yüzbinlerce boş genç var. Bir an önce bunları ideolojik ve politik çalışmalarla dağlara ve dağlardaki kamplara doldurmak gerekir. Ben tek başıma burada, neredeyse yirmi bin kişiye eğitim verdim. Orada binlerce kadro var. Herkes bir ordu seferberliği içine girsin. Hatta o kadar da örgüt var, çağrı üstüne çağrı yapın. PKK'nin etkinliği şu an zirvede, Güney Savaşı sonrası zaten alabildiğine bir açılma imkanı var. O insanları grup grup çıkarın. Yaratıcı yöntemlere başvurun. İyi bir asker olmak ve çok kısa bir sürede bütün Güney'e yetecek bir askeri ordu yaratma doğrultusunda çalışın.

Güney Kürdistan sahası, askeri görevlerin en kolay gerçekleştirilebileceği bir sahadır. Kaldı ki, öyle ciddi askeri bir güçle vurulmayacak hedef de yoktur. Zaten şu anda belki birkaç cılız hedef vardır. Irak ordusu gelmiyor. Gelirse göreceği vardır diyelim. Çekiç Güç'ün kuvveti birkaç yüz kişiliktir. Ona bağlı güçler var, fakat onların da halk ordusu üzerine geleceklerini sanmıyorum. Gelirlerse görecekleri vardır. Gelirler mi? Bir ihtimal. Direnebilir miyiz? Tabii ki direnebiliriz. 1992'de bile bunlara karşı direndik, şimdi mi direnemeyeceğiz? Kaldı ki halk, bunları pek de destekleyecek durumda değil. Üstelik, bunların karşı çıkmaları değil, bizi destekleme durumları olabilecektir. Bunların da artık temel çelişkiyi anladıkları kanısındayız. Aralarındaki çatışmayı durdururlar, temel çelişkiye göre düzenlenirler. Bu da özel savaşa karşı savaşmalarıyla mümkündür. Bunu dayatırız. İkna ile gelirlerse iknayla olmazsa başka yöntemlerle başarırız. Yani bunlar daha şimdiden askeri olarak birer yedek güç durumundadır. Engel bile olamazlar. Olurlarsa taktik manevra imkanı var. Devrime hizmet edeni tutar, etmeyene karşı tavır alırız. Halkla birleşiriz, gerekirse hepsini tecrit ederiz. Yine komşu devletlerin çelişkileri var. O çelişkileri kullanırız, yine başarırız. Çare tükenmiş değildir. Yeter ki devrimci taktikten, savaş taktiklerinden anlayalım. Kaldı ki, biz Kuzey'de de devrimci savaşı sürdürüyoruz. Oraya da dayanarak Güney'i geliştiririz. Güney'de zorlanırsak, Kuzey'e geçeriz.

Güney Kürdistan'ı Güney Vietnam'a çevireceğiz

Bunların hepsi manevra imkanlarıdır. O halde böyle hızla somut durumu, onun boşluğunu değerlendiren ideolojik, siyasi, askeri ve özellikle eğitsel-örgütsel toparlanmayı sağlarsak, biz hem devrimci savaşı çok iyi geliştiririz, hem de iktidar oluruz. Bunun için altı ay bile fazladır. Altı aylık bir planlama dahilinde bir federasyon tarzı üzerinde yoğunlaşılır. Onun siyasal ordulaşması, cepheleşmesi zaten var. Resmi bir parlamento seçilebilir mi? Gerekirse seçilir. Hükümet mi gerekiyor? Gerekirse kurulur. Eski meclis var, eski federe hükümet var. Ona alternatif kurulur. Onlar resmi olsun, biz fiili olanını kurarız. Çünkü onlar boşluğu doldurmak şurada kalsın habire boşluğu derinleştiriyorlar. Gerekli olan, gerçek bir halk meclisi ve onun hükümetidir. Bunu geliştiririz. Koşullar resmen elvermezse, fiilen geliştiririz. Bütünüyle Güney halkı içinde geliştiremiyorsak, ikili geliştiririz. Onlar iktidarsa, biz de iktidarız. ittifaka gelirlerse tek iktidar, gelmezlerse ikili iktidar, üçlü iktidar. Bunların hepsi de alternatiftir.

Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde, demek ki Güney'de devrimci savaşın üzerine yürümeliyiz. Çok zengin taktiklerle; ideolojik, siyasal, eğitsel, örgütsel, askeri tarzda savaşmalıyız. Gerektiğinde tek başına, gerektiğinde üçlü iktidar odakları biçiminde iktidar boşluğunu görmeliyiz. Yine zengin bir anlayışla giderek iktidarlaşmaya doğru adımlar da atmalıyız. Bu belli bir süre dahilinde neyi gösterecektir? Bölge dengesinin değiştiğini; başta Irak'ın dengesi olmak üzere Kürdistan için dengelerin değiştiğini gösterecektir. Bu denge değişirse yeni dostlar ve yeni düşmanlar çıkar. Dostlarımızın da sayısı artabilir, düşmanlarımızın da, yeni taktiklere gereksinim doğabilir. Bir devletle daha iyi ilişkiler geliştirirken birini de karşımıza alırız. A yerine B geçer, B yerine C geçer. Bu somut durumun tahliline bağlıdır.

Bir federasyon mu olduk. Eşitlik ve özgürlük temelinde bölge halklarıyla birleşmek istiyoruz, diyeceğiz. Irak halkı mı birleşmek istiyor, buyursun birleşelim. Bunu destekleyen devlet mi var, varsın desteklesin. Karşı çıkan mı var, halk ordumuz kurulmuştur, üzerine gideriz. TC, ordusuyla tekrar mı gelir, gelsin. Nihai hesaplaşma için, bir ikinci Güney Vietnam'ı da Kürdistan'da gerçekleştirmiş oluruz. Gerçek veya olası gelişmeler biraz da bunu gösteriyor. Kuzey Vietnam küçük bir parçaydı ve iktidar geçiciydi. Daha çok da Güney Savaşı için kullanıldı. Ama Güney'de verilen tayin edici savaş, Vietnam'ın tümünü kurtuluşa götürdü. TC, bilinen tarihi, sosyal, siyasal nedenlerden ötürü Kuzey'i sonuna kadar tek başımıza kurtarmamıza fırsat vermeyebilir. Kuzey'i Kürdistan'dan ayrı tutabilir. Gelişmeler bunu gösteriyor. Kuzey'i ayrı tutmak isteyecektir, evet, ama bizim devrimcilerin de taktikleri vardır. TC'yi parçalı kılarak, Güneydeki federasyonun üzerine çekerek, kendi deyişleriyle “batağa biraz daha batırarak” Kuzey Kürdistan'ı da, Türkiye'yi de neden kurtuluşa götürmeyelim? Daha şimdiden, bu devrimci taktik TC'yi tir-tir titretiyor. Gerçekten gelmesini isterdik. Gelmesi gelmemesinden iyidir. Gelmemesi de, gelmesinden iyidir. Gelmezse işimizi yürütürüz, gelirse bütün Kuzey'i, bütün Türkiye'yi de ondan kurtarırız. TC'yi böyle bir çıkmazın içine sokmuşuz. Devrimci taktikler yaratıcıdır. Ve en yaratıcı taktiklerimizden birisi, Güney Kürdistan'a yönelik bu devrimci savaş ve iktidar taktiğimiz olabilir. Ardından, eğer başarı sürdürülürse, büyük bir devrimci odak olarak tarihi rolünü oynayabilir. İşte Filistin devrimi zor bela bir takım kazanımlar elde etti, başaramadı. Hatta Ortadoğu'daki ilerici yönetimler fazla başaramadılar. Ama Kürdistan devrimi hepsine yetecek kadar başarabilir.

Biz parti olarak kuruluşumuz üzerine her zaman şunu söyledik: Mezopotamya dedik, uygarlığın beşiğidir. İnsanlık burada toplumsallaşmayla, uygarlaşmayla tanışarak gelişme yoluna girdi. Sınıflı toplum burada başladı. Neden ikinci büyük eşitlik ve özgürlük temelinde bir gelişmeyi tekrar bu Mezopotamya'da, tekrar bu Zağrosların eteklerinde başlatıp başarmayalım? Bunun kadar heyecan verici bir devrim daha düşünülebilir mi? Ve bizim halkımız ve Ortadoğu halkları gibi emperyalizm karşısında gerilikleri nedeniyle düşmüş, cüceleşmiş halklar gerçeğine karşı her yönlü büyümeyi, hem tarihlerine, hem uygarlıklarına yaraşır bir biçimde büyük eşitlik ve özgürlük iddialarına uygun yeni bir başlangıcı gerçekleştirmek için bu kutsal toprakları, bu insanlık beşiğini o soylu heyecanla neden bir daha değerlendirmeyelim? Onun savaşımını neden vermeyelim? Neden bu savaşımın yeni insanını ve yeni toplumunu kurmayalım?

Görüyorsunuz, bugün bu dünyada, bundan daha heyecan verici bir düşünce olmadığı gibi, bu düşüncenin ürün vermesi için de böylesine olgun, elverişli topraklar ve hazır insanlar yoktur. Her şey bizi bu topraklarda büyük bir coşkuyla insanları eğitmeye, örgütlemeye, savaştırmaya ve mutlak muhtaç oldukları, özlem ve heyecanını belki de bin yıllardır yüreklerinde, hayallerinde düşünüp duydukları bu büyük kurtuluşa sevketmeye zorluyor. Bu hedefler doğrultusunda sınırlı bir başarı bile, bir insanı ömür boyu yaşatmaya yetiyor.

Bizim çağrımız; tekrar bu temelde devrimci görevlerimizin üzerine gitmek ve özellikle yakıcı bir hal alan Mezopotamya'nın ve Güney Kürdistan'ın bu bereketli topraklarına ve ancak devrimle kurtulabilecek insanlarına devrimi taşırmak, onun savaşımını vermek ve kazanmak

Büyük bir iktidar boşluğu var. Çok zayıf güçlerin, iç ve dış güçlerin denetimi var. Halk çok zor bir durumu yaşıyor ve ulusal-demokratik talepleri etrafında örgütlenmiş değildir. Ve bu anlamda, yaşanan bir iktidar boşluğu ile birlikte bir kaos durumu söz konusudur. Devrimci savaş ve iktidar sorunu çözümlenmek isteniyorsa, bu tablodan çıkarılabilecek sonuçlar son derece açıktır: Buraya hızla bir devrimci savaşı dayatmak ve yine bu iktidar boşluğunu çok hızlı bir biçimde gidermek. İşte en önemli sonuç ve dayanılması gereken tez budur.

Filistin'deki son gelişmeler
Emperyalist politikaların iflasıdır

Ortadoğu bir çelişkiler yumağı, adeta çözülmesi imkansız "**Gordias Düğümü**"dür. Ama düğüm, en çok körleştiği, çelişkinin en çok karmaşıklaştığı noktada çoğu zaman İskendervari bir kılıç darbesiyle kesilip çözülmüştür. İsrail devletinin kurulması, Irak'ın Kuveyt'e, emperyalizmin Irak'a saldırması biraz bu türden kılıç darbesiyle düğümleri çözme yöntemidir. Ancak çelişkiler doğru devrimci tarzda değil de, gerici tarzda çözüldüğünden kendisiyle birlikte eskisinden daha karmaşık sorunlar ve çelişkiler doğurmuşlardır. Bugün İsrail-Filistin, Irak-emperyalizm arasında ve buna bağlı olarak oluşan bir dizi sorun yeni çelişkiler ağını ortaya çıkarmıştır. Ortadoğu'da dengeler son derece karışık-girintili ve çok yönlüdür. Bütün toplumsal olaylar ve olgular gelişmeye ve sorunlar basitten karmaşığa doğru birbirine bağlı olarak biçimleniyor. Dominonun bir taşının düşmesi, diğer bütün taşları etkiliyor. Filistin sorunu Kürdistan sorunu, İran, Irak, Libya, Suriye, Türkiye vb. ülkelerin sorunları, dolaylı dolaysız birbirine bağlıdır. Herhangi bir ülkedeki toplumsal gelişmeler emperyalistleri, devrimci güçleri ve tüm bölge devletlerini çeşitli biçimlerde etkilemektedir. İşte Ortadoğu bu yönüyle bir çelişkiler yumağıdır. Emperyalist sömürgecilik ile ezilen-sömürülen halklar, siyonizmle Arap milliyetçiliği, burjuvaziyle proletarya, Sunnilikle Şialık, Müslümanlıkla Hıristiyanlık vb. bir dizi çelişki, çatışma, uzlaşma bulunmaktadır. Bu politika da son derece çok yönlü, hassas ilişkilere, ittifaklara yol açıyor. Güçler arasındaki dengeye bağlı olarak ilişkiler ve ittifaklar oynaklaşıyor, değişiyor.

Ortadoğu'nun toplumsal yapısı da böyledir. Bir yandan, bin yıllara dayanan kökleşmiş feodal değer yargıları, katı gelenek ve görenekler, diğer yandan bunlarla tam bir çelişki içinde olan devrimci-demokratik ulusal gelişmeler ve bunların yarattığı mücadele-direniş anlayışı, bunların dayandığı sınıfsal-ulusal zemin... Diğer yandan kapitalizmin çok gerici, ucube tarzda buraya taşırılması... Çarpık, yoz, yabancılaştırıcı kapitalist yaşam biçimi.

Nereden bakılırsa bakılsın her yönüyle Ortadoğu bir çelişkiler yumağıdır. Halklar arasında suni olarak yaratılan çelişki ve çatışmalardan tutalım da, sınıf gerçekliği üzerinde biçimlenen çelişki, çatışma, uzlaşma, birleşme ve ayrılma noktalarına kadar hepsinin kaynaklandığı tarihsel toplumsal nedenler... Böyle bir alanda doğru devrimci bir politika geliştirmek sağlam temellere dayanan sınıfsal partisini yaratmakla mümkündür. Kendisini doğru konumlandırmayan bir güç bu ortamda yok olmak durumundadır. Ortadoğu özünde bir halklar hapishanesidir. Örgütlenmeyen, bir güç haline gelemeyen bir halk bu sahada yenilmek, köle kalmak durumundadır.

Emperyalizmin Ortadoğu üzerindeki hesapları eskilere dayanmakla birlikte çok yönlüdür. Eskiden beri Batılı kapitalist devletlerin en çok üzerinde oynadığı, denetim ve hakimiyet sağlamaya çalıştığı bir alandır. Reel sosyalizm döneminde de, emperyalizm ve SSCB bu alanda etkinlik kurmak için adeta birbirleriyle yarış halindeydiler. Bütün bunların nedeni Ortadoğu'nun zengin petrol ve maden yataklarına sahip olması, askeri ve siyasi açıdan jeopolitik bir konum arzetmesidir. Özellikle İsrail devletinin suni olarak kurulması, İsrail-Filistin savaşının bölgede yıllarca temel güncel sorun olmasının ardından hem reel sosyalizm, hem de emperyalizm İsrail-Filistin şahsında bölge üzerinde etkinlik ve denetim kurma savaşına giriştiler. Sonuçta bölgede statükocu-dengeci bir yapılanma oluştu. Tüm gelişmeler SSCB-ABD ilişkileri çerçevesinde bu dengeci yapılanmaya bağlı olarak biçimlendi. Ulusal ve sınıfsal mücadeleler bu iki gücün kıskacı arasında

> "Hıristiyanlık Roma'nın resmi dini olup yaygınlaşınca İsa'nın ölümünden Yahudiler sorumlu görüldü. Onlara karşı Hıristiyanlarca tavır geliştirildi. Bulundukları topraklardan sürülerek göç ettirildi. Birinci Haçlı Seferi'yle birlikte güçlü bir Yahudi düşmanlığı gelişti. Kanun dışı sayıldılar."

dengenin dar, sınırlı, kalıpçı ilişkilerine takılıp kaldı. Filistin sorunu kendisini yıllarca bu dar kısır gelişmenin arasında buldu. Sorun adeta bir prokrustas yatağına yatırıldı. Bölgedeki bütün ulusal-sosyal sorun ve gelişmeler, haydut prokrustasın bu demir yatağına yatırıldı. Dengeye fazla gelen yanlar kesildi, kısa yanlar ise uzatıldı. Her iki yöntem de halkların, emekçilerin zararına oldu. SSCB; ulusal kurtuluş hareketleri bölgesel savaşlara yol açmasın diye "**Barış içinde bir arada yaşama**" gibi teorilerle halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini engelledi. Bu noktada ABD-SSCB tam bir görüş birliği içinde oldu. Kendi çıkarları gereği ezilen halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini sahte tasfiye ettiler. Filistin, Kürdistan vb. bölge sorunları yıllarca bu statükonun ve dengenin bir sonucu olarak çözümsüzlüğe itildi. Reel sosyalizmin tek taraflı olarak çözülmesiyle birlikte, yeni dünya düzeni çerçevesinde ABD bölgenin tek hakimi haline geldi. ABD artık bölgede istediği gibi etkinlik kurmaya, politika yürütmeye ve bütün sorunlara çıkarları doğrultusunda müdahale etmeye başladı. Böylece statüko ve denge reel sosyalizmin dağılmasıyla tek taraflı olarak emperyalizmin lehine bozuldu. Yeni dünya düzeni çerçevesinde sıcak savaş alanlarını soğutma, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini sahte çözüm yöntemleriyle engellemeye ve kendi potasında eritmeye başladı. Bölgedeki denge ve statüko tek taraflı olarak emperyalizmin lehine bozulduğu için, daha önce İsrail aracılığıyla yürüttüğü saldırganlık politikasını direkt kendisi yürütmeye başladı. Irak'a saldırısı bu politikanın bir sonucudur.

Filistin, İsrail sorunu bütün bu gelişme ve çelişkiler yumağı içinde ele alınıp değerlendirilmelidir. Son dönemde, İsrail-FKÖ arasındaki anlaşma ve ilişkilerin yürümediği her yönüyle ortaya çıkmıştır. Filistin sorununun daha iyi anlaşılması için kısaca İsrail'in geçmiş tarihine, Ortadoğu'da bir siyonist devlet kurmasına ve bunun için Filistin ile olan mücadelesine bakmak gerekir. Bugünkü gelişmeler bunlar üzerinde biçimlenen bir sonuçtur. Bu açıdan tarihe bakmak gerekir. İsrail tarihi ve Filistin gerçekliği biraz birbirine bağlıdır. İsrail tarihinin anlaşılması Filistin sorununun da kavranmasını getirecektir. Yahudiler üçbin yıldan bu yana dünyanın dört bir yanına savrulmuş göçmen durumundadır. Çoğu ırksal açıdan bulundukları ülke halkının özelliklerini almıştır. Ancak onları ayıran tek nokta dinsel etken olmuştur. Bugün siyonist gruplaşmalara rağmen dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan Yahudiler bulundukları ülkenin halklarıyla aynı ırksal özellikleri taşımaktadırlar. Örneğin Afrika Yahudileri Afrikalılara benzerken, Avrupa'daki de daha çok onlara benzemektedirler. Ancak Musevilik; Hıristiyanlık ve Müslümanlık gibi evrensel bir din olmaktan ziyade ulusal bir niteliğe sahiptir. Bundan dolayı Yahudiler diğer halklarla bütünleşmemişlerdir. Hıristiyanlık Roma'nın resmi dini olup yaygınlaşınca İsa'nın ölümünden Yahudiler sorumlu görüldü. Onlara karşı Hıristiyanlarca tavır geliştirildi. Bulundukları topraklardan sürülerek göç ettirildi. Birinci Haçlı Seferiyle birlikte güçlü bir Yahudi düşmanlığı gelişti. Kanun dışı sayıldılar. "**Ghetto**"lara konuldular, göğüslerinde sarı kumaştan yuvarlak bir işaret, başlarında sivri bir şapka takmaya zorunlu kılındılar. Ticarette yalnız "sarraflık" yapmalarına izin verildi. 16-18. yüzyıl arasında Yahudiler protestan ve ortodokslar tarafından kanlı biçimde ezildiler. Ancak, bunlar devam etmekle birlikte 18. yüzyıldan itibaren burjuva aydınları duruma farklı yaklaştılar. Giderek İngiltere, Fransa, Hollanda, Almanya vb. ülkelerde Yahudilere yurttaşlık hakkı tanındı. 20. yüzyıl başlarında Yahudi düşmanlığı yeniden alevlendi. Çünkü Yahudiler ticarette önemli bir etkinliğe sahiptiler. Diğer yandan İslamlığın doğuşu ve yayılışına kadar Filistin; İran, Mezopotamya, Grek, Roma, Mısır ve Makedonya devletleri arasında sık sık el değişti. Filistin Arapların denetimine geçince İslamlaştırıldı. 16. yüzyılda ise Osmanlıların eline geçti. Osmanlılar Gazze, Nablüs ve Kudüs diye üç sancağa böldüler. 19. yüzyılda ise bir dönem Mısır yönetimine girdi.

> "1948 yılında İsrail devleti ilan edildi. Bundan sonrası daha da hızlıdır. Bu dönemde yaşanan birinci Arap-İsrail savaşında Araplar ağır bir yenilgi aldı. Bütün Filistin köyleri yakılıp-yıkıldı, katliamlar geliştirildi. Büyük bir yağma ve talan hareketi başladı. Bu savaş sonrasında yediyüz bin Filistinli vatanından göç etmek durumunda kaldı. Bu savaş sonrasında Ürdün Krallığı Filistin'in batı yakasını, Mısır-Gazze şeridini ele geçirdi. Bu savaşla Filistin ülkesi ortadan kalkmış oldu."

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi Yahudilerin bir yurt sorunu söz konusudur. 1885 yılında Odessa'da siyonseverler (Khovece Zion) adlı bir cemiyet kuruldu. Bu tarih aynı zamanda Yahudilerin geriye dönüşü tasarladıkları tarihtir. Bu dönemde yurt edinme çalışmaları belli bir örgütlülüğe kavuşturulmak istenmektedir. Dikkat edilirse bu dönem Avrupa kapitalizminin tekelleşme sürecidir. Bu dönemde Yahudi sermayesi Avrupa sermayesiyle bir çelişki ve çatışma içindedir. 19. yüzyılda bu çelişki ırkçılıkla bütünleşince önemli oranda Yahudi düşmanlığına dönüşüyor. Aynı süreçte gerek Yahudiler, gerekse kimi Avrupalı kesimler arasında Yahudilere bir yurt yaratma düşüncesi ve arayışı gelişiyor. İlk önceleri Madagasgar ya da Uganda'yı düşündükleri halde, daha sonra tarihsel toplumsal bağların ve etkenlerin oluşturduğu avantajlardan hareketle Filistin'i seçmişlerdir. Aynı süreçte Ortadoğu'da İngiliz sömürgeciliğinin hakimiyeti oldukça etkindi. Ortadoğu üzerinde çok yönlü çıkar çatışmaları bulunmaktaydı. Diğer yandan bütünleşmiş, birleşik bir Arap devleti başta İngiltere olmak üzere, tüm Avrupa sömürgeci devletleri için büyük bir tehlikeydi. Bu nedenle İngiltere her yönüyle Yahudilerin Filistin'de bir yurt kurma planlarına destek verdi. Filistin'e dönüş rüyasını ortaya atan, örgütleyen, gerçekleştiren uluslardan, tekellerden, emperyalistlerden yoğun destek alan Yahudi egemen güçleridir.

Yahudi egemen güçleri tarihsel, toplumsal karakteri ve oluşumu itibariyle direkt emperyalizmle işbirliği içindedirler. Başka türlü oluşma ve yaşama şansları yoktur. Bu yönüyle oldukça gerici ve işbirlikçidirler. Demek ki, Filistin'e dönüş öncesiyle direkt bağ içinde gelişiyor. Burada şunu da görmek lazım; yüzyıllar boyunca Yahudiler dinsel "**etnik ve kültürel tarihi bir topluluk**" olarak haksızlıklara, katliamlara, sürgünlere maruz kaldılar. Denilebilir ki, Yahudilere karşı geliştirilen ırkçılık, din düşmanlığı Yahudilerde yarattığı aşağılık psikolojisiyle tersine dönüştü. Yahudilik fırsat bulunca kendilerine dönük uygulamaları, adeta tarihsel intikam alırcasına kendileri de Filistinlilere uygulamışlardır. Uygulamaktadırlar.

Yahudiler yukarıda da belirttiğimiz gibi 19. yüzyıl sonlarından itibaren dönüş arayışı içine girmişlerdir. Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde Yahudiler Filistin topraklarında küçük bir koloni oluşturmuş, Kudüs çevresine yerleşmiş ve kendi aralarında örgütlenmişlerdir. Bu küçük koloniler; daha çok Yahudi egemen güçlerinin, Yahudi din adamlarının yoğun maddi ve manevi teşviki, daha çok da parayla toprak satın alarak gerçekleşmiştir. Adeta Yahudiler; Yahudi tüccarlarının parasıyla kendilerine "yurt satın alma" yoluna gitmişlerdir. Doğal, tarihsel, toplumsal evrimleşme temelinde bir yurt tutma olmamıştır. Gerici, suni, dış güçlerin çıkarlarına göre, çıplak terör ve sermayeye dayalı olarak gerçekleşme yoluna gidilmiştir. Bu da son derece gerici bir başlangıçtır. Daha sonraları Ortadoğu çelişkiler yumağında bu zemin üzerinde yükselen siyonist politikalar, Ortadoğu halklarının başına bela olmuştur. Bu çalışmaların başını ilkin İngiltere çekti. Siyonistler İngiltere'nin yardım ve desteğiyle Filistin'de bir Yahudi devletini kurma planını 1919 yılında Paris Konferansı'na getirdiler. 1922 yılında Birleşmiş Milletler Filistin toprakları üzerinde İngiliz mandasını tanımaya başladı. Bu bir siyonist devletin kurulması için gelişmeleri oldukça hızlandırdı. İngiltere kendi mandasındaki Filistin topraklarına Yahudi göçünü teşvik edip hızlandırdı. Bunun için çeşitli kolaylıklar sağladı. Filistin'e hızlı bir Yahudi akını başladı.

1929 yılına gelindiğinde, Yahudiler önemli bir güç haline geldiler. Tehlikenin gerçek boyutunu gören Araplar çeşitli kentlerde Yahudilere saldırmaya başladılar. Birkaç yıl sonra bunu, Arapların genel ayaklanma ve grevleri izledi. Çelişki ve çatışmalar giderek keskinleşti ve derinleşti. Bir yandan emperyalistlerden her türlü desteği alarak, suni bir yurt yaratma çabası içindeki Yahudiler, diğer yandan Filistin halkıyla arasındaki çatışma giderek boyutlandı. Yahudiler her türlü desteği dıştan alarak, son derece örgütlü bir tarzda hareket ederken, Araplar da daha çok yurtlarının işgal edilmesiyle doğal bir tepki içinde bulunuyorlardı. Toplumsal, siyasal düzeyleri son derece geri ve ilkeldi. Ciddi bir örgütlenmeleri yoktu. Aşiretsel, feodal bir parçalanmışlık içinde bulunan Araplar, siyonistlere karşı koyacak ciddi bir güç oluşturamadılar. Geri feodal, ilkel yöntemlerle Yahudi akınını durduramadılar. 1936'da geniş çaplı bir ayaklanmaya gitmelerine rağmen sonuç alamadılar. Parçalanmışlık ve örgütsüzlükleri nedeniyle 1939 yılında İsrail karşısında yenilgi aldılar. İsrail daha çok terörist yöntemlerle Arapları sindirmeye, göç ettirmeye başladı. Ülke içinde etkinlik kuran Yahudiler 1942'de devlet kurma kararını aldılar. ABD ve İngiltere'nin yoğun diplomatik desteğiyle bu alandaki faaliyetlerini hızlandırdılar.

Bu aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı sürecidir. Dünyanın içinde bulunduğu savaş, Nazilerin Yahudilere dönük geliştirdiği katliamlar çok ustaca kullanılarak, Yahudi mağduriyeti ve haksızlığa uğramışlığı temelinde devlet kurmanın askeri, diplomatik, siyasi ve ekonomik temellerini güçlendirdiler. Ne var ki, İkinci Dünya Savaşı sonrasında bütün bu çabalara rağmen Yahudi nüfusu Filistin toprakları üzerinde oldukça azdı. Nüfusun yüzde doksan üçü Arap, gerisi Yahudi idi. Ancak bu süreçten sonra çalışmalar daha da hızlandırıldı. Bu çalışmaların başını ABD, İngiltere çekti. Daha sonrasında 1947 yılında yapılan bu iç ve dış çalışmalar üzerinde BM bir Yahudi devletinin kurulması yönünde karar aldı. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, dünyanın jandarma gücü haline gelen ABD'nin istemiyle de, İngiltere 1948 yılında Filistin toprakları üzerinde manda hakkından vazgeçti. Aynı dönem-

de SSCB'nin **"iki devlet"** veya **"federe devlet"** tezi de fazla etkili olmadı. Esas olarak bütün gelişmeler, siyonistlere yoğun destek sunan ABD'nin istem ve kararı doğrultusunda gelişti.

SSCB'nin bu dönemdeki politikası, ezilen halkların, emekçilerin çıkarlarını esas almak yerine, Sovyet devlet çıkarlarını esas almak olmuştur. Daha savaşın başından itibaren **"Sosyalist anavatan savunması"** adı altında, diğer halkların ulusal-sosyal mücadelelerini Sovyet devlet çıkarlarına göre ele almıştır. İkinci Dünya Savaşı sonrası bu politikanın bir gereği olarak emperyalizmle masaya oturup anlaşmalar yapan SSCB, Filistin sorununda bu politikayla yaklaşmıştır. **"İki devlet"** veya **"Federe devlet"** tezi, teorik olarak ortaya atılmaktan öteye bir işlev görmemiştir. Bu noktada SSCB, Filistin, halkının çıkarlarını, **"yüce Sovyet devlet çıkarlarına feda etmiştir."** Daha sonraki süreçte ise, uzlaşıcı, dengeci bir politika izlemiştir.

Emperyalizm kendi çıkarları doğrultusunda bir siyonist devlet oluşturmuştur. Artık bu süreçten sonra siyonist devlet, ABD'nin bölgedeki jandarmalık rolünü birinci derecede üstlendi. İngiltere daha çekilmeden, 1948 yılında İsrail devleti ilan edildi. Bundan sonrası daha da hızlıdır. Bu dönemde yaşanan birinci Arap-İsrail savaşında Araplar ağır bir yenilgi aldı. Bütün Filistin köyleri yakılıp-yıkıldı, katliamlar geliştirildi. Büyük bir yağma ve talan hareketi başladı. Bu savaş sonrasında yediyüz bin Filistinli vatanından göç etmek durumunda kaldı. Bu savaş sonrasında Ürdün Krallığı Filistin'in batı yakasını, Mısır-Gazze şeridini ele geçirdi. Bu savaşla Filistin ülkesi ortadan kalkmış oldu.

Bütün bunlardan şu sonuç ortaya çıkıyor: Ortadoğu bir çelişkiler yumağıdır. Bu ulusal, sosyal, mezhepsel ve uluslararası çelişkiler yumağı içinde İsrail devleti suni olarak kurulmuştur. Doğal bir uluslaşma sürecinden yoksun, emperyalist güçlerin çıkarları temelinde, dış destekle oluşturulmuştur. İsrail devleti haksız bir temelde gayri meşru biçimde kurulmuştur. Filistin halkının toprakları işgal edilmiş ve Filistin halkı, çıplak şiddet ve katliamlarla ülkesinden koparılıp mülteci durumuna düşürülmüştür. Tarihsel-toplumsal bir haksızlığı içermektedir. İsrail devleti, dış güçlerin yoğun desteği, gerici terör yöntemleriyle kurulmuştur. Siyonist devletin Filistin halkına karşı geliştirdiği terör ve şiddet haksız olduğu kadar gerici ve gayri meşrudur da. Hiç bir tarihsel-toplumsal gerekçesi ve haklılığı yoktur. Tamamen emperyalizmin ve işbirlikçi siyonistlerin çıkarları temelinde kurulmuştur. İsrail oluştuktan sonra, bölge halkları karşısında ABD'nin bir jandarma gücü olarak rol üstlenmiştir. Bölgede tüm şiddet ve gerici olayların direkt, endirekt bağlantısı bulunmaktadır.

"Siyonist devletin Filistin halkına karşı geliştirdiği terör ve şiddet haksız olduğu kadar gerici ve gayri meşrudur da. Hiçbir tarihsel-toplumsal gerekçesi ve haklılığı yoktur. Tamamen emperyalizmin ve işbirlikçi siyonistlerin çıkarları temelinde kurulmuştur."

İsrail kurulduktan sonra yayılma ve saldırganlık politikasını temel almıştır. Bu temelde başta Filistin halkı olmak üzere bütün bölge halkları için bir tehlikeyi barındıran bölgede barış ve demokratik bir yapılanmanın önünde birinci derecede engel olmuştur. İsrail devlet olduktan sonra sürekli yayılmacı, saldırgan bir politika izlemiştir. Filistin halkını şiddet yöntemleriyle sürekli göç ettirerek, katliamlardan geçirerek yeni topraklar işgal etmiş ve yerine dünyanın dört bir yanından getirdiği Yahudileri yerleştirmiştir. Yahudileri bir araya getirmenin merkezine Musevilik konulmuştur. Bu açıdan son derece gerici bir toplama merkezi haline gelmiştir. Gerici-dinsel öğeler temel olmuştur. Devletleşme, yurt tutma ve uluslaşma bu gerici zihniyetin üzerinde geliştirilmiştir. Şunu da belirtmek gerekir ki, İsrail doğal bir uluslaşma sürecini yaşamamıştır. Daha çok dinsel etkinlik ve suni temeller üzerinde bugün bu uluslaşma yaratılmaya, güçlendirilmeye çalışılıyor. Denilebilir ki İsrail bugün, aynı zamanda bir uluslaşma sürecini de yaşıyor. İsrail emperyalizmin yoğun desteği ile Arap feodalizmi karşısında başarılı olmuştur. İsrail emperyalizmin gerici terörü, parçalanmış-dağılmış olarak çok geri bir konumda olan Arap feodalizmine üstün gelmiştir.

Filistin halkı, bu temelde haksız ve terör yöntemleriyle ülkesinden sürülmesi ve ülkesinin işgal edilmesiyle yeni bir süreçle karşı karşıya geldi. Bu yeniden ülkesini almaya yönelik, mücadele sürecidir. İsrail karşısında bir güç olarak çıkabilmesi için her şeyden önce, örgütlenmiş ve kendi özgücüne kavuşmuş olması gerekiyordu. Açık ki bu, çok zorlu bir süreç olacaktı. Bir halkın tarihinde karşılaşabileceği en kötü ve en zorlu bir durumdu. Artık bir Filistinli için temel sorun ülkesinin işgalden kurtarılmasıdır. Bu İsrail-Filistin çatışmasının yeni bir başlangıcı anlamına geliyordu. Bu çatışma o günden başlayıp günümüze dek sürüp gelecekti.

Diğer yandan Filistin topraklarının tamamen işgal edilmesi, siyonist bir İsrail devletinin bu temelde kurulması günümüze dek süren Arap-İsrail çelişkisinin de temellerini atmıştır. Bu çelişki kendisini çok yönlü olarak günümüze dek dışa vurmaktadır. Bu çelişki bir anlamda guruu incinen Arap yurtseverliği ile İsrail ırkçılığı temelinde biçimlenmiştir. Bu alanda ilk iki girişim 1952 yılında Kral Faruk'u deviren Nasır önderliğinde gelişti. Nasır bir yandan İsrail'e karşı tavır alır ve Arap yurtseverliğini geliştirirken, diğer yandan siyasi alanda SSCB ile işbirliği yapmasına rağmen, bağımsızlar blokuyla da ilişkilerini geliştirdi. Bu anlamda sınırlı da olsa, anti-ABD'ci bir tutum takındı. Nasır'ın Arap yurtseverliği temelinde Mısır'da etkinlik kurmasıyla Filistin hareketi de direnme arayışları içerisine girdi. Bu, Filistin direnişinin, örgütlenmesinin yaratılmasında bir etken oldu. Nasır'ın **"Süveyş kanalını millileştirmesi"**yle bütün emperyalistlerin dikkatlerini üzerine çekti. İsrail, bir tehdit unsuru olarak gördüğü Mısır'a karşı 1956 yılında, Sina'ya saldırarak savaş açtı. Ardından Fransız ve İngilizler saldırdı. Ancak kanalın kapanmasını, çıkarlarının tehlikeye girmesini istemeyen ABD'nin müdahalesiyle savaş durduruldu. Aynı süreçte, SSCB de bölgede etkinlik kurmaya çalışarak bir güç olarak bölgeye müdahale yollarını aradı. Nasır, 1957'de Suriye ile yaptığı silah anlaşmalarıyla aktif bir güç olarak bölge sorunlarına karışmaya başladı. Bu aynı zamanda SSCB'nin Ortadoğu'da denge politikasının da temellerini atmasıdır. SSCB, **"Barış içinde bir arada yaşama"** politikasını esas aldı. Bir yandan bölgede bir güç olarak varlığını sürdürmeye çalışırken, diğer yandan bölgesel savaşlara, keskin çatışmalara yol açmamak için emperyalistlerle bir arada yaşamayı temel aldı. İlişkide olduğu ülkelere, **"kapitalist olmayan yoldan, kerte kerte barış içinde sosyalizme geçme"** anlayışını dayattı. Bu bir yandan Ortadoğu'da kendi etrafında bir güç oluşturmayı getirip dengeyi yaratırken, diğer yandan halkların radikal devrimci çıkışlarını önemli oranda törpüledi. Her şeyi, **"Sovyetlerin yüce devlet çıkarları"**na göre biçimlendirmeye başladı. Böylece halkların ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri SSCB ile ABD arasında sıkışmaya, bu temelde pasifize edilmeye başlandı.

Bütün bu gelişmelerden sonra Filistin Kurtuluş Örgütü'nde de bir canlanma meydana geldi, FKÖ'nün yaratılmasına analık etti. 1960'larda, artık El-Fetih önderliğinde FKÖ'nün temelleri atıldı. 1964 yılında gizli bir konferans yapan El-Fetih, iki yıl sonra silahlı eyleme geçme kararını aldı. Aynı zamanda bu iki yıl Filistinlilerin toparlanma, silahlı birlikler yaratma, eğitme, örgütleme ve güç toparlama süreci olarak değerlendirildi. 28 Mayıs 1964'te, El Fetih'in Kudüs'te gerçekleştirdiği kongre kararlarından biri de, FKÖ'nün kurulması ve yaşatılmasıdır. Aynı yıl İskenderiye'de toplanan Arap zirvesi, FKÖ'nün kuruluşunu duyurdu. Aynı süreçte silahlı mücadeleden yana olan Arap Milliyetçi Cephesi bulunmaktaydı. Bu örgüt, daha sonra Naif Hawatme önderliğinde Filistin Demokratik Halk Cephesi ile, George Habbaş önderliğinde Filistin Kurtuluş Cephesi'nin kurulmasına temellik etti.

1967'lere gelindiğinde, Filistin halkı bu temelde kendi içinde belli bir örgütlülük sağlamıştı. Aynı zamanda SSCB-ABD arasındaki dengeden yararlanan ve biraz da yurtsever Arap milliyetçiliğini esas alan Mısır, Suriye ile İsrail arasında çelişkiler derinleşmeye başladı. İsrail, 1967'de **"Üçüncü Arap-İsrail Savaşı"**nı başlattı. Emperyalizmin yoğun desteğiyle İsrail bir kez daha Arap ordularını yenilgiye uğrattı. Bu savaşta Mısır'ın Sina Yarımadası'nı aldı, Süveyş kanalına kadar ilerledi. Kudüs'ün Arap kesimi ile Ürdün Irmağı'nın batı yakasını tamamen işgal etti. 7 Haziran'da BM'nin ateşkes çağrısına Ürdün ve Mısır uydu. Böylece bu savaşta, Filistin topraklarının tamamı İsrail işgaline girmiş oluyordu.

Bu süreçte, İsrail politikaları tamamen ABD patentlidir. Bu anlamda ABD'nin politikalarının yaşama geçirilmesidir. ABD, İsrail aracılığıyla bir yandan Suriye'de Baasçıların, Mısır'da Nasırcıların etkisini kırmaya çalışırken, diğer yandan İsrail'de FKÖ'yü yok etmeyi hedeflemektedir. Bu aynı zamanda Ortadoğu'da SSCB'nin de etkisinin kırılması ve sınırlandırılması anlamına geliyor. Diğer yandan bütün bunlar ABD'yi yeni sömürgecilik politikasının geliştirilmesini hızlandırmaya götürüyordu. Çünkü artık gelinen aşamada açık işgal ve klasik sömürgecilik ilişkilerini yürütmek oldukça zorlaşıyordu. ABD bunun yerine montaj sanayine dayalı göreceli bir bağımsızlık ve katı ekonomik bağımlılığı içeren yeni sömürgecilik politikasını temel almaya başladı.

Bütün bu gelişmelerden sonra, aynı yıl 2 Eylül'de toplanan Arap zirvesi İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilinceye kadar ve Filistin halkının meşruluğu tanınıncaya kadar barış yapmama, tanımama kararı aldı. Bu İsrail-Arap savaşının derinleşmesi ve kutuplaşması anlamına geliyordu.

Aynı süreçte Filistinliler de giderek örgütlenmeye ve güçlenmeye başladılar. Arap milliyetçiliğinin yanısıra marksist-leninist adı altında radikal küçük-burjuva hareketler de oluştu. Filistin hareketi kendi içinde bu temelde bir ayrışmayı yaşadı. Ve giderek radikal hareketler gelişmeye, silahlı mücadele ağırlık kazanmaya başladı.

1968 yılında İsrail, Ürdün Irmağı'nın doğu yakasındaki Filistin'in El-Karame mülteci kampına saldırdı. Ancak Filistinliler güçlü bir direnme sergilediler ve İsrail geri çekilmek zorunda kaldı. Böylece İsrail, Filistinlilerden ilk askeri yenilgisini almış oldu. Bu dönem hem Araplar, hem de Filistinliler arasında büyük bir moral üstünlüğe yol açtı ve Filistinlilere büyük bir prestij kazandırdı. FKÖ, Ürdün'de oldukça güçlendi.

1970'lere gelindiğinde, Filistinliler haklı davalarını tüm dünyaya kabul ettirmiş ve bütün ilerici demokratik güçlerin bir çekim merkezi haline gelmiştir. Bir anlamda dünyadaki bütün ilerici, devrimci güçlerin enternasyonalist buluşmasını sağlayan bir karargah durumuna dönüşmüştü.

Filistin halkının mücadelesi 1970 yıllarında bölgede oldukça etkinlik kazanmaya başladı. Biraz da 1968 yılının romantik devrimciliğini, pratikte Filistin mücadelesi temsil ediyordu. Bu anlamda çok canlı bir enternasyonalist birleştirme görevini görüyordu. Dünyanın dört bir tarafından gelen devrimciler, devrimci örgütler bir arada toplanıyordu. Devrimci coşku, heyecan, atılım, savaşçı ruh, enternasyonalist birleşme, dayanışma ile bütünleşince Ortadoğu'da tek devrimci çekim merkezini oluşturuyordu. Filistin denilince emperyalizm ve siyonizme karşı savaş akla geliyordu.

Denilebilir ki, Che ile başlayan romantik devrimci coşku, heyecan ve mücadele, rolünü ve sürecini Filistin devriminde doruklaştırıp boyutlandırdı. Politik-pratik güncel yönüyle dünya kamuoyunu işgal etmenin, devrimci-demokratik güçleri harekete geçirmenin yanısıra, düşsel açıdan da son derece etkiliydi. Filistin devrimciliği, militanlığı ve Filistin ülkesini kurma düşü, **"Atlas Adası"**, **"Güneş Ülkesi"** ütopyaları kadar gizemli ve çekiciydi.

Kafkaslar'dan Avrupa, Afrika ve Latin Amerika'ya dek birçok ülkeden devrimciler bu düşsel ütopyayla buluşmak için Lübnan'da konumlanan Filistin sahasına akın ediyorlardı.

1970'de Türkiye'deki devrimci radikal çıkışın da bu düşsel Filistin rüyasıyla direkt ilişkisi vardır. Nitekim Denizler bu alanda eğitim görmüş, bu gerçeklik ile militan devrimciliği Türkiye'ye taşırmışlardır. Aynı süreçte Türkiye ve Kürdistan'dan onlarca devrimci Filistin sahasına gitmişlerdir. Bu yönüyle de dünya genelinde Filistin halkına karşı büyük bir sevgi, sempati ve destek söz konusuydu.

FKÖ'nün Ürdün'de güçlenmesi, ABD ve İsrail'i rahatsız ettiği kadar Kral Hüseyin'i de kaygılandırmaya başlamıştı. ABD'nin yoğun baskısıyla, Kral Hüseyin Filistinlilere saldırdı. 1970 Eylül'ünde Filistin halkı katliamdan geçirildi. Tarihe **"Kara Eylül"** olarak geçen bu katliamda 20000 mülteci Filistinli katledildi. Diğerleri de Ürdün'ü terk etmeye zorlandı.

Bu olayda şu ortaya çıkıyor: Arap gericiliği yıkılmadan, bastırılmadan, ezilmeden Filistin halkının kurtuluşu ve İsrail'in yenilgisi olmaz. Çünkü İsrail'i ayakta tutan Arap gericiliğidir.

"Arap gericiliği yıkılmadan, bastırılmadan, ezilmeden Filistin halkının kurtuluşu ve İsrail'in yenilgisi olmaz. Çünkü İsrail'i ayakta tutan Arap gericiliğidir."

Aynı dönemlerde BM'nin 243 nolu kararı, ABD, SSCB, Ürdün ve Lübnan tarafından da kabul edildi. Bu karar İsrail'in de onayını alıyordu. Karara göre 1967 savaşı öncesine dönülecek, savaş sonuçları ortadan kaldırılacaktı. Ancak karar Filistin sorununa hiç değinmiyordu. Aynı zamanda İsrail'in varlığını da meşrulaştırıyordu.

Suriye ve Filistin örgütlerinin çoğu bu karara karşı çıktı. FKÖ kalıcı bir barışın kurulmasının yolunun, Filistin devletinin kurulmasında, İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilerek varlığına son verilmesinde görüyordu. Aynı süreç FKÖ içinde El Fetih ve Yaser Arafat'ın etkinliğinin ve otoritesinin güçlendiği bir süreçtir. Bu süreçte bölgede olaylara ve gelişmelere damgasını vuran üç ayrı güç oluşmaya başladı. ABD-İsrail, SSCB ve FKÖ.

1970'lerde FKÖ bu temelde popülerleşirken aynı zamanda bölgedeki dengelerden dolayı Lübnan'daki askeri güçlerini ve faaliyetlerini sınırlandırmak zorunda kalıyordu. Bu aynı zamanda FKÖ'nün diplomatik faaliyetlere ağırlık verme sürecinin de başlangıcıdır.

6 Ekim 1973 tarihinde Mısır güçleri, ani bir şekilde İsrail'in Sina ve Süveyş kanalındaki güçlerine saldırdı. İsrail'e çok büyük ve ağır kayıplar verdirdi. **"Yenilmezlik"** üzerine kurulu İsrail ordusunun tabusu böylece yıkıldı. Bu İsrail'in yenilebileceği düşüncesini Araplar arasında güçlendirdi.

Bu gelişmeler Arapların 1970'lerde başlattıkları petrol ambargosuyla birleşince ABD'yi zorladı. ABD daha yumuşak bir politika izlemek zorunda kaldı. Arapların egemenlik haklarını tanımaksızın, bölgede yaşama şansının bulunamayacağını anladı. Bu aynı zamanda bölgede İsrail devletinin güvencesinin Arapların egemenlik haklarına saygı göstermekten geçtiğini ortaya koydu. ABD bölgede daha sinsi, daha tehlikeli bir politika izlemeye başladı.

SSCB'den gerekli desteği alamayan ve İsrail karşısında yeterince üstünlük kuramayan Mısır, Enver Sedat döneminde ABD ile ilişkiye geçmeye başladı. Böylece ABD, Arapları parçalama politikasının ilk ciddi adımını atmış oldu. O da bunun karşılığında İsrail'in 1948 sınırları içerisine çekilmesini öngördü.

21 Aralık 1973'te ABD, SSCB, İsrail, Mısır ve Ürdün'ün katıldığı Cenevre Konferansı'nda alınan kararla 17 Ocak 1974'te Mısır ile İsrail kuvvetlerinin birbirinden ayrılması sağlanırken, Süveyş kanalının iki yakasıyla Sina Yarım adası'nın bir bölümü Mısır'a bırakılıyordu. Yine 1974 yılında ABD'nin dışişleri bakanının mekik diplomasisiyle İsrail'in Golan tepelerinden çekilmesi ve Suriye-İsrail anlaşması öngörülüyordu.

Buna bağlı olarak Enver Sedat, İsrail'in 1967'de işgal ettiği toprakları boşaltmasını, Batı yakası ile Gazze şeridinde bir Filistin devletinin kurulmasını öne sürmüştü. Mısır artık bütün politikalarını ABD'ye dayanarak yürütüyordu. 1975'lere gelindiğinde Mısır, ABD ile tam bir işbirliği içine girdi. Ve SSCB ile olan ilişkilerini kesti. Bu kendisiyle birlikte gerici Arap devletlerinin açıktan ABD ile ve onun aracılığıyla İsrail ile ilişkiler kurmasını doğurdu. Bir kez daha emperyalizm Arap gericiliğinin sırtından İsrail'i meşrulaştırmış ve Filistin'i darbelemiştir.

Bütün bu gelişmeler, Arapları ikiye böldü. Zaten öteden beri ABD böyle bir politika geliştiriyordu. Mısır, Filistin davasını destekleyen ve SSCB ile ilişkileri olan Arap ülkeleri tarafından tecrit edildi. Ancak bu, Arapları açıktan bölmeyi de getirdi.

Böylece Arap devletleri Ortadoğu'da ABD ile SSCB arasında geliştirilen etkinlik kurma mücadelesinde biçimlenen statükocu-dengeci yapılanmaya bağlı olarak ikiye ayrıldılar. Bunda en çok zarar gören yine Filistin halkı oldu. ABD bu süreçten sonra, Arap ülkelerini direkt karşısına almamak için daha yumuşak bir politika izlemeye başladı.

Mısır'ın Gazze şeridinde bir Filistin devleti kurma planı, 1970'lerin ortalarında, FKÖ içinde de kanıksanmaya, benimsenmeye başlandı. ABD desteğinde bir İsrail'i yıkmanın zor olacağı görüşü gelişti. FKÖ artık çizgisini ılımlılaştırdı. İsrail'i yıkma yerine Filistin'in bir bölümünde bir Filistin devletini kurmayı hedefledi. FKÖ'yü böyle bir sürece iten en önemli nedenlerin başında, FKÖ'nün sınıfsal ideolojik yapısı gelmektedir. Ama bundan Mısır'ın ABD ile anlaşmasının yine Ürdün'ün aynı süreçte ABD ile gizli görüşmeler yürütmesinin de etkisi büyüktür. ABD, bütün bunlarla birlikte Arap birliğini parçalama politikasını yavaş yavaş oturtuyor, bu da FKÖ'nün aleyhine bir gelişme oluyordu.

FKÖ'nün içinde El-Fetih'in başını çektiği grup, böylece stratejisinde bir değişikliğe gitmiş oluyordu. O güne kadar tanımadığı İsrail'in varlığını tanımış oluyordu. Bu FKÖ içinde sert tartışmalara yol açtı. **"Red cephesi"** adı altında bölünmeye kadar gidildi. Ancak daha sonra kimi ara formüllerle bölünme engellendi. Böylece ABD'nin politikası salt Arap birliğini parçalamakla kalmadı,

FKÖ'nün iç yapısına kadar yansıdı.

1973'te Cezayir'de toplanan Arap zirvesi, FKÖ'yü Filistin'in tek meşru temsilcisi olarak gördüğünü ilan etti. Bu durum FKÖ'nün, BM'ye gözlemci sıfatıyla katılmasını getirdi. Böylece FKÖ BM'nin daimi gözlemcisi oldu. FKÖ bu süreçte silahlı mücadeleden vazgeçmemekle birlikte, Suriye'ye yanaştı. Ancak daha sonra, Suriye kendi çıkarlarının bir gereği olarak Ürdün'ün yaptığını yaptı. Filistinlilerin bütün faaliyetlerini sınırlayıp yasaklayarak, geniş çaplı bir yönelim içine girdi. Daha sonra FKÖ'nün Lübnan'da etkinliğini sınırlandırmak için FKÖ'ye saldırdı. Bu süreçte Lübnan'ın bölünmesi Suriye'nin işine gelmiyordu. Suriye'nin Lübnan ve Ürdün'le birleşme bütünleşme planları vardı.

Diğer yandan İsrail **"Güney Lübnan"**'ı işgal edip, tek taraflı olarak **"güvenlik şeridi"** ilan etmesi, Falanjistlere asker temin etme ve Lübnan ekonomisini denetim altına alma, FKÖ'ye dönük saldırıları daha kolay gerçekleştirme imkanını sağladı. Lübnan'daki bu parçalanma en çok İsrail'in işine yaradı. Çünkü bunun aracılığıyla FKÖ'nün Lübnan'daki üslenmesini ve İsrail'e dönük saldırılarını sınırlandırmış ve etkisiz kılmıştır. Aynı zamanda kendi denetimine aldığı Falanjistleri örgütlendirip güçlendirmiştir.

Bütün bunlara paralel olarak Filistinliler direndi. 1976'da Lübnan iç savaşı İsrail-Filistin savaşına dönüştü. Bu savaşta Suriye çıkarlarının bir gereği olarak Filistin ve ağırlıklı olarak Müslümanlardan oluşan Lübnan ordusunu destekledi. Daha sonra Lübnan doğu-batı biçiminde ikiye ayrıldı.

ABD aynı süreçte FKÖ'yü resmi olmasa da pratikte tanıma yönünde bir politika izledi. Araplar arasındaki çelişki, çatışma ve ayrılıkları derinleştirme politikasına hız verdi.

Lübnan'ı bir üs haline getiren Filistinliler sürekli İsrail'in saldırılarıyla karşılaştılar. Bu saldırılar 1982'de geniş çaplı bir savaşa dönüştü. İsrail Lübnan'ı işgal

> "Arafat önderliği bitirilmiş, içi boşaltılmıştır. Arafat eski konumunu ve etkinliğini yitirmiştir. Bu yönüyle Arafat kısırlaştırılıp, özünden boşaltılmıştır. Emperyalizmin ve siyonizmin kabul edeceği sınırlar içine çekilmiştir. Halksal, ilerici, devrimci yönü köreltilip cüceleştirilmiştir.

etti. Filistin güçlerini yenilgiye uğratıp silahsızlandırdı ve dağıttı. FKÖ karargahını Tunus'a taşıdı.

1982'de alınan yenilgi ve Yaser Arafat çizgisinin takındığı tavır, FKÖ için bir dönüm noktasıdır. Bu süreç her şeyden önce, FKÖ güçlerinin küçük parçalar halinde birçok Arap ülkesine dağılmasını getirmiş ve askeri açıdan tamamen konumunu, etkinliğini yitirmiştir. FKÖ ve silahlı güçleri, artık İsrail için bir tehlike olmaktan çıkmıştır. FKÖ sadece diplomatik siyasi açıdan etkinlik kurmaya çalışmış, mücadelenin en önemli ayağı olan askeri mücadele etkisiz kalmıştır.

Geri çekilmek için yapılan anlaşma, özünde bir yenilgidir. Önemli oranda FKÖ ve Arafat etkinliğini sarsmıştır. Nitekim bu süreçten sonra FKÖ içinde dağılmalar ve parçalanmalar başladı.

Filistin devrimi, 1982'den 1988 intifada sürecine dek, önemli bir varlık gösteremedi. Bunun esas nedeni 1982 Lübnan savaşında takınılan tavırdır. Ancak 1988 intifadasıyla birlikte yeni bir süreç başladı. O döneme kadar mücadelenin ağırlıklı yanı dışarıda olan, içeride fazla etkinliği olmayan Filistin halkı bu eylemlilikle yeni bir döneme girdi. Bu yeni dönem, tıkanan Filistin devrimine geçici de olsa bir nefes aldırdı.

İntifada eylemi, FKÖ önderliğinde başlamamasına rağmen, Arafat kısa sürede bu gelişmeleri kendi denetimine alarak diplomatik alanda önemli oranda kullandı. Bu yönüyle intifada eylemliliği, Filistin devrimi için olduğu kadar, Arafat çizgisi için de bir soluklanmadır. FKÖ bu yenilgi, dağılma ve intifada süreciyle birlikte diplomasiye daha çok ağırlık verdi. Bu dönemde yüze yakın devlet, FKÖ'yü resmi olarak tanıdı. Bugün İsrail devletinin Filistin'e sözde tanıdığı özerklik, bütün bu gelişmelerin bir sonucu olarak biçimlendi.

1993 yılına gelindiğinde ABD'nin dayatma ve planları doğrultusunda, yeni dünya düzeni politikasının bir gereği olarak FKÖ-İsrail anlaşma masasına oturtuldu. Bu süreçte tek taraflı olarak reel sosyalizm çözülmüş ve ABD bölgenin tek egemeni haline gelmişti.

İsrail bir yandan anlaşmadan sözediyor, barıştan sözediyor, diğer yandan fanatik siyonistler, MOSSAD ve resmi güçler aracılığıyla durmadan saldırılar düzenliyor. Sürekli saldırı politikasını temel alıyor. Filistin halkının intifada eylemliliğini engellemek için bütün şiddet yöntemlerini kullanıyor. İntifadaya kalkışan Filistinlilere karşı işkence yöntemlerini geliştiriyor. Bir yandan Arafat ile anlaşmayı sürdürürken, diğer yandan böyle gerici bir terör estirmesi ikiyüzlü politikasını da ortaya koyuyor. Şu ortaya çıkıyor: Bugün yapılan anlaşmalar belirleyici olarak ABD-İsrail'in çıkarlarını esas alıyor. Bu her yönüyle İsrail'i meşrulaştırma, resmi olarak Araplara kabul ettirme girişimidir.

Yıllar önce Güneyli bir şerif, ABD'deki zenciler için; **"zenciye otobüste bir yer ver, sesi kesilecektir"** diyordu. İsrail ve ABD'nin Filistin sorununa yaklaşımı da böyledir. **"Filistinliye otobüste bir yer ver, sesi kesilecektir"** mantığı esas alınıyor. Filistin sorunu ulusal, sosyal bir sorun olarak görülmüyor. Daha çok basit haklar çerçevesine indirgenerek ulusal özden boşaltılıyor. Özerklik anlaşması bu yönüyle hiçbir şekilde Filistin halkının sorununa çözüm getirmeyecektir.

Bu anlaşma ve girişimler aslında İsrail'in eskiden beri geliştirmeye çalıştığı **"Filistin Adaları"**'nı yaratma girişimidir. Bir yandan **"özerklik"** adı altında kamuoyunu yaratıyor, oyalıyor, aldatıyor. Bununla Arap-İsrail ilişkilerini yumuşatıyor. Ortadoğu'da Arap pazarlarından pay alma şansını güçlendirmeye çalışıyor. Diğer yandan, Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini engelliyor. İsrail-Filistin özerklik bölgesindeki kimi şehirlerden sözde çekiliyor. Ama bu çekilme aldatıcı ve hesaplı yapılıyor. Kentlerden çekilen İsrail militarist güçleri bu şehirleri denetim ve kuşatma altına alan en stratejik alanlara konumlandırılıyor. Böylece Filistin halkının yerleştiği alanlar denetim altına alınıyor. Bir anlamda bu bir askeri kuşatmadır. Bir yandan çekilme propagandası yapılıyor, diğer yandan Filistin halkını tam bir kuşatma altına alarak, onun olası bağımsızlık gelişmelerine karşı önlem alıyor. Buna **"Filistin Adaları"** deniliyor. Çünkü birer adacık olan Filistin yerleşim merkezleri İsrail militarist güçlerince (deniziyle) çevriliyor. Böylece bütün giriş ve çıkışlar denetim altına alınıyor. Filistin yerleşim merkezleri İsrail militarist güçleri içinde küçücük birer ada olarak kalıyor. Filistin halkı birbiriyle ve dış kamuoyuyla da soyutlanmış oluyor. İsrail ise istediği anda buralara müdahale edebilecek tarzda güçlerini konumlandırıyor.

Bu, Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini boşa çıkarma yöntemidir. Bu politika esas alındığında İsrail'in hiçbir şekilde Filistin'de varlığını sona erdirmek istemediği ortaya çıkıyor. Tersine yeni yöntemlerle varlığını daha da güçlendiriyor. Bütün demagojik söylemlere rağmen İsrail'in Batı Şeria'dan çekilmeyeceği, daha doğrusu başka yöntemlerle varlığını çok güçlü tarzda devam ettireceği anlaşılıyor.

Daha önce yapılan anlaşma gereği, İsrail'in 1 Temmuz'da Batı Şeria'dan çekilip yerel yönetimi Arafat güçlerine bırakması gerekiyordu. Ama gelinen aşamada bunun da gerçekleşmediği ortaya çıkıyor. Yine anlaşma gereği Filistinli tutsakların salıverilmesi gerekiyordu. Bu nokta da tam tıkanmış durumdadır.

18 Haziran'da Nablüs'a bağlı Jeneid hapishanesinde Filistinli tutsaklar İsrail'in bu tavrını protesto etmek için açlık grevine başladılar. Açlık grevi giderek beşbin beşyüz Filistinli tutsağı kapsadı.

Şu ortaya çıkıyor: Bütün bu politikalar eskiden beri ABD-İsrail reddiyetçiliğinin yeni temelde devam ettirilmesidir. Filistin halkını her türlü ulusal, demokratik hakları, yaşama şansı reddediliyor. Bugüne kadar ABD-İsrail Filistinlileri hep **"terörist"** olarak lanse etti. Ulusal haklarını inkar etti. Şimdi de **"özerklik anlaşması", "barış süreci"** yöntemleriyle daha tehlikeli bir şekilde bunu gerçekleştiriyor. Sonuçta, fiilen Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını inkar ediyor.

Bu anlaşmanın sahte olduğu kadar, mevcut haliyle de yürütülemeyeceği ortaya çıkıyor. Binlerce Filistinli tutsağın açlık grevi ardından ise Batı Şeria'da binlerce Filistinli'nin FKÖ çizgisi ve Arafat önderliğini dıştalayarak, 1988 intifada eylemliliğini yeniden radikal tarzda boyutlandırması, bunu gösteriyor. Çelişki ve çatışmalar giderek derinleşiyor.

Gazze'de göstericileri dağıtmak için ateş açan İsrail ve Filistin güçleri bir göstericiyi yaraladılar. Filistinli göstericiler de saldırıya taşla karşılık verdiler. Bunun yanında Filistinliler genel grev, kitlesel gösterilerden askerlere karşı koymaya dek bir dizi eylemlilik geliştiriyorlar. Bütün bunlar İsrail-FKÖ anlaşmasının öngördüğü biçimde yürümesi bir yana, tamamen tıkanma noktasına geldiğini ortaya koyuyor.

Bütün bunlardan şu sonuca varmak gerekiyor: Emperyalizmin politikaları sahte olup, sınırlı ve geçici de olsa ezilen halkların ulusal-siyasal sorunlarına çözüm gücü olmaktan uzaktır. Emperyalist sistem her yönüyle gericileşmiş bir tarzda halkları, insanlığı hayvanlaştırmaya, köleleştirmeye itmektedir. Bütün politika ve uygulamaları buna hizmet etmektedir. Bölge devletleriyle geliştirilen ekonomik, siyasal, kültürel ve askeri ilişki, anlaşma ve işbirliği tek taraflı olarak tekellerin çıkarlarını esas almaktadır.

Bu durum FKÖ sorununda da kendisini çok yönlü göstermektedir. Gelinen noktada geliştirilen uygulamalar da göstermektedir ki, Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin FKÖ-Arafat şahsında bitirilmesi amaçlanıyor. Bu konuda önemli adımların da atıldığı ortadadır.

Diğer bir noktaysa, bu politikayla yıllardan beri Filistin halkı tarafından onay gören, deyim yerindeyse biraz da efsaneleştirilen Arafat önderliği bitirilmiş, içi boşaltılmıştır. Arafat eski konumunu ve etkinliğini yitirmiştir. Bu yönüyle Arafat kısırlaştırılıp, özünden boşaltılmıştır. Emperyalizmin ve siyonizmin kabul edeceği sınırlar içine çekilmiştir. Halksal, ilerici, devrimci yönü köreltilip cüceleştirilmiştir. Artık bölge devrimcileri, ilericileri, dünya halkları için cazibe olmaktan çıkarılmıştır.

Emperyalizm bununla Ortadoğu'da Arap-İsrail çelişkisi yerine, Arap-Arap çelişkisini yaratmayı başarmıştır. Yıllardan beri kültürel, ruhsal, maddi ve manevi bağlardan dolayı bütün Arap dünyası Filistin halkının haklı mücadelesini yoğun olarak destekliyordu. Kimi gerici Arap rejimleri dışta tutulursa, bütün Arap halkları anti-siyonist bir yaklaşıma sahiptiler. Bu politika veya yaklaşım, yıllardan beri İsrail'i Ortadoğu sahasında tecrit etmişti. İsrail, yalnız Arap ülkeleri tarafından değil, Ortadoğu'daki diğer birçok halk ve ülke tarafından da tecrit edilmiş ve ilişkileri iyice daraltılmıştı. Bu noktada İsrail, uzun bir dönem ABD'nin yoğun desteğiyle ayakta duruyordu.

Son gelişmelerle bu durum önemli oranda kırıldı. Her şeyden önce Filistin halkı kendi içinde ikiye bölünmüş durumdadır. Bir kesimi radikal İslam ideolojisi temelinde İsrail'e karşı yeniden intifada eylemlerini boyutlandırırken, FKÖ-Arafat çizgisi tersinden siyonizm-emperyalizmle uzlaşmacı bir çizgi geliştiriyor. Arap-İslam radikalizmiyle, Arap teslimiyetçi uzlaşmacılığı bu noktada derin bir çelişki içine giriyor. Arap-Arap çelişkisi bu noktada kendisini açığa vuruyor. Bu özünde emperyalizmin Filistinliyi Filistinliye kırdırtma politikasıdır. Nitekim son intifada eylemlerinde, İsrail-Arafat güvenlik güçlerinin, intifadacı Filistinlilere karşı ortaklaşa harekete geçmesi, bunlardan bir kısmının gözaltına alınarak işkence edilmesi, hatta öldürülmeye götürülmesi bu çelişkinin boyutunu ve derinliğini gösteriyor. Demek ki, emperyalizm ve siyonizm sınırlı bir destek sunarak, Arafat'ı radikal Arap-İslam hareketine karşı kullanıyor. İşte bu noktada emperyalizmin halkları birbirine kırdırtma, bir halkı birbirine düşürme politikası yaşam buluyor. Ta Enver Sedat'la başlayıp günümüze kadar getirdiği Arap birliğini parçalama politikası bugün en üst düzeyde Filistin halkı içinde pratiğe dönüştürülüyor. Bu politikanın bir sonucu olarak, Filistin halkını parçalayıp birbirine kırdırtıyor.

Bir kere daha şu noktaya parmak basmak gerekiyor: Bütün bu siyasal gelişmelerin en önemli sonuçlarından birisi de, günümüzde halkların ulusal-sosyal sorunlarının hiçbir şekilde özerklik gibi sahte yöntemlerle çözülemeyeceği gerçeğidir. Tek doğru çözüm; halkların kendi özgücüne dayalı olarak öz örgütlülüklerini yaratmaları ve mücadele etmeleridir. Bu temelde kendi kaderlerini belirlemeleri, bağımsızlık ve özgürlüklerine kavuşmalarıdır.

Günümüzde ulusal sorunların, ancak halkların iradeleri doğrultusunda çözülebileceği gerçeği, Filistin sorununda da bir kez daha kanıtlanmaktadır. Eşit olmayan, tek taraflı baskıya dayalı olan her türlü yöntem çözümsüzlük anlamına geliyor.

Bu noktada da şu ortaya çıkıyor: Emperyalizm ekonomik, siyasi ve askeri alandaki tıkanıklığını "yeni dünya düzeni" politikasıyla çözüme kavuşturamamıştır. Veya "yeni dünya düzeni" çözümsüzlüğün, tıkanıklığın ve bunalımın yeni adı oluyor. Bunalım kendisini yeni biçimlerle dışa vuruyor. Ehlileştirilen Arafat önderliği yerine, Filistin halkı yeni bir önderlik arayışı içine giriyor ve bir başka biçimde ayağa kalkarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini devam ettiriyor.

Bu da Ortadoğu'da, **"sıcak savaş alanlarını soğutma"** politikasının iflası anlamına geliyor. Emperyalizm bir yandan sahte çözüm yöntemleriyle bazı çelişkileri yumuşatıp uzlaşır hale getirirken, diğer yandan da halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleri kendisini farklı yöntem ve araçlarla radikal bir şekilde dışa vuruyor. Emperyalizmin sunduğu çözüm, çözümsüzlüğe dönüşüyor.

Diğer yandan çokça yaygarası yapılan ve geliştirilmek istenen **"devrimler çağı bitti, bütün sorunlar diplomasiyle hal ediliyor, biz bu temelde bütün sıcak gerginlik noktalarına müdahale ederiz"** anlayışı pratikte iflas ediyor. Emperyalizmin tek taraflı çıplak zor ve işgal yöntemleriyle bütün sorunlara müdahale ettiği doğrudur. Yalnız diplomasiyle değil, zorun en kaba ve ilkel biçimlerini kullanarak müdahale ediyor. Ancak bu sonuç getirmiyor. Tersinden bütün bunlar **"devrimler çağı"**'nın geçtiğini değil, geliştiğini gösteriyor. Devrimlerin bir zorunluluk olduğu, devrimler olmadan mazlum halkların, ezilen, sömürülen kitlelerin kurtulamayacağı, özgürleşemeyeceği her yönüyle anlaşılıyor. Bu noktada emperyalizmin müdahalesi kaçınılmaz oluyor. Çünkü yeni gelişmeler biçimi ne olursa olsun emperyalizmin çıkarlarıyla çelişiyor. Çelişme, ezilen, sömürülen halklar ile emperyalist sömürgeci gerici güçler arasında çatışmayı doğuruyor. Müdahaleler bundan kaynaklanıyor.

Emperyalizmin müdahaleleri değil sıcak savaş alanlarını soğutmak, tersine Filistin-Kürdistan vb. birçok örnekte görüldüğü gibi sıcak alanlar ya konumlarını koruyor, ya da yeni biçimler altında daha da sıcaklaşıyor. Ehlileştirilen, pasifleştirilen FKÖ-Arafat çizgisi ve önderliği yerini bir başka Arap-İslam radikalizmine bırakıyor. Çelişki ve çatışma bu temelde biçimleniyor. Sonuçta Filistin halkı bağımsızlık, özgürlük ve kurtuluş için radikal çözüm yöntemini tercih ediyor. En azından gelişmeler bu yönlü oluyor. Aslında bu gerçekliği yalnız Filistin için değil, bütün Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu ve dünyanın daha birçok alanlarında görmek olasıdır. Biçim, yöntem ve araçlar değişse de halklar bağımsızlık ve özgürlükleri uğruna ayağa kalkışı yaşıyorlar. Tam da bu noktada, klasik ifade ile; **"çağımız yine ulusal kurtuluş hareketleri çağıdır."** Günümüzde temel ve baş çelişki emperyalizm,

> "Filistin halkını her türlü ulusal, demokratik hakları, yaşama şansı reddediliyor. Bugüne kadar ABD-İsrail Filistinlileri hep 'terörist' olarak lanse etti. Ulusal haklarını inkar etti. Şimdi de 'özerklik anlaşması', 'barış süreci' yöntemleriyle daha tehlikeli bir şekilde bunu gerçekleştiriyor. Sonuçta, fiilen Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını inkar ediyor."

sömürgecilik ve uzantıları ile ezilen, sömürülen sömürge halklar arasındadır.

Bütün bunlar gösteriyor ki, emperyalizm "yeni dünya düzeni" politikası genelde olduğu gibi Filistin özgülünde de iflas ediyor. Aslında bugün Ortadoğu'daki gelişmeler; Filistin, Kürdistan devrimleri, emperyalizmin bütün politika ve uygulamalarını çok yönlü olarak sorgulamaktadır. Sorunu salt bir Filistin-İsrail sorunu olarak görmek yanılgıdır.

Buna bağlı olarak PKK hareketinin pratiğinden de ortaya çıkan sosyalizm ve tüm ezilen ulusların ve emekçilerin öz gerçekliğidir. Çünkü bu yeni bir tarz, yeni bir çıkış, halkların yeni kurtuluş biçimidir. Bunun bugün fazla yaygınlık kazanıp kazanmaması o kadar önemli değildir. Belirleyici olan şudur: PKK'nin geliştirdiği bu tarzın halkları kurtuluşa götürdüğüdür. Bu aynı zamanda karşı cephenin politikalarının iflası ve çözümsüzlüğüdür.

Sonuç olarak;

1- Arap gericiliği esas desteği ABD ve siyonizmden alıyor. Veya ABD ile siyonizmin toplumsal dayanağı Arap gericiliğidir. Arap gericiliği yıkılmadan Filistin halkının kurtuluşu da sağlanamaz.

2- FKÖ-Arafat çizgisi ve önderliği ehlileştirilmiş, emperyalizm ve siyonizmin kabul edebileceği sınırlar içine çekilmiştir.

3- Son gelişmeler, "yeni dünya düzeni" politikasının Filistin özgülünde de iflas ettiğini gösteriyor.

4- Emperyalizm sahte yöntemlerle halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini engelleyemez.

5- İsrail-FKÖ arasındaki görüşmeler ve **"Özerklik anlaşması"**, Filistin halkının ulusal-demokratik haklarına çözüm getiremez. Tersinden bir çözümsüzlüğü dayatıyor.

6- Son gelişmelerin dayandığı özerklik anlaşması ve politikalar, Filistinliyi Filistinliye kırdırtma pratiğini doğurmuştur. Arap-İsrail çelişkisi yerine, Arap-Arap çelişkisini geliştirip derinleştirmiştir.

7- İsrail ister bu özerklik anlaşmasının gereklerini yerine getirsin, ister getirmesin sonuçta temel amaç Filistin halkının kurtuluş mücadelesini yok etmektir.

8- Kimi gerileme ve duraklamalar olsa da, sonuçta zafer yine Filistin halkının olacaktır.

M. Sait Üçlü

İlk kurşun...

Baştarafı 16. sayfada

mak; politikada, devrimci savaşta yoğunlaşmayı, derinleşmeyi gerektirir. Söz söylemekten çok sözü nerede, ne zaman ve nasıl söylemek gerektiği önemlidir.

12 Eylül, PKK'ye karşı bir meydan okuyuş, bir tahrik eliştir aynı zamanda. Zindan vahşeti, bir yönüyle PKK'yi provoke etmek, hazırlıksız savaşa çekmek, fırsat vermeden ezmek isteğidir.

Politik incelik ve gerçek önderlik sanatı, böyle anlarda sözü yerinde söylemeyi ve tahrik olmaksızın sözün gereğini, zamanlaması doğru yapılmış eylemlilikle ortaya koymaktır.

Önderlik; politik incelik ve yönetme sanatının dehasıdır.

Yıl, 1982:

"Bu azgın şiddet gösterilerinizle bizi yakınınızdaki bu insanlara ve sizin hizmetkarlığınızı yapmakta olan sömürgeci memurlar ve bürokratlarınıza karşı misilleme yapmaya zorluyor, buna açıkça davet ediyor, amansız bir şiddet ortamı içinde insanları birbirine kırdırtmak istiyorsunuz. Ama biz, sizin bu alçak oyununuza gelmeyeceğiz. Elimizi kadınların ve çocukların kanlarına bulaştırmayacağız. Aksine kendilerine karşı çok büyük bir saygısızlık içinde olduğunuz halkınızla ortak amaçlar temelinde birleşerek, onlarla kardeşlik bağlarıyla bağlanacağız. Kendi ideolojimizin, kendi politikalarımızın kabul etmediği yöntemlerle sizlere karşı savaşmayacağız. Bizim bu konudaki uyanıklığımızın sizi kahreden şeylerin başında geldiği de çok açıktır. Biz size, sizi en çok bir biçimde, mücadelenin tüm yönleriyle hazırlanarak size ölümcül bir darbeyi indirmenin her türlü yol ve yöntemlerini geliştirerek karşılık verdik, veriyoruz, vermeye devam ediyoruz."

Sıradan bir belirleme, basit bir yaklaşım değildir. İnce bir zeka, politik kıvraklık, büyük irade gücü, sabır ve hakimiyet, yetki ve komuta gücü ve disipline olmuş önderlik sanatının çarpıcı örneğidir.

Kurşun sıkmak, eylem yapmak, bir devrim hareketi için olağandır. Ama sıkılan kurşunun yerini bulması, eylemin amaca uygun olarak gelişmesi ve hedefe varması doğru yer ve zamanlamaya bağlıdır.

Önderliğin ifadesinde saklı olan "**ilk kurşun**"dur. Düşmanın zindanlarda gerçekleştirdiği vahşi cinayetlerle partiyi sattırarak, kurtuluş doğrultusunda çıkarmaya çalıştığı koşullarda, panik, yılgınlık ve ikircikliğe düşmeksizin, düşman karşısında sağlam durmak ve kurtuluş atılımlarını gerçekleştirmek için militanca bir hazırlık içinde olmak ve bu hazırlıkları da somut adımlara dönüştürmek Parti Önderliği'nin kararlılığını ortaya koyar.

"Verilmiş sözler, adanmış yaşam ister." Öyle de olmuştur. Önderlik; dayatılan imha, provokasyon ve 12 Eylül vahşeti karşısında söz vermiştir. Düşmanın dayattığı ve istediği koşullarda değil, partinin istediği ve hazır olduğu koşullarda büyük hazırlık, birikim ve cesaret ortaya çıkmış ve kahredici darbeyi indirmiştir.

İLK KURŞUN!

1984:

15 Ağustos; verilmiş sözün, adanmış yaşamın büyük emek kahramanlığı temelinde ortaya çıkardığı ilk kurşundur.

Fanon'un ilk kurşun teorisi, 15 Ağustos Atılımı'yla Kürdistan'da hayat bulmuştur. Sömürgeciliğe sıkılan ilk kurşun, militanı da vurmuştur. Kurşun, parti militanını, sömürgeci bağlardan, onun siyasal, kültürel ve ruhsal yapısından koparmıştır.

Kopuş; radikalcedir ve üç bin yıllık kölelik sistemiyle baskı altına aldığı, yok saydığı, yabanlaştırdığı Kürt insanını ayağa kaldırmıştır.

Bu anlamda ilk kurşunun yarattığı en büyük değer, yeni insan ve yeni toplumdur.

İktidarlaşma ve devletleşme, ilk kurşunla doğuşunu yapan yeni insan ve yeni toplumun özgürlük eylemidir. Bu eyleme can ve kan veren devrim şehitleridir, Parti Önderliği'dir, partidir, cephedir, ordudur, savaşan halktır.

Sömürgeciliğe sıkılan ilk kurşunla adımları sağlam, yürüyüşleri kahramanca olmuştur.

Kendini vurmak, sınıf intiharına uğramaktır. Proleterleşmek, ulusallaşmak ve yurtseverleşmektir. Kendilerini vurarak düşmanla bağlarını koparamayanlar, devrim yürüyüşüne, halkın özgürlük kalkışına, iktidarlaşma savaşımına ayak uyduramazlar, uyduramamışlardır.

Dağ; sömürgeciliğe, ezilmişliğe, köleliğe, haksızlığa baş kaldıranların özgürlük ateşini tutuşturdukları yerdir. Bu nedenle dağ demek, özgürlük demektir. Dağ demek, yaşamak demektir.

"Dağda bir ses olmazsa; ovadaki köy-kent nefes alamaz. Silahın sesi sustu mu, bizde herkes tilki gibidir. Benim için şu anda dağ olmazsa, burada ölü gibiyim; öldürsen yaşayamam. Dünyayı verseniz bana yaşayamam. Kendimi şartlandırmışım, böyle eğer gerillayı boyutlandıramazsam ölürüm. Yıllardır bunu yaşayanların duydukları duygu ve ruhu biz de burada iliklerimize kadar an be an bu savaşta yaşıyoruz. Bu duyarlılık olmazsa bu gerilla değil yedi yıl, 15 Ağustos'tan sonra yedi hafta bile idare edilemez, yaşayamaz."

Gerillalaşmak ve gerillayı yaşatmak, ordulaşmak; ilk kurşunla başlayan ulusal iktidarlaşma ve sosyalizm mücadelesinde, içimizdeki düşman kalelerini bir bir düşürerek, özgür insanlık cumhuriyetine doğru yol almaktır. Bu anlamda dağdan kopuş, gerilladan kopuş; partiden, özgürlük savaşından kopuş anlamına gelir.

15 Ağustos'la Kürdistan'da sıkılan ilk kurşunun 12. yıldönümüne girerken, ortaya çıkan ***"Dirilişi başardık, sıra kurtuluşta!"*** şiarıyla, "Zafer yılı"nı halk iktidarlaşmasına dönüştürmek, ilk kurşunu doğru kavramak, onun yarattığı siyasal, kültürel, moral değerleri bilince çıkarmak ve yaşatmak kadar; hâlâ vurulması, sıkılması gereken düşman özelliklere ilk kurşunu bir kez, bir kez daha, bir kez daha sıkmakla, kendini bir kez daha, bir kez daha, bir kez daha, bir kez daha vurmakla mümkündür!

Şamil Batmaz

Halk kurtuluş ordumuz ikinci 15...

Baştarafı5. sayfada

yaralandı.

■ Mutki-Mahbuba korucu köyüne gerilla saldırısı: 3 asker, 7 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

■ Gerdi-Merko'da çatışma: 2 asker öldürüldü.

■ Bagok-Pirinçik'te gerilla mayını: 4 asker öldürüldü.

■ Ovacık-Turnaova taburu yolunda gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

15 Ağustos 1995

■ Gabar-Seslice tugayına gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü.

■ Cudi'de gerilla saldırısı: 7 asker öldürüldü.

■ Eruh merkezde çatışma: 5 asker öldürüldü.

■ Namaz Dağı-Deriye Sewe'de gerilla saldırısı: 1'i üsteğmen 5 asker öldürüldü, 10 asker yaralandı.

■ Dersim-Hisor'da gerilla saldırısı: 34 asker öldürüldü, 15 adet G-3 gerillalarca kamulaştırıldı.

16 Ağustos 1995

■ Oramar'da gerilla saldırısı: 1 astsubay, 8 asker öldürüldü, 1 asker esir alındı, 1 gerilla şehit düştü 1 adet MG-3, 3 adet G-3, 1 adet bombaatar, 1 adet ışıldak tabancası, 2 adet dürbün, 8 dolu MG-3 şeridi, 2 adet el bombası, 2 adet telsiz bataryası gerillalarca kamulaştırıldı.

17 Ağustos 1995

■ Hakkari-Ertuş karakol tepesine gerilla tacizi: 2 asker öldürüldü.

■ Tatvan-Van yolunda gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı.

■ İdil-Kereşvir'de çatışma: 1 asker öldürüldü.

18 Ağustos 1995

■ Hakkari yolunda çatışma: 3 korucu öldürüldü 1 adet kalaşnikof ve raxtı gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Başkale-Kızılca karakol tepesine gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ Eriş-Serespi arasında gerilla mayını: 5 asker öldürüldü.

19 Ağustos 1995

■ Gerdi-Şervina korucu köyü mevzilerine gerilla saldırısı: 7 korucu öldürüldü.

■ Gerdi-Sinova karakolu tepecilerine gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü.

20 Ağustos 1995

■ Mişare'de karakol tepesine gerilla suikasti: 3 asker öldürüldü.

■ Haftanin, Bezelik-Şiwan tepelerine gerilla saldırısı: 10 asker öldürüldü

■ Mardin-Memulan köyü yakınlarında gerilla mayını: 12 korucu öldü, 3 korucu yaralandı.

■ Dersim-Demenan alanında çatışma: 3 asker öldürüldü, 5 asker yaralandı.

21 Ağustos 1995

■ Eruh-Kezer köyünde gerilla pususu: 5 korucu öldürüldü.

■ Kerboran-Helilan'da gerilla pususu: 5 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■ Bitlis-Mutki'de 6 korucu gerillalarca esir alındı 5 adet kalaşnikof, 7 adet dolu şarjör ve 2 adet tabanca gerillalarca kamulaştırıldı.

22 Ağustos 1995

■ Muş-Hasköy ilçesi Zihat korucu köyü yoluna gerilla mayını: 1 korucu öldü, 2 korucu yaralandı.

■ Bingöl-Adaklı'da gerilla sızması: 1'i subay 3 asker öldürüldü, 4 asker ve 1 gerilla yaralandı.

23 Ağustos 1995

■ Şemdinli-Dure taburuna gerilla saldırısı: Çok sayıda asker ve subay öldürüldü, 4 gerilla şehit düştü.

■ Bingöl-Topalan köyü yakınlarında çatışma: 3 asker öldürüldü, 11 asker ve 1 gerilla yaralandı 1 adet G-3, 290 adet MG3 mermisi ve şeridi, 4 dolu G-3 şarjörü, 2 adet MG-3 yedek namlusu, 1 adet el bombası gerillarca kamu-laştırıldı.

24 Ağustos 1995

■ Kerboran-Xelilan yolunda gerilla pususu: 1 teğmen ve 2 asker öldürüldü.

■ Genç-Kas karakoluna gerilla suikasti: 7 asker öldürüldü.

"Başarıdan başka hiçbir şeye şans...

Baştarafı 11. sayfada

kurallardan uzak olduğu açıktır. Mücadelenin belli bir seviyesine kadar fazla bir zorlanmaya yol açmasa da gücün ve savaşın büyümesiyle ordu kuruluş çalışmalarının acil bir görev olarak kendisini dayattığı ortamda ciddi zararlara yol açmaktadır.

Partileşmede, önderliksel gerçeklik karşısındaki yetmez, ona gelmeyen kişilik özellikleri savaş, ordu kuruluş faaliyetlerinde ortaya çıkmıştır. Tüm savaşan gücü dönemin savaş taktiğine göre örgütlemek, arazinin stratejik yapısına göre mevzilendirmek, gelişen duruma, yeni plan ve taktik esaslara göre sevk-idaresini yapmak, zaman zaman denetlemek, sorunların çözüm gücü olmak en başta gelen görevlerdir. Bunu parti öncülüğü tarz ve temposunu egemen kılma, pratikte gereklerini yerine getirme büyük bir yetmezlik içinde yürütülmüştür. Zamanında denetim ve müdahale yapılmadığı için birçok kural aşınmış, savaşta bir başı boşluğu doğurmuştur. Eski tarzı aşmayan bu tarz birliklerimize hak edilmeyen kayıplar yaşattı. Savaş, anı anına değerlendirilmesi ve ona göre taktiklerin belirlenmesidir. Parti Önderliği "gerekirse 24 saat içinde taktik değiştirebilmelisiniz" diyor. Savaşta incelik, ustalık denilen olay bunları zamanında görme ve ona göre taktik belirlemedir. Ancak savaşa sıradan olan yaklaşımlarımız, taktik sorunlar üzerinde yoğunlaşmama, derinleşmeme sonucu savaş gerçekliğine tekdüze yaklaşıldı. Belli bir koordineye dayanmayan, desteksiz, planda ve vuruş tarzındaki zayıflık başarılı sonuçlara yol açmadı. Yaşananların özüne tam inilirse kurmaysız birliklerin savaşımı kendisini göstermektedir. Çabalar ne olursa olsun sonuç itibariyle değerlendirildiğinde ve partinin savaşım çizgisiyle ele alındığında ortaya bu sonuç çıkmaktadır.

Eyalet bazında ele aldığımızda daha ilk adımların atılmasında çalışmalara paralel olarak ordu esasları, askeri disiplin, düzen, komuta yapısı üzerinde ciddi durulmadı. Belli bir planlama olsa da bir pratik sergilenmek istendi. Bunun sonucu olarak belli gelişmeler de sağlandı. Temeline bir kuruluş çalışması oturtulmadığı için büyümeyle birlikte kendi kendisini tıkattı. Parti savaş tarzının hakim kılamamamızın sonucu olarak kendiliğindencilik beraberinde birçok sorunu gündeme getirdi. Daha başından belli bir plan çerçevesinde savaş ve buna denk düşen bir askeri düzen, onun yetkin komuta gücünün oturtulmasını ihmal etmeseydik bugünkü sorunlar yaşanmazdı. Kuruluş tarzındaki hatalı durum ileri bir başarı fırsatını kaybettirdi. Savaş, sürekli yenilenmeyi gerektiren bir olay olduğundan yedek komuta gücü, eğitimi, yeni düzenlemeler olmadan yürümez. Bizim başarısızlığımızın bir nedeni de bunu sürekliIeştirememektir. Yapılan çalışmalarda yetersiz, köklü değişmeye yol açmayan, yaratıcılıktan uzak, günü kurtarmadan öteye gitmedi. Sonuç itibariyle partinin savaş tarzını, temposunu, üslubunu tutturamama yaşanmıştır. Partinin her türlü yetmezliklerimize ve hatalarımıza rağmen başarıyla yürümesi, başarıda sınır tanımayan, gelişme yaratan tarzı ile başarısızlığı pratikte kanıtlanan sınırlı bir düzeyde koruyan ama yaratmayan, tehlikelere açık, kendiliğindenci, savaşı kendisinde durduran, sonuçta yenilgiye götüren tarzın net bir şekilde ortaya çıkması vardır. Esas olarak savaş bu tarz ve yaklaşımlar sonucu çoktan kaybedilmiş olmasına rağmen Parti Önderliği'nin müdahaleleri, sunulan günlük perspektifleri, kazandırdığı moral ve destek gücü sayesinde mücadele kesintisiz olarak sürmüştür. Partinin değerleri bu temelde korunmuş, düşmanın saldırıları boşa çıkarılmıştır. Bir türlü doğru partilileşmeyen, partinin önderlik gelişimine, savaş çizgisine tam girmeyen, komuta çizgisinde kendi tarzında yürüyen, şahsında köylü özelliklerini aşamayan, boyun eğmeci, kendiliğindenciliğe fazla bel bağlayan, ölü bir çizgide seyreden, orta yolcu kişilik özellikleri başarısız pratiğin temel nedenleri olarak ortaya çıkmıştır.

Düşman egemenliği altında oluşan toplumun bireyi olarak, parti ve savaş çizgisi karşısında yaşanan ama komuta çizgisinde yürümeyen onu engelleyen, bu geri ve yenilgiye götüren olumsuz özelliklerle savaşarak, geç de olsa yeni temellerde doğru katılımı yapacağım. PKK 5. Kongresi'nin derinliği ve sağlanan yoğunluğuyla hiçbir kişisel, bireysel kaygıya yer vermeden parti savaş çizgisinde başarıyı ve kaybedilenleri kazanmayı esas alacağım. Geçmişte önümü kesen, gerçekleri görmemi engelleyen niyetleri de bir kenara atarak, ciddi bir yaklaşım ve parti kavrayışıyla pratik tecrübeleri de katarak başarıdan başka bir şansa yer vermeyeceğim. Partimizin önderliksel ve komuta çizgisiyle bütünleşme, onun savaşan ve kazanan çizgisinde yürüme, geçmiş onursuzluğu, parti dışı yaşamı yıkma en onurlu ve en yüce yaşamı kazanma olacaktır.

Partinin temel konulardaki eleştirileri, var olan gerçekliğimin çarpıcı yönleriyle dile getirilmesidir. Bana düşen görev, eleştirileri bir dönüşme ve militan çizgide doğru temelde bir bütünleşmeyi yaratarak partinin çalışma tarzına ve temposuna ulaşmaktır. Bunu anlayışta, pratik yaşamda, sıcak savaşım içinde, yaşam ve mücadelenin her alanında temsil etmek, uygulama gücü haline getirmektir. Bunu coşku ve yüksek bir morale tamamlamak, zaferi yakalamaktır. TC'nin özel savaşına cevap vermek, PKK'nin somutluk kazanan komuta çizgisinde ve tarzında savaşı zafere götürür. Ordulaşan, savaşarak halklaşan, büyük gelişmeler karşısında kendini küçülten konumu reddederek, büyümeyi, ileri gelişmeleri kendisinde yaratan, görevlerin üzerine tutkuyla yürüyen, askerileşen ve askerileştiren bir çalışma ve yaşam içinde olacağım. Partimizin 5. Kongre ile başlattığı sürece doğru katılacağıma ve başaracağıma, partimizin ve tarihin yüklediği görevleri yerine getirmek için her şeyimi feda edeceğime Parti Önderliği'ne, şehitlere ve platformda bulunan yoldaşlara söz veriyorum.

Selam ve saygılarımla

V.i.S.d.P.	Yazışma adresi:	Hesap numarası						
Ayşe Çetinkaya Stadion Alle 59, 2 th 7430 İkast / Danmark	Serxwebûn Postfach 10 31 13 50471 Köln	Kreissparkasse Köln Konto Nr.: 31 97 2 BLZ: 370 502 99						

Avustralya	5,00	A$	Hollanda	4.50	hfl
Avusturya	30.00	s.	İngiltere	2.00	£
Belçika	90.00	bfr.	İsveç	16.00	skr
Danimarka	16.00	dkr	İsviçre	4.00	sfr
Fransa	14.00	ffr	Norveç	16.00	nkr

15 AĞUSTOS ÇİZGİSİNDE İKTİDARA VE ZAFERE YÜRÜYELİM!

Partimizin öncülüğünde gelişen ve her yıl yeni hamlelerle kesintisiz yükselen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan'ın yeni tarihini yazmaktadır. Mücadelemiz halkımızı iktidarın eşiğine kadar taşımış, Ortadoğu halklarının devrimci-demokratik gelişmelerine öncülük etmiş ve dünyanın gündemine devrimsel bir gelişme olarak oturmuştur. Ölüm döşeğindeki bir halkı ve yok sayılan bir ülkeyi, dünya gericiliğinin oldukça tutucu ve statükocu yaklaştığı bir coğrafyayı devrim ocağı yapmıştır. Halkımız ilkin umudunu kazanmış, sonra diriliş sürecini yaşayarak cephe ve ordusunu güçlendirip kurtuluş sürecine girmiştir. 15 Ağustos Atılımı bu gelişmelerin gerçek yaratıcısı ve ruhu olduğu kadar, bir daha yenilmeyecek bir savaşın güçlü partileşme ve ordulaşma temelini atmıştır. En önemlisi de bitmez-tükenmez potansiyellere sahip gerçek bir uluslaşmayı tarih sahnesine çıkarmıştır.

Partimizin çizgisinde gelişen 11 yıllık savaş birçok gerçekliği gün yüzüne çıkarmış, ulusal kurtuluş devriminin sürekliliğini sağlayarak hem ulusal hem uluslararası bir insanlık ve özgürlük hareketinin garantisi olmuştur. 5. Kongremiz karar ve çözümleme gücü ışığında, yeni bir 15 Ağustos'a girerken, ulusal kurtuluş savaşımız yeni hamlesel çıkışlara, zafere ve iktidara doğru ilerlemektedir.

Emperyalizm ve sömürgeciliğin Kürdistan üzerindeki birliği ve oluşturulan gericilik çemberi parçalanmıştır. TC'nin Kürdistan üzerinde oluşturduğu hakimiyet kırılmıştır. Gelişmelerin ve değişimin hızı muazzam olmuş, geçmişteki durumların aksine Kürdistan üzerindeki çelişkiler artmıştır. Kürdistan devrimine yönelim ve sorunu çıkarları doğrultusunda çözme planları her defasında partimiz ve ordumuz tarafından boşa çıkarılmıştır. Aynı biçimde Kuzey devrimine ve partimize karşı oluşturulan sözde federal hükümet çözümü, hem halkımızın çıkarlarına ters düştüğü, hem de dış güçlere dayandığı için eriyip gitmiştir. TC, KDP'yi etkili kılıp, Saddam ile uzlaştırma, bu temelde Güney Kürdistan'daki gelişmelerde söz sahibi olma ve kontrol altına alma politikası çıkmaza girmiştir. En son olarak çelik harekatının başarısızlığa uğratılmasıyla, Güney'de devrimimizin ne kadar belirleyici olduğu bir kez daha görüldü.

Son günlerde ABD öncülüğünde ve TC destekli KDP ve YNK'yi uzlaştırma çabaları, asıl olarak devrimci halk iktidarının gelişmesine karşı kurulmak istenen bir birliktir. En önemlisi de gerçekleşen Kuzey ve Güney birliğini bozma çabası içindedirler. TC ve ABD ortaklığı, Kuzey'de çeteciliği, Güney'de KDP'yi yanına alarak ulusal-demokratik çözüm ve halkın iktidarlaşmasının önüne set çekmek istemektedir. Tüm bu engellemelere rağmen Kuzey ve Güney'de ortaya çıkan iktidarlaşma imkanları, halkı yanına alan ve devrimci dinamizm taşıyan partimiz ve ordumuz tarafından en iyi biçimde değerlendiriliyor ve mutlaka çözüme götürüleceği açıktır. Bunun güçlü savaşımı yürütülmektedir. Zaten güncel ve önümüzdeki sürecin asıl halkasını oluşturan sorun budur.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz iktdarlaşma sürecini yaşarken, Türk özel savaş rejimi ise en zor halini yaşamaktadır. Devlet her alanda çözülme sürecine girmiş, ne kadar bastırılsa da iç çelişkileri artmıştır. PKK'ye karşı kurulan "ulusal mutabakat" politikası, silahların gölgesinde sürdürülmesine rağmen darbe yemiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin devleti zayıflatması sonucu Türk halkını idare etmekte güçlük çekmektedir. Ulusal alanda ise vahşi ve çılgın uygulamaları, sürdürülen askeri operasyon politikası teşhir ve tecrit olmuştur.

TC bu güçsüzlüğünü hiçbir kurala bağlı olmayan ve yanlızca çıplak zora bağlı uygulamalarla gidermeye çalışmaktadır. Ne var ki, bu politikalar TC'yi rahatlatmadığı gibi yarattığı ağır siyasi, ekonomik ve sosyal bunalım nedeniyle Türkiye halkının hoşnutsuzluğunu geliştirmektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bunalımı derinleştirdiği kadar, Türkiye halkının demokratik ve hak talepleri mücadelesine hız kazandırmaktadır. Bugün daha fazla ortaya çıkmıştır ki, Türkiye'de devrimci-demokratik gelişmelere yön veren anahtar Kürdistan devrimidir. Bu açıdan ulusal kurtuluş mücadelemiz, Türk halkıyla Kürdistan halkının kaderini birbirine bağlamıştır.

Ulusal kurtuluş savaşımımız TC'nin Kürdistan'daki siyasi, ideolojik, ekonomik egemenliğine büyük darbeler vurarak, sömürgeciliği önemli oranda etkisiz hale getirmiştir. Halk üzerindeki otoritesini yitirmesiyle birlikte ikili iktidar gerçeği ortaya çıkmıştır. Özellikle sömürgeci yıkım ve vahşetin artması, halktaki öfke birikimini büyük patlamalara yol açacak düzeye çıkarmıştır. İşte böyle bir ortamda gerçekleşen PKK 5. Kongresi zafer ve iktidarlaşma kongresi oldu. Bu doğrultuda gerçekleştirilen yenilenme ve düzeltme hareketiyle iktidarlaşmak için güçlü adımlar atıldı. TC ordusunun düzenlediği askeri operasyonlar boşa çıkarılıp, devrimci hamlemiz geliştikçe halkımızın iktidarlaşması ve kurtarılmış bölgelere ulaşması somut gerçeklik haline geldi.

1995 15 Ağustos Atılımı ikinci bir 1984 15 Ağustos Atılımı'dır. Birincisi diriliş öyküsünün başlangıcıyken, ikincisi iktidarın öyküsüdür. Bütün güçlerimiz ve imkanlarımız bu temelde düzenlenmekte "Ya zafer, ya zafer" şiarıyla Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük çözüm gücü ve öncülüğünde güneş ülkesini hedeflemektedir.

Yiğit Kürdistan halkı!

Savaşı kazanmak ve iktidarlaşmak için her şey var. "Savaştılar ve kazandılar" tarihini yazdıracak düzeyde ulusal ve uluslararası koşullar lehimizedir. Bugüne kadarki, parti-cephe-ordu ve bir bütün olarak halk tarihimiz kazanmaya yetecek düzeyde tecrübe, olgunluk ve birikimi ortaya çıkarmıştır. Bu imkanları doğru taktik ve mücadele araçlarıyla savaşın hizmetine sunmak günümüzün temel görevidir. Dün olduğu gibi bugün de, ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş ve partimiz bu görevleri başarıyla yerine getirmemizin güvencesidir. Bu güvence temelinde halkımız, yıpranan ve tükenişe giden TC'ye son darbeyi vurup, yere çarpmak için daha fazla cepheleştirmeli, ordulaştırmalı, düşmanı kahredecek yürüyüşü gerçekleştirmelidir.

Düşman ikinci 19 Mayıs hareketiyle Kürt halkını katliam ve imha niyetini bir kez daha göstermiştir. "Bir çakıl taşı vermeyiz" diyerek bizi vatansız bırakma niyetini çok açık belirtmiştir. Ulus olarak varlığımızı sürdürmek, onurlu yaşam ve bir parça özgür vatana ulaşmak için, düşmana vereceğimiz karşılık ikinci bir 15 Ağustos Atılımı'dır.

15 Ağustos ruhunu, Kürdistan'ı düşman için cehenneme, Kürdistan halkı ve insanlık alemi için cennete çevirelim. Şimdiye kadar çekilen acı ve zorlukları, özgür ve güzel yaşamın mayası haline getirelim. Fedakarlık ve cesaretimizi dün olduğu gibi bugün de dağda, şehirde, ovada, metropollerde ve yurt dışında düşmanı vurmak için kullanalım. Eylemlerimizi, yaratıcı tarzımızı mükemmel, hızımızı düşmanı geçecek biçimde geliştirelim. Halkımız görevlerini coşku ve intikam duygusuyla güçlü biçimde yerine getirdiğinde zaferin ve iktidarlaşmanın elini uzatıp tutacak kadar yakın olduğunu görecektir.

Faşist rejim altında ezilen Türkiye halkı!

Her zaman olduğu gibi, şimdi de size dostluk elimizi uzatıyoruz. Bizim özgürlük ve bağımsızlık mücadelemiz Türk halkının da bağımsızlık ve özgürlük mücadelesidir. TC'nin yönettiği sömürgeci, katliamcı kirli savaşa karşı durun. Özel savaş yönetiminin 11 yıldır "bitirdik, belini kırdık, kökünü kazıdık" sözleri psikolojik savaş alanıdır. Bunun çabaları boşunadır. Ne biten ne bitirilen var. Kaybeden varsa, o da kontra rejiminin kendisi ve politikasıdır. Bu savaş size de ekonomik, sosyal, siyasi, ruhsal ve en önemlisi de insan olarak kaybettiriyor. Özel savaş Kürdistan'da kaybettikçe daha da yüklenecek, kayıplarınız daha da artacaktır. Bunun için generallere, kontracılara ve bir bütün olarak özel savaşa karşı durun, üzerine yürüyün. Kürt halkının özgür birlik temelinde uzattığı kardeşlik elini tutunuz.

İlerici-demokratik dünya kamuoyuna!

Kürdistan halkı özgürlük, demokrasi ve insanlık için verdiği mücadeleyi bütün halkı kapsayan iktidarlaşma noktasına getirmiştir. Meşru ve haklı mücadelemiz Ortadoğu ve Balkanlar'da gerici odakları gerileterek insanlığa en büyük hizmeti sunmaktadır. Bu nedenle ulusal kurtuluş mücadelemize destek vermek, TC ve destekçilerine karşı mücadele etmek temel bir insanlık durumu olmaktadır. Türk özel savaşı varlığını pis bir savaşa bağlamıştır. Ondan demokratik çözümler beklenemez, ancak onun anladığı dilden cevap verilebilir. PKK bu nedenle devrimci savaş vermektedir. Bu kutsal, ulusal direniş ve demokrasi savaşımıyla dayanışmanın daha da artacağına ve gelişeceğine inanıyoruz.

TC'ye hizmet eden işbirlikçi güçler!

11 yıldır savaşımıza dayanamayan TC'nin işbirlikçileri ve çeteleri çözülüşe uğramıştır. TC'nin dayanamadığı bir savaşa hiçbir amacı olmayan ihanetin dayanması mümkün değildir. KDP'nin TC'yle işbirlikçilikte ısrar etmesi düşmanın ipiyle kuyuya inmesi ve ulusal-demokratik çözüme karşı durması hiçbir sonuç vermez. Halkın çıkarlarına, ulusun birliğine karşı duranları uyarıyoruz. İhanet ve işbirlikçi çizgiden vazgeçmeleri ve ulusal-demokratik ittifaka katılmaları çağrısını yapıyoruz. Buna yanaşma yerine düşmanın safında yer alanlar, ulusun çıkarlarına karşı savaşanlar devrimin gücünü ve halkın öfkesini karşılarında bulurlar.

15 Ağustos ruhu kazanmanın ve fethetmenin adıdır.

PKK kazanmayı ve zaferi imkan dahiline koymuştur. Kürt ulusunu ve halkımızı parlak, şimdiden güçlü temelleri atılan gelecek bekliyor. Dün 15 Ağustos Atılımı ışıktı. Dün 15 Ağustos Atılımı kıvılcım ve dirilişti. Bir ulusu yeniden yaratmak ve ayağa kaldırmaktı. Bugün 15 Ağustos Atılımı zaferdir, kurtuluştur ve iktidar olmaktır. Bugün 15 Ağustos hamlesi düşmanı söküp atmaktır. PKK bu temelde cephemizin, ordumuzun önünü açıyor. İttifakları iktidar olmanın üzerinde yoğunlaştırıyor. Hedef düşmanı adım adım kovmak, yenilgiye uğratmak ve halk demokrasisini inşa yürüşünü zaferle taçlandırmaktır. Bu temelde bütün güçlerimizin, cephemizin, ordumuzun ve halkımızın 15 Ağustos bayramını kutluyor, zafer için daha daha ileri diyoruz.